

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET DELFSCHE STUDENTENCORPS
EN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN

LUSTRUMNUMMER
1928

GR
0250

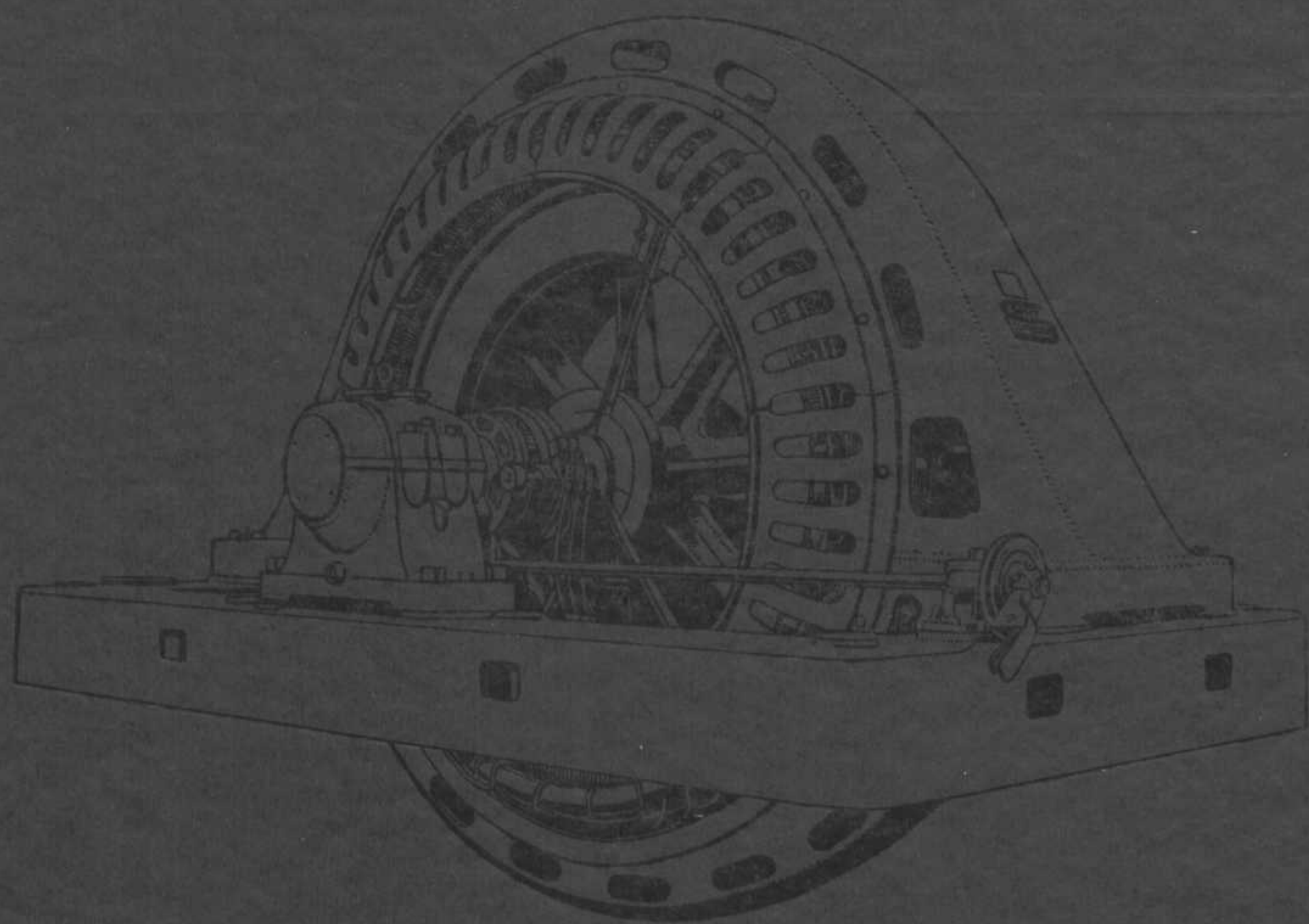
SMIT
SLIKKERVEER

N.V. Electrotechnische Industrie

voorheen

WILLEM SMIT & CO.

SLIKKERVEER

Speciale Electromotoren
van robuuste constructie
voor alle doeleinden

Turbo generatoren
Omvormers
Dynamo's

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET DELFTSCH STUDENTENCORPS
EN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN

REDACTIE: HOOFDREDACTEUR: J. P. BOURDREZ; THESAURIER: J. H. J. DE JONG;
REDACTEUREN: A. F. DE BOOY, H. MEYER, J. M. MATTHIJSEN, H. J. STOKVIS, O. W. P. MOHR
W. D. MEINEMA - DRUKKER-UITGEVER - HIPPOLYTUSBUURT 6 - TELEF. 160 - DELFT — PRIJS 90 CENT

L U S T R U M N U M M E R 1 9 2 8

REDACTIONEEL

EEN ERNSTIG WOORD.

Bij den aanvang van het 16e Lustrum van het Delftsch Studenten Corps, en voordat het groote lied van vreugde zal worden aangeheven, voelen wij ons gedrongen, het woord te richten tot onze lezers en ernstig hen te zeggen, wat zwaar ons op het hart ligt.

Wij willen hier spreken van wat al zoo lang door velen onder ons wordt gevoeld, en zoodoende trachten te verklaren den geest, welke uit verschillende onzer uitingen zal spreken. Wij meenen dat, waar zooveel vroolijk feestgedruisch ons weldra wacht, het uitspreken der gedachten en gevoelens die ons innerlijk bezighouden, en bezig blijven houden, en welke als een bronzen breeden grondtoon zullen ruischen door al wat het Corps in deze dagen als formuleering zijner geestelijke waarde der wereld aan zal bieden, aan de ongedwongen blijdschap van het feest geen afbreuk zal kunnen doen. Ja, wij achten het zelfs noodzakelijk, dat juist nu, nu wij verwachten mogen door een breederen kring dan in gewone tijden het geval is, zullen worden gehoord en gadeslagen, dat juist nu wij onze drijfveeren en onze waarde meer naar voren brengen.

Weet dan, dat het Corpsleven lijdt. Het lijdt, al klinkt het wellicht onwaarschijnlijk, onder den druk van den tijd, onder de verzwaring van den strijd om het bestaan in „de kille”, onder de noodzakelijk geworden verzwaring en uitbreiding van de studie.

Het geweldig uitleven van spontane opwellingen, zooals dat, volgens de overleveringen, in vroeger tijden zoo veelvuldig en zoo algemeen voorkwam en het studentenleven maakte tot een bij uitstek schoone gelegenheid om het teveel aan energie en de wilde levenskracht der jeugd op een grootsche wijze te loozen, terwijl daardoor de onderlinge

wrijvingen en botsingen ontstonden, die het karakter vormden en de persoonlijkheid ontwikkelden, zulk een leven is thans in die mate niet meer mogelijk.

Als een dreiging wordt het wachtende leven, de te vervullen taak in de groote maatschappij, gevoeld; het zal zwaar zijn, de verantwoordelijkheid groot, wij moeten er dus op worden afgericht, wij moeten er dus op berekend wezen.

Van ons verschijnen te Delft af laat een koude greep ons niet weer los en hard klinkt het stalen woord: „Voort, voort, arbeid! het mechanisme wacht, er moet geproduceerd meer, en beter, sneller en zuiverder. Gij moet de wereld in, het fluiten en zoemen der machines geldt U, het is hun roepstem, de kolonnen eischen U op! Onmetelijke velden liggen braak nog, en wachten op U om te worden geëxploiteerd, zoo goed, zoo economisch en zoo snel mogelijk, door U, door U. Wij vragen niet naar Uw persoonlijkheid, wij vragen slechts Uw kennis; arbeid; studeert; wetenschap en kennis; kennis, meer kennis, meer, meer, méér!”

Er staat te veel op het spel: het belang der samenleving, ons eigen, materieel bestaan, indien we aan dit bevel geen gehoor geven en dus móeten wij wel. Het is niet anders mogelijk, al onze energie dient aan de studie te worden besteed, willen wij niet de kans loopen te derailieeren of ver, ver achter te blijven bij anderen.

Zoo worden wij gedwongen te gaan den rechten doch zwaren weg naar onze positie, die verzekerd is, mits wij zoet en vlijtig zijn.

Maar de felle wildheid onzer jeugd wordt geperst in 't keurslijf der gematigdheid en verhinderd uit te breken; en de zachte weemoed der avonden vol stil verlangen, wordt vertreden en verpletterd.

Want veel lachen en veel weenen, veel zingen om ongekende blijdschap en veel snikken om wat smartelijk en bitter is, strekt niet tot nut van 't algemeen en kan ons een jaar van ons leven kosten. Wij hebben geen tijd, wij mogen geen tijd hebben te zoeken en te dwalen in de verwarring der gevoelens en gedachten, die ons bestormen; wij moeten voort, wij moeten op tijd klaar zijn, anders zijn wij te oud geworden voor onze bestemming. Dit is noodzakelijk, — zeker; en niet te vermijden — toegegeven, maar dat neemt niet weg dat deze eenzijdige verzakelijking zoo-

als wij het zouden willen noemen, de oorzaak is van de beperking der zooveel geroemde studentenvrijheid, en bewerkstelligt, dat velen vroeg oud worden, zonder ooit werkelijk jong en vrij te zijn geweest.

Het is een onmiskenbaar feit, dat de stemming in de Delftsche studentenwereld eenigszins onder den invloed staat van een zakelijke nuchterheid, waarbij alles vooruit op efficiency wordt berekend en die geen naïve spontaniteit duldt. Wij kunnen als kenschetsing van den toestand, het best een variant op Ilja Ehrenburg's gezegde geven: „Er was eens een goedig idioot, die zeide: — Men kan de dingen doen, om der wille van de dingen zelf. Neen! zegt de wereld, niets is gratis —.”

Dit alles wordt sterk gevoeld, door menigeen onder ons, hetgeen het Lustrumspel, de Tooneeluitvoering en niet te vergeten de bandteekening van dit nummer wel ondubbelzinnig getuigen. Zij is niet alleen zoo maar als artistieke decoratie van den omslag bedoeld, deze titelprent, zij tracht veel meer het naar den achtergrond verdringen der geestelijke en menselijke waarden door de ijzeren starheid der mechanisatie te suggereeren. Dat is het wat zij uit wil spreken, en er zijn er velen hier in Delft in wier harten de smart hierom diep leeft, welke strijden, fel en met overtuiging, voor hun door de machine bedreigde menselijkheid, welke streven, met heel de kracht van hun verlangen, naar een evenwicht tusschen hun studie, die toch ook hun liefde heeft, en den drang naar bevrediging hunner ambities op gebieden, gelegen buiten deze studie. Hun leven is hard, zij hebben het niet gemakkelijk, en, stonden zij alleen, zij zouden nimmer iets tot stand kunnen brengen. Zij behoeven steun, en dan is het een groote vreugde, te weten, dat slechts het Corps die steun kan geven.

Het is waar, wij zeiden het, ook het Corps vertoont de neiging, de allures van de groote maatschappij aan te nemen, het staat er niet zoo geheel en al meer buiten als vroeger het geval was, maar desalniettemin blijft het de mogelijkheid in zich houden, dat een ieder zich in zijn volle menselijkheid er in uitleeft. Het is ons goed recht, ons te ontplooiën en te ontwikkelen in de door onze aanleg en karakter bepaalde richtingen, en dat is slechts mogelijk in het Corps. Het Corps, waarin het den schuchteren mogelijk is zich hunne eigenwaarde bewust te worden, het Corps, waarin het mogelijk is, dat de ingebeelden van hun waan worden genezen en zichzelf en anderen met juister oogen zullen gaan zien, het Corps, waarin de vreugde uitbundig uit kan barsten en de smarten uitgeweend, het Corps waarin men al zijne eigenschappen tot hun recht kan laten komen en waarin het mogelijk is zonden te begaan, zonder voor het geheele verdere leven gebroken te worden. Het Corps waarin men mensch kan zijn.

Zie, al is het Corps dan niet altijd eender, al ondergaat het drukkende invloeden van buiten af, al zijn de tijdperken van grooten bloei niet bestendig, zijn mogelijkheden blijven eeuwig en dit te weten is reeds een voldoende rechtvaardiging van zijn bestaan.

Daarom is het goed en schoon, om eenmaal in de vijf jaren gezamenlijk het machtig lied der vreugde aan te heffen.

Laat dan de klokken dreunend zingen, laat daarom fel de vlaggen wapperen, juicht thans om de frischheid onzer jeugd, het is tijd om blij te zijn!

DE REDACTIE.

Geachte Redactie,

U vraagt mij wat te schrijven voor het feestnummer van „De Spiegel”, dat uitkomt ter gelegenheid van het 16e Lustrum van het Delftsch Studenten Corps. Het zij mij dan vergund de aandacht er op te vestigen in hoeveel gunstiger tijd dit Lustrum valt als de twee voorafgaande. In 1918 is er van feestelijkheden geen sprake geweest. De wereldoorlog was toen in vollen gang; vele studenten stonden onder de wapenen; wij konden ieder oogenblik in den oorlog worden meegesleept, zonder zelfs te weten aan welken kant wij dan zouden komen te staan. De druk der tijden lag toen als een nachtmerrie op ons. Nadat in het najaar van 1918 de wapenen waren neergelegd, duurde het nog lang eer Europa eenigszins op adem was gekomen. Na de geweldige vernietiging van menschen en kapitaal was de economische toestand zoo ontredderd, dat men nog in 1923 onder grooten druk leefde. De vooruitzichten voor de afgestudeerden waren slecht. Het Lustrum is toen echter wel gevierd — en met groot zeer te bewonderen animo.

Hoe de druk der tijden nog gevoeld werd, blijk uit de onderstaande aanhaling uit de rede, welke de president van de Reuniecommissie, ir. Cd. F. Stork, tot de studenten richtte: „Wie de beteekenis niet beseft van een bijeenkomst als deze voor U en voor ons, ook al is zij uiterlijk alleen aan de vreugde gewijd, zal zich wellicht verbazen, dat te midden van al de moeilijkheden waarin wij verkeerden, Gij den moed hebt gehad een Lustrum voor te bereiden...” En verder „kan ik en kunnen zooveel met mij het bange gevoel niet van mij zetten, dat de wereld-catastrophe niet achter maar wellicht eigenlijk eerst vóór ons ligt. In elk geval leven wij er midden in.”

Dat men ook onder studenten den druk der tijden voelde, blijk uit de volgende aanhaling uit het Delftsch Studenten-weekblad van 30 Juni 1923: „De tegenstelling is groot. Hier vlaggende straten, juichende menschen, lachende meisjes, uitbundige vreugde, feest in den Doelen, spel op de Markt, gepavoiseerde booten, fanfare corpsen, overal muziek, boven alles de toren hoog in de lucht, carillon . . . . vlaggen, menschen, vreugde, feest. Daarbuiten in de maatschappij gedrukte stemming, dompige afmatting, moeilijke vooruitzichten, een bij de pakken-neer-zitten, moedeloosheid, wanorde, ellende.”

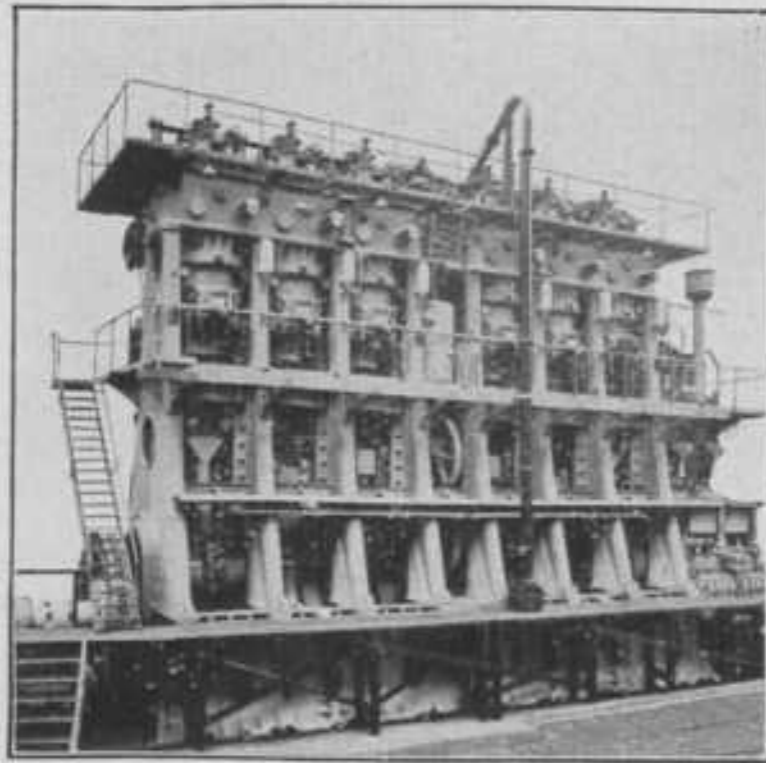
Sedert 1923 is de toestand wel zeer verbeterd. Thans zal men niet zeggen, dat wij nog midden in de wereld-catastrophe leven. De vooruitzichten van den ingenieur, die de Technische Hoogeschool verlaat, zijn veel beter dan in 1923. De algemeene economische toestand legt geen druk op de feestviering. Moge dit alles er toe bijdragen, dat het XVIe Lustrum in onbezorgde vreugde gevierd worde en den deelnemers als een schoone herinnering voor het leven zal bijblijven.

N. C. KIST.

WERKSPoor

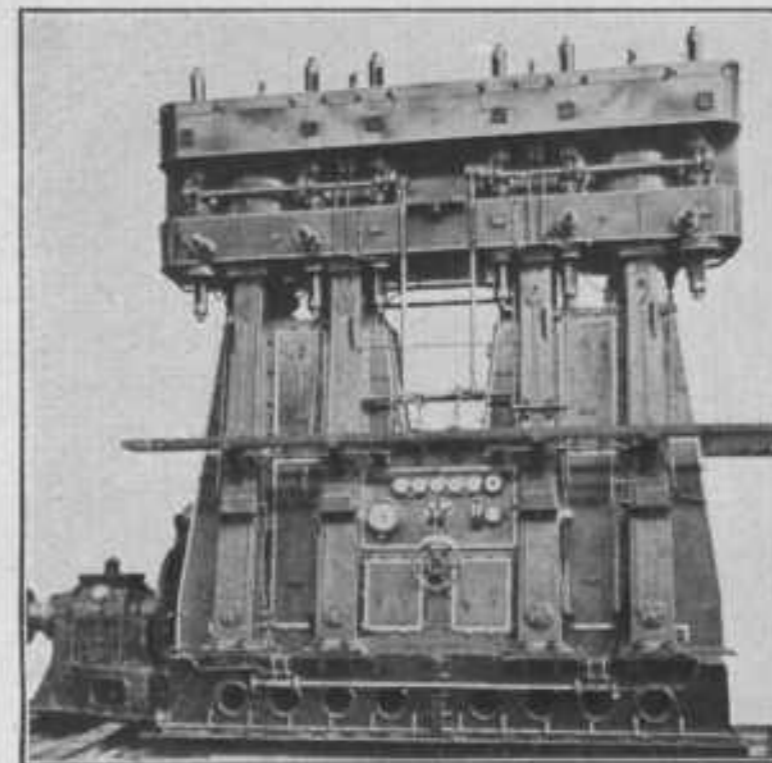
≡ MACHINEFABRIEK TE AMSTERDAM ≡

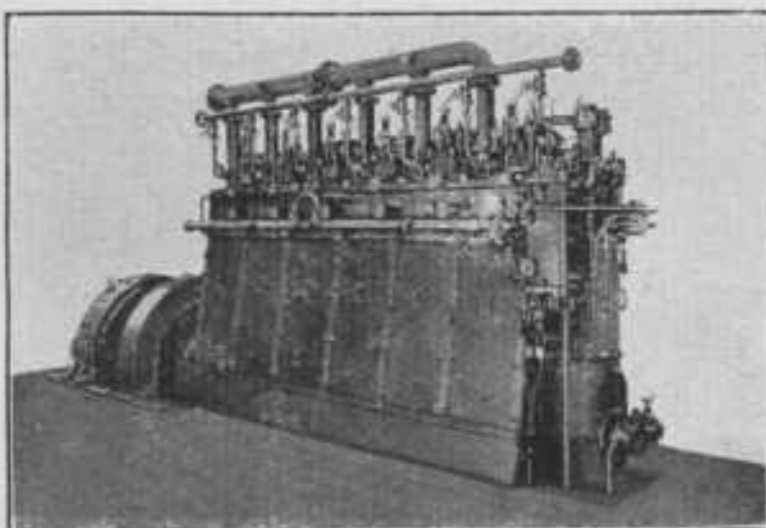
SCHEEPSDIESELMOTOREN

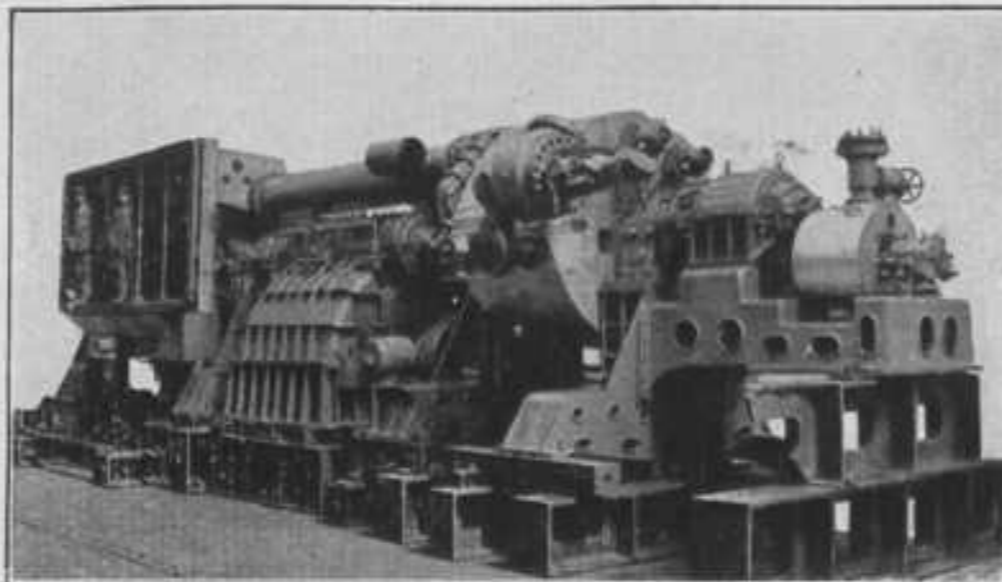
FABRIEK TE AMSTERDAM (LUCHTFOTO K.L.M.)

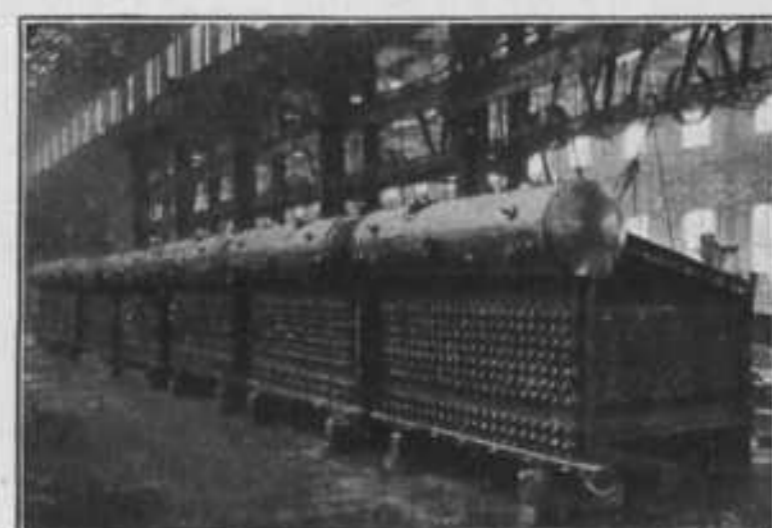
SCHEEPSMACHINES

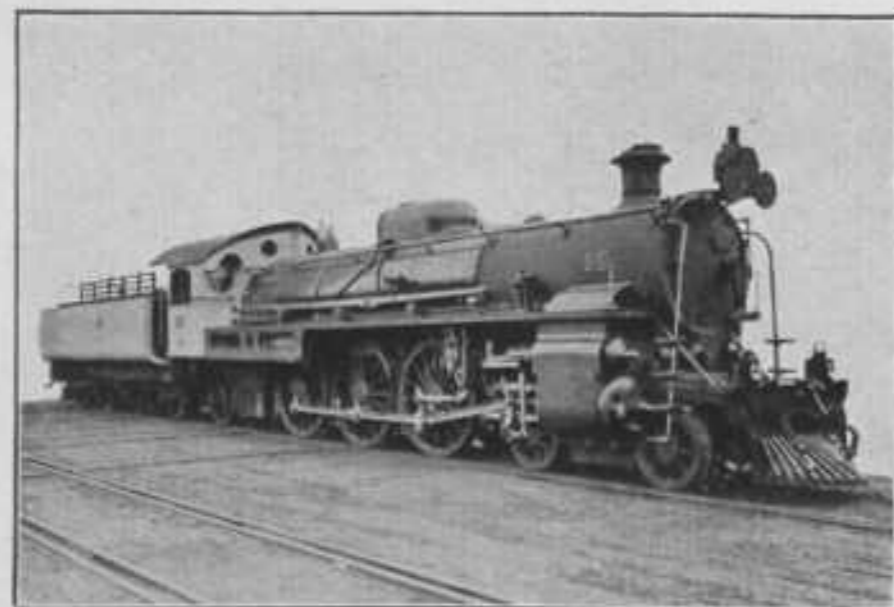
STATIONNAIRE DIESELMOTOREN

SCHEEPSTURBINES

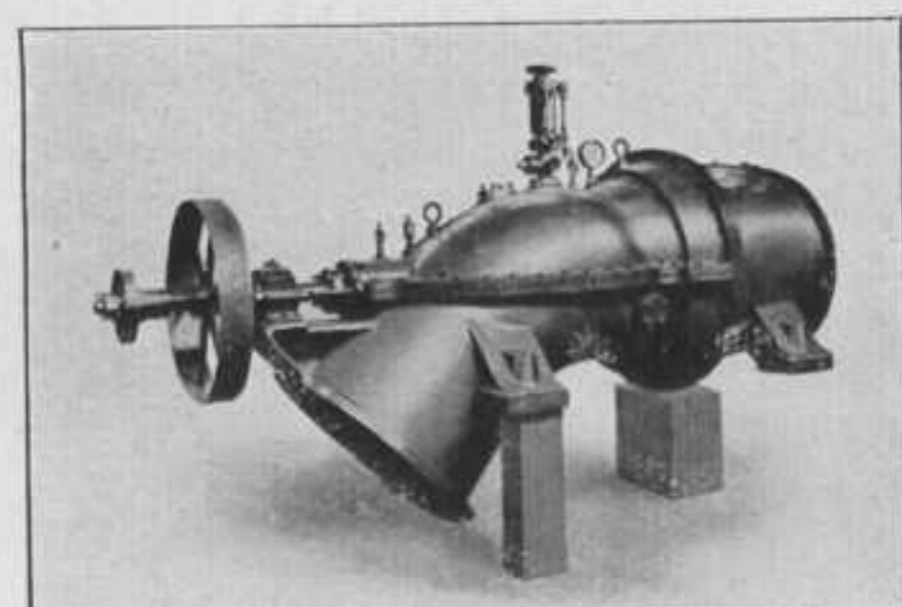
KETELS

LOCOMOTIEVEN

SUIKERMACHINERIEËN

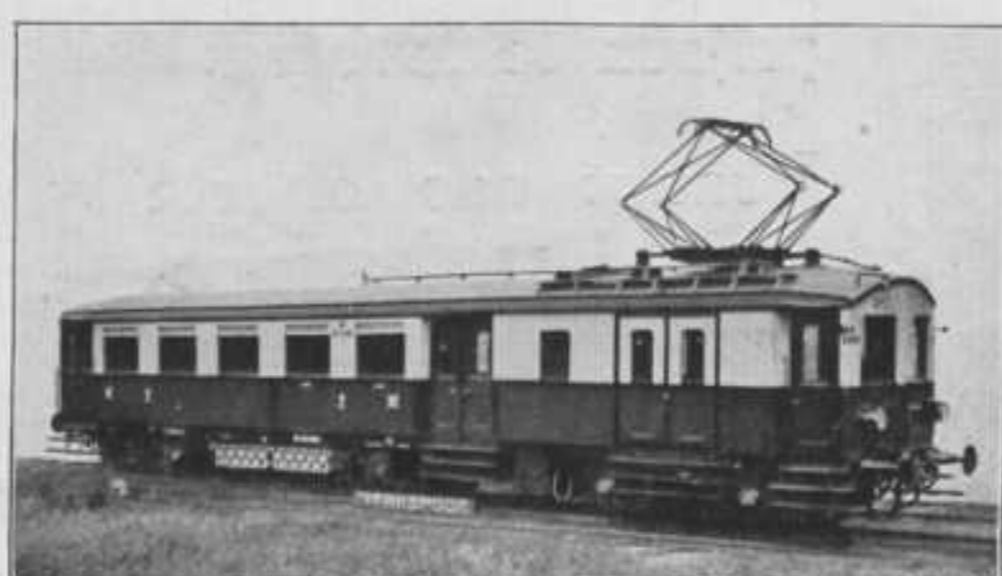

POLDERGEMALEN

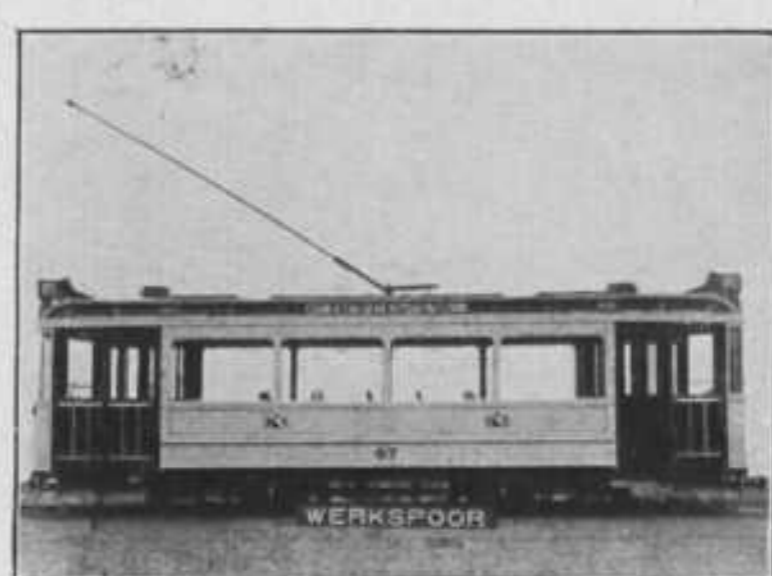
WAGON- EN BRUGGENFABRIEK BIJ UTRECHT

CARROSSERIEËN

ROLLEND SPOORWEGMATERIEEL

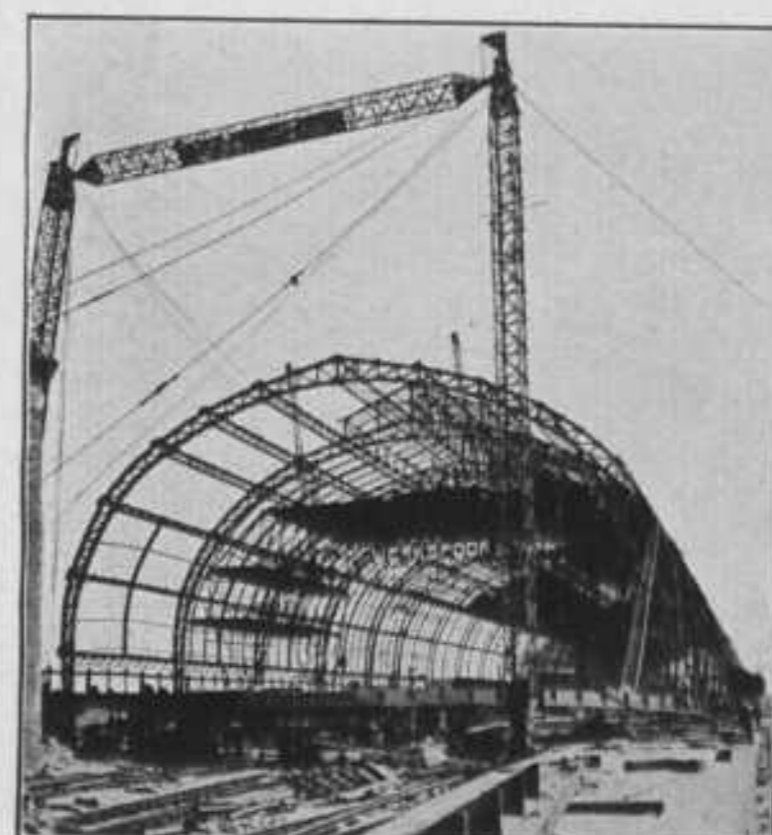
TRAMWAGENS

BRUGGEN

WAGON- EN BRUGGENFABRIEK BIJ UTRECHT
(LUCHTFOTO K.L.M.)

OVERKAPPINGEN

Transport- banden

Daar, waar hoge eischen gesteld worden aan technische rubberartikelen, wordt het fabrikaat „Vredestein” verkozen. Wij zijn nauwkeurig op de hoogte van de kwaliteiten, die door de industrieën worden verlangd en wij weten door een doelmatige inrichting van onze fabriek toch tegen concurrerende prijzen te leveren.

Vraagt ons offerte voor
wat U noodig hebt.

VREDESTEIN
beteekent:..
te vreden zijn

Rubberfabrieken „Vredestein” te Loosduinen

De boomen zijn alom, de boomen zijn eeuwig. Met hen is de wind.
 Waar geen boomen zijn kan het niet waaien, want de wind is de tijd die langs hen strijkt.
 In de wijde zomernacht staan de boomen te drijven in de traag toevende uren. Maar fel
 striemen de seonden langs de krakende takken in de late herfststormen.
 De boomen zijn eeuwig, de boomen zijn alom.

Langzaam wijkt de kloosterdeur van den dorpel. Een monnik verschijnt, in gebed
 gebogen, starend naar den grond, zonder te zien. Langen tijd bidt hij, maar allengs grijpen
 zijn hersenen wat de oogen hun bieden; zijn hoofd gaat omhoog, buigt zich achterover,
 tot zijn blikken den top van den boom bereikt hebben, die daar staat voor het klooster.
 De spar. Breeduit beheerscht hij den omtrek, de heide.

Een klok klept helder twee zuivere tonen de lucht in. Van alle kanten komen monniken,
 zij gaan door de deur, verzamelen zich onder den spar, knielen neer; en als van het klokje
 de laatste klepelslagen vervaagt zijn, rijst machtig en kathedraal het gezang der monniken
 langs de takken van den boom omhoog. Uit de eindelooze heide rondom, groeit de spar
 naar den hemel toe. Sterk is het geloof in God, sterk het geloof in den spar.

Jengelende orgels draaien hun melodieën in elkaar. Gillend fluiten rammelende bellen.
 Zingende en toeterende feestgangers smijten hun geluiden in wilde cacophonieën dooreen.
 Toch dit alles is slechts de achtergrond, de begeleiding van den chaos. Het feest zelf is
 de vreugde, de vreugde zonder meer.

Uitbundig woelt de massa om de tenten en kramen, die met hun opgestoken wimpels
 de lucht in stukken snijden. Mannen verhalen in dikke, gezwollen zinnen van het schouwspel
 binnen, van de toeren van hun acrobaten, de spieren van hun worstelaars, de nooitgeziene
 dikte van hun zwaarste-gezusters-ter-wereld.

Wild bruischt het leven op voor de vroolijke keuken, waar mannen met hoog verhitte
 hoofden onstuimig de machtige drang der vernielzucht uitleven. Ontembaar is de drift
 om met het schervend glas, het verleden te breken.

Daarnaast staat geheimzinnig stil, midden tusschen het heden, de kraam van den
 somnambule, beklemmend.

Dan de kop van Jut, het aanbeeld der zoeven nog machteloos verbeterenen. Vreugdig
 dreunen de slagen uit de sterke armen, iedere klap is er één.

In het midden staat de draaimolen en draait. Juichend zwaaien de schuitjes en de paarden
 voorbij, de lijven met zich voerend door de ruimte; luchtig zweven de gedachten, rond, rond.
 De draaimolen is het centrum van de kermis, hij grijpt de menschen en slingert ze weer
 van zich. De hoge sparrenhouten paal is de spil ervan. Breed staat de draaimolenman,
 zijn oogen tintelen, zijn blikken omvatten den paal. Groot is de jubel om de kermis, groot
 is de jubel om den paal.

Schokkend staan de auto's stil, en schokkend vertrekken zij weer, met langzaam op-
 gonzende motor en knarsende tandwielen. Zware vrachtwagens op logge wielen, hoog
 opgeladen met steenen en staven en kisten met verre namen erop. Zacht glijdende luxeauto's,
 heeren met tasschen en hoeden, druk in gesprek. Langzaam en grauw is de weg, ver is
 de stad aan beide kanten. Bezijden de weg is niets, want ieder heeft haast. Maar onver-
 biddelijk is de tol waar ieder voor stopt.

Rinkelend valt het geld in de uitgestoken hand van den tolwachter. Koel richt hij zijn
 blik op de lange sparrenhouten boom, die de weg verspert. De boom draait open en valt
 weer dicht. Star is het verkeer, star is de tolboom.

Aan de grens van alle dingen zaten drie mannen: een monnik, een draaimolenman en
 een tolwachter. „Eeuwigheid”, fluisterde de monnik. „Aarde”, juichte de kermisman.
 „Arbeid”, beval de tollenaar.

Nimmer werden zij het eens . . . . .

GEDREVEN DOOR EEN BUITENGEWOON IETS.

Wanneer voor een studentencorps weer een lustrum aanbreekt, dan gaat er door zijn oud-leden ook weer iets, van hogere orde nog dan de trouwe belangstelling, die zij altijd voor dat Corps zijn blijven gevoelen.

Wat dat iets eigenlijk is, — dit algemeen, of ook maar voor mij zelf min of meer bevredigend onder woorden te brengen, — het lijkt me heel moeilijk, ja onmogelijk misschien. Want het kan voor den een niet hetzelfde zijn als voor den ander en, daarnaast, ook voor iemand zelf moet het zich telkens wel verschillend weer voordoen. Het wordt toch gedragen op een stroom van eigen blijde herinneringen, — op een zoo krachtigen, zoo diepgaanden stroom, dat het zonder ophouden wordt gekeerd en gewenteld, daarbij voortdurend veranderend van vorm en gesteld onder steeds wisselend licht. Het valt zodoende geen oogenblik rustig genoeg te beschouwen, om zuiver in beeld te worden gebracht, Zonder eenige scherpe aanduiding weet ik dat iets dan ook alleen maar buitengewoon te noemen.

Dat buitengewone iets dan, dat ook in mij, als oud-lid van het Delftsch Studentencorps omgaat, nu dit Corps zijn zestiende lustrum staat te gedenken, heeft me dankbaar doen aanvaarden een door de Redactie van „De Spiegel” mij vriendelijk geboden plaats in het bijzondere nummer, dat zij wil doen verschijnen ter gelegenheid van dat lustrum. Het grijpt mij aan en drijft mij om van die plaats, zooveel rustiger dan aan réunimaal of op kroegjool te wachten, en aldus mijn jaren daartoe beter voegende, enkele woorden te richten tot het jubilerende Corps.

Allereerst dan een woord om het Delftsch Studentencorps als geheel, zijn Senaat bijzonder, algemeen ook zijn huidige Leden, meest oprecht, meest hartelijk mijn gelukwensen aan te bieden met het heugelijke feit, dat voor dit Corps op zijn weg door den tijd weder een dier gedenkzuilen valt te plaatsen, waarop naar de zoo een Corps eigene wijze zijn levensduur zal worden aange tekend.

Op die zuil zal het cijfer 16 zijn te stellen.

Werd van een studentencorps de levensduur gemeten met dezelfde tijdmaat —, verliep daarbij voor zulk een corps het leven als voor den mensch, dat cijfer zoude 80 moeten zijn en — hier moet ik mijn stem zeer doen dalen — het ware aan te brengen in niet al te glanzend schrift. Dit hier fluisterend gesprokene is licht, juister, schaduw van eigen ervaring, waar dit zestiende lustrum het tiende al zijn zal na dat, wat, als student, ik heb mogen medemaken en ik zoo, den al niet meer helderen glans van de zeventig voorbij, deze naar de tachtig reeds weer dieper nog zie duisteren.

Maar gelukkig, — levensduur, hoe lang ook, kan een studentencorps niet schaden. Jaar in,

jaar uit immers wordt het verfrischt weer, met den bloem nog wel, van wat heerlijk is van jeugd en krachtig van jonkheid. Zoo kan ouder worden het niet deeren, verstevigen wel en versterken. Altijd groen blijvend, nimmer verwelkbaar, gelukkig Delftsch Studentencorps, Gij moogt het teeken van Uw leeftijds-groei op den zuil, dien Ge weer stellen gaat, dus aanbrenge met meest flonkerenden gloed.

Dit voert mij tot het tweede woord, waarmede ik U, niet minder warm gemeend dan mijn eerste, wil toewenschen dat Uw zestiende lustrumviering zoo moge verlopen, dat het op zijn telcijfer zal werpen het schitterendste licht. Alle teekens, voorzooverre Gij die zelf in Uw hand hadt, staan ongetwijfeld gunstig daarvoor. Het Corps heeft met zijn huidige, ook zijn oud-leden weder opgeroepen, om gezamenlijk zijn nieuwe tijdzuil op te stellen. Een hoogst aantrekkelijk plan, om dit te doen onder groot feestbetoon, is zorgzaam ontworpen. Alles mag geacht worden uitnemend te zijn voorbereid onder de deugdelijke, weloverleggende leiding, uit het corpsmidden gevonden en zoo getuigende van de groote, sterke levenskracht, welke daarin woont. Blijmoedig, opgewekt voorwaarts dus naar de niet de jongeren alleen, maar ook ons ouderen, ja de oudsten zelfs zoo verlokkenende uitvoering van dat plan, die voorzeker uitnemend slagen moet, als de teekens, welke het Corps niet in zijn macht heeft, die van wind en weer b.v., zich nu ook maar gunstig willen stellen. Dit laatste zij het Corps almede van ganscher harte toegewenscht, onder de verzekering nog, naar mij zelf oordeelende, dat in juichen en jubelen de oud-leden bij de leden niet zullen willen onderdoen.

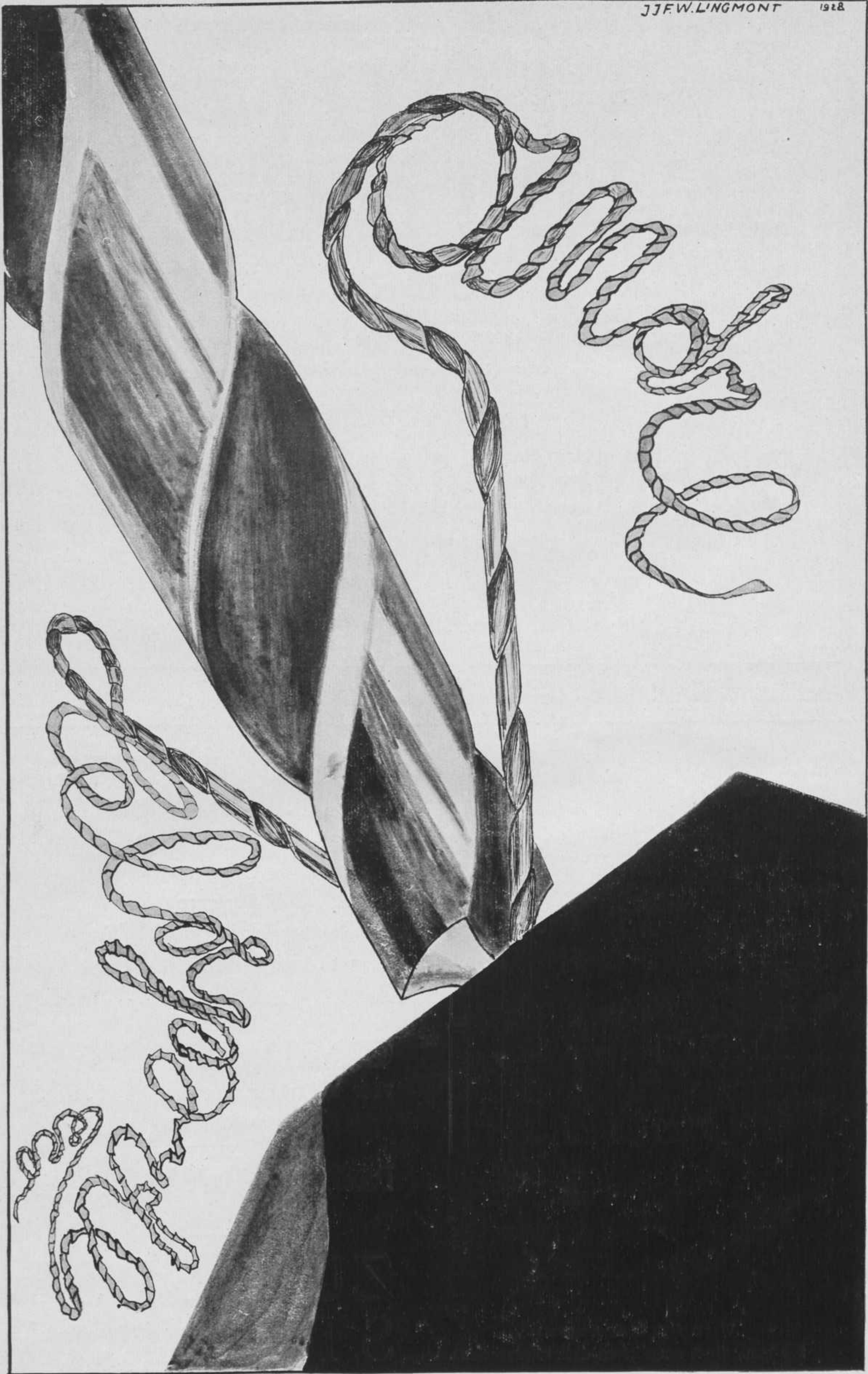
Niet zullen willen, wel zullen moeten, althans voor wat de oudsten betreft. Maar al zal van deze laatsten de juichtoon niet zoo hoog meer gaan, de jubel zoo luid niet meer klinken om medegehoord te worden, ook dan nog als de feestvreugde zal opdaveren tot zijn hoogste hoogte in ons gezamenlijk IO VIVAT, — dat lied, nooit te vergeten voor wie eenmaal als Corpslid de verbroederende kracht van zijn klanken leerde doorvoelen, zal, bij die oudsten zelfs, niet minder heldere echo toch zijn van wat er voor allen, die den corpsband samenbindt, nog altijd omgaat ook in hun hart.

Nu mijn derde en laatste woord en daarbij wil ik denken voorbij de nu aanstaande lustrumviering aan den verderen weg van het Corps.

Mogen de feestklanken van die lustrumviering naklinken zóó krachtig, de glans, waarmede het telcijfer 16 zal zijn gesteld doorschitteren zóó ver over dien weg, dat door allen, die zich voor hun studiedoeleinden zullen doen inschrijven aan onze Technische Hoogeschool, de hun immers zoo open geboden hand van het Delftsch Studentencorps blij gegrepen wordt om op dien weg met het Corps samen te gaan. Ik zeg door allen, zooals het ten dage van mijn studiejaren regel was haast zonder uitzondering, — niet door een deel slechts, zij het ook altijd nog een belangrijk deel, zooals dit sedert geworden is.

Ik weet het wel en zie dit geenszins voorbij, — de toestanden zijn tusschen toen en nu belangrijk veranderd. Het aantal studeerenden te Delft is vele malen grooter geworden — gelukkig. Maatschappelijke verdeeldheid en strijd zijn ongemeen toegenomen — helaas. Dat maakt het buitengewoon moeilijk ook thans nog alle studeerenden samen te brengen in, te omvangen met den band van het Studentencorps. Toch is dit de roeping, moet dit het doel blijven van het Corps, zoo ter

STOOM LEIDINGEN

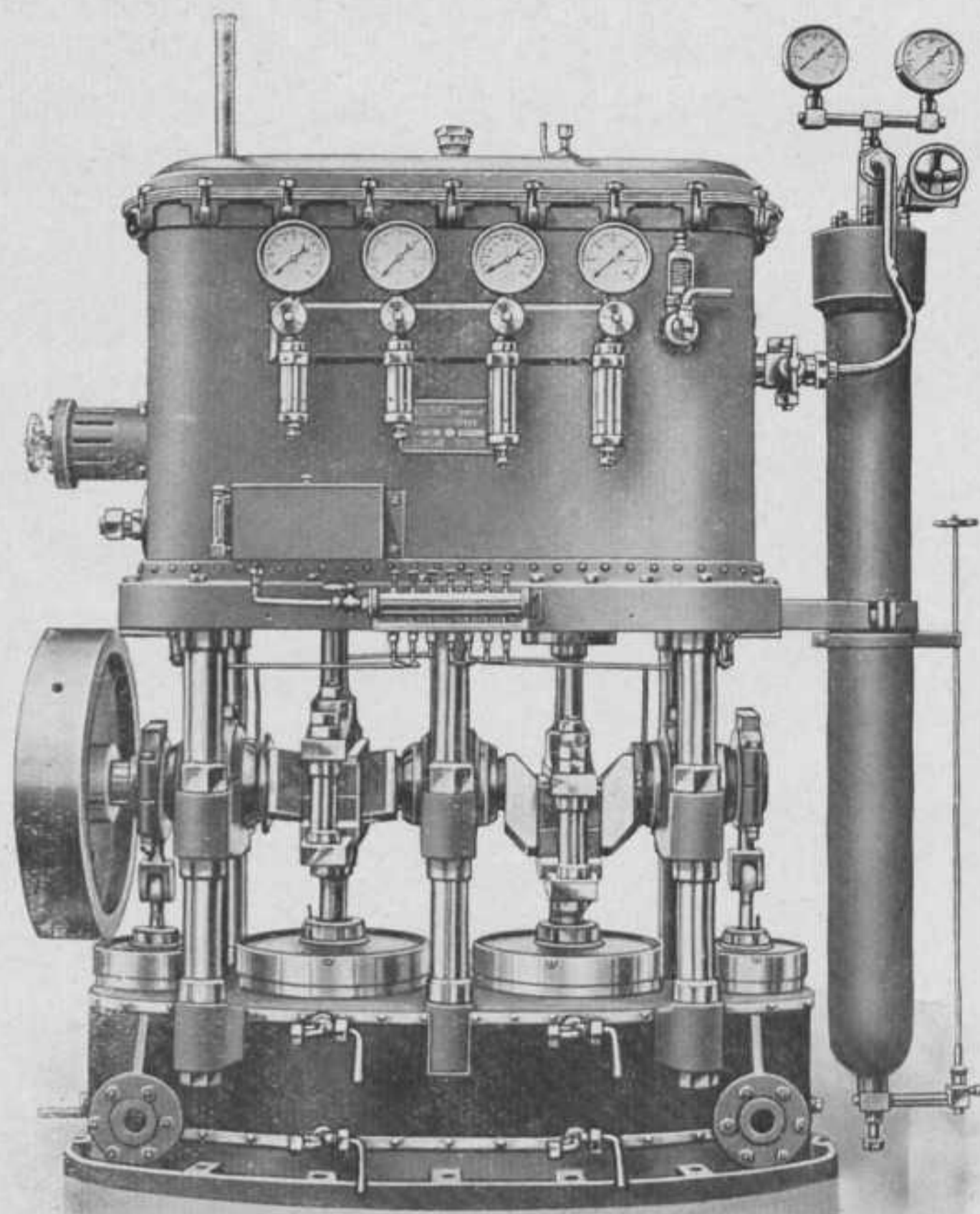
VOOR
BEDRIJFSDRUKKEN

TOT
100 ATM.

GONNERMANN & Co.

MACHINEFABRIEK
HAARLEM

VRAAGT PROSP. No. 35

Viertredige Luchtcompressor,
200 atm., direct aangedreven door stoommachine.

N. V. W. A. HOEK'S
MACHINE- EN ZUURSTOFFFABRIEK
Hoofdkantoor en Machinefabriek
te Schiedam

Zuurstoffabrieken te Schiedam
Amsterdam - Utrecht - Groningen
Hengelo - Tandjong-Priok - Soerabaja

COMPRESSORS
voor alle gassen, iederen druk en alle
doeleinden

DRUKLUCHTLOCOMOTIEVEN
VOOR MIJNBEDRIJF

**ZUURSTOF
STIKSTOF**
Zuurstof- en Stikstofinstallaties

wille van eigen meeste kracht, als ten dienste van een zijn leden zoo grootst mogelijk nut.

Waar het alle studeerenden toch te doen is zoo ver maar mogelijk te worden van het beste hout voor de instandhouding en voor den verderen uitbouw van der menschen grootste reuzenwerk — de maatschappij — daar moeten zij als groene loten zich willen laten enten op den stam, die, aller jeugdkrachtige levensstroom aan elkander uitwisselende, hun sterkte, buigzaamheid, veerkracht, draagvermogen belooft boven die, welke te bereiken zijn bij meer op zichzelf staanden groei. En aan een zoo groot mogelijk aantal den dienst te bewijzen van dat beste hout te worden, dat niet alleen dragen en steunen, maar ook omlijsten en sieren kan, dit is het groote doel van een Studenten-corps.

Dat op zijn verderen weg het Delftsch Studentencorps zich tot een volbereiken van dit doel steeds verder moge ontwikkelen, daarvoor in zich altijd de goede leiders moge vinden, al zijn leden er het hunne toe zullen willen bijdragen, — ook dit nog wensch ik dat Corps oprecht, warm, van ganscher harte toe.

Gedreven door dat iets, waarop ik in den aanhef dezer doelde, heb ik hiermede de enkele woorden, die ik zeggen wilde, driedeelig uitgesproken. Ik moge ze nog, driedeelig ook, samenvatten in een voor het Delftsch Studentencorps diepgevoeld, luide uitgeroepen Vivat, Gloriat, Crescat. C. W. WEYS.

LUSTRUMPHILOSOPHIEEN VAN EEN ASPIRANT-REUNIST.

De viering van een lustrum is één van de gebeurtenissen, die bij oud-leden van het Corps de sluimerende herinneringen aan den studententijd wakker roepen. Het beeld, dat die veelbewogen jaren in onze memorie nalieten, komt weer helder vóór ons te staan; wij doorleven nog eens in enkele oogenblikken de veelal heftige gemoedsaandoeningen, die wij ondervonden bij de kennismaking met nieuwe toestanden en opvattingen. —

Bij zulk een terugblik in het verleden gevoelen we de neiging, vergelijkingen te maken tusschen de indrukken, die de studentenwereld en de groote maatschappij ons gaven op een of ander gebied.

Daar is b.v. het aanknoopen van vriendschapsbanden. Na ons vertrek uit Delft moeten we een heel anderen maatstaf gaan gebruiken in onze keuze; wij missen het groote aantal leeftijdgenooten, waarmee het Corps ons in nauwe aanraking bracht en dat een scherpe selectie toeliet op de eigenschappen, die wij in vrienden wenschten aan te treffen. Op dit gebied valt de vergelijking zeker niet ten gunste der groote maatschappij uit — dat zullen vooral zij ondervinden, die zich vestigen in het buitenland, waar bovendien het gevoel voor gezelligheid vaak rudimentair ontwikkeld is.

Het is opvallend, hoe langen tijd intieme Corpsvrienden uit onze gedachten kunnen verdwijnen, na hun vertrek uit onze dagelijksche omgeving. Wanneer gij avond aan avond met een clubje mannen de beenen kruist over denzelfden haard, zoudt gij niet kunnen gelooven, dat er later meerdere jaren zullen voorbijgaan, waarin gij nauwelijks aan hen denkt. Tegenover die vrienden zijt gij dikwijls openhartiger geweest dan tegenover uw ouders; uw intiemste gedachten en be-roeringen kenden en verstonden zij volkomen; dikwijls doordat zij ze juist te zelfder tijd doorleefden; zij namen in uw gedachtenkring een zeer belangrijke plaats in. Toch zult gij later jarenlang van hun gezelschap verstoken blijven. Zonder dit als een schrijnend gemis of een groote leegte te gevoelen — een uwer kan te water

vallen en op wonderbaarlijke wijze den dood ontsnappen, zonder dat de anderen zich tot eenig levensteeken geroepen achten.

Maar zoodra gij weer in persoon tegenover elkaar staat, is de oude sfeer „explosionsartig” teruggekeerd en de beenenkruising aan het haardvuur geschiedt weer automatisch, alsof er geen onderbreking had plaats gevonden. La séance continue!

Een aardig voorproefje van dit verschijnsel heb ik nog in Delft meegemaakt. Een tafelgenoot — die overigens vanwege zijn gestalte niet licht over het hoofd gezien werd — was na een koloniale afwezigheid van een paar jaar plotseling weer aan het middagmaal verschenen. Zijn machtige figuur maakte op die plaats een zoo natuurlijken indruk, dat sommige andere dischgenooten aanschoven onder den eenvoudigen groet van „saluut Toon”, en onergdenkend aanvingen hun geurige soep te belepelen. Eerst door eenige kernachtige verwenschingen, die overigens bewezen dat hij zich weer volkomen in het oude milieu had ingeleefd, werden ze erop attent gemaakt, dat de aanwezigheid van den gepikeerden repatriant iets niet-alledaagsch was.

Wat verder ons treft in de vergelijking der beide samenlevingen is de onafhankelijkheid waarmee studenten hun meeningen vormen en uiten. Door hen wordt een onderwerp besproken en in debat gebracht, waarbij werkelijk ieder zijn zuivere gevoelens vertolkt, zonder voorafgaande ruggespraak, zonder toetsing aan partij- of zakenbelang. Een ieder kan zijn persoonlijkheid (voor zoover hij die bezit) ten volle doen gelden en alleen aan zichzelf is hij verantwoording zijner uitspraken schuldig. Daardoor onderscheiden de vergaderingen in het Corps zich van die in de maatschappij — bijzonderlijk van sommige regeeringslichamen, waar men door politiek belang min of meer gedwongen schijnt in een bepaalde, vooraf uitgestippelde richting te ageeren, ook al staat het onderwerp in nog zoo los verband tot de richtlijnen der partij. Dit verschilpunt maakt de in het Corps voorkomende geestesstromingen zoo belangwekkend. De leden zijn natuurlijk geen zeer-ervaren grijsaards, maar zij zijn ten minste vrij, zich als individuen te laten gelden en de sfeer, die de resultante is van al die persoonlijke, oprechte opvattingen heeft daardoor het kenmerk van onbevangenheid en zuiverheid.

Daartegenover staat, dat wij ons in de maatschappij onder den ernst der omstandigheden en door de meerdere ervaring, een breeder overzicht vormen; dat daar vaak onbelangrijkheden, die ons vroeger hebben beziggehouden, tot hun normale afmetingen worden teruggebracht, en dat we gedwongen zijn onze aandacht te schenken aan vraagstukken, waarmee wij ons in het studentenleven niet inlieten. In de groote maatschappij ontstaat bij ons de sfeer der bezadigdheid, wanneer het gaat om ernstige kwesties, — de sfeer van het rekening-houden met allerlei belangen en indirecte consequenties, die dikwijls veel gewichtiger zijn dan het eigenlijke onderwerp, dat op zeker oogenblik in behandeling is.

Met het klimmen der jaren ontgroeien wij onontkoombaar aan de studentensamenleving, en rijpen bij ons aspiraties, die slechts in de „kille” maatschappij bevrediging kunnen vinden. Wij moeten de eene wereld verlaten voor de andere — maar gevoelen ons gelukkig dat niet de noodzakelijkheid bestaat, voorgoed te vervreemden van de sfeer onzer jeugd, en dat zich periodiek een uitgezochte gelegenheid voordoet, om er nog eens in terug te keeren, n.l. de viering van een lustrum. Breda, 10 Juni 1928. E. H. J. LANGE DE BOER.

VROEGER EN NU.

Wie, als de schrijver dezer regelen, bijna een halve eeuw geleden polytechnisch student is geworden en in latere jaren ruim gelegenheid heeft gehad om, van verschillende standpunten uit *), het academieleven in Delft gade te slaan, heeft daarin veel zien veranderen, maar ook veel zich zien bestendigen.

Als men den tegenwoordigen plattegrond van de stad vergelijkt met dien van voor vijftig jaren, neemt men groote uitbreiding waar en dadelijk valt daarbij op, hoe overal groote gebouwen staan, die voor het technisch onderwijs zijn bestemd en waarvan omvang en capaciteit tientallen malen die van het zoogenaamde Hoofdgebouw aan het Oude Delft overtreffen, in welk gebouw vroeger dat onderwijs zoo goed als geheel werd gegeven. Die nieuwe gebouwen zijn noodig geworden door den grooten toeloop van studenten, maar vooral door de vorderingen der technische wetenschap en hare toepassing op steeds nieuwe gebieden. Dit moest tevens leiden tot een aanmerkelijke toename van onderwijskrachten.

De almanak van 1879 noemt 12 hoogleeraren op, die met den Hoogleeraar-Directeur van de Polytechnische School den Raad van Bestuur vormden; daarbij nog 8 leeraren en 5 assistenten. Nu zijn er 68 hoogleeraren, 14 lectoren, 10 privaatsdocenten en 113 assistenten.

Voor den Delftschen student is het leven er niet gemakkelijker op geworden. De studie is allengs zeer verzwaaard, ook al werd de officieele studietijd met een vol jaar verlengd en al is hoe langer hoe meer specialisatie gekomen in studierichting en ook in diploma's. Men deed vroeger in Delft slechts twee keer examen, telkens na twee jaar studie; van tentamens was geen sprake. Het waren staatsexamens, zij duurden weken achtereen, men werd erbij duchtig aan den tand gevoeld, zij waren in hooge mate afmattend. Hoe het nu geregeld is, behoeft hier niet te worden gezegd.

Vijftig jaar geleden bedroeg volgens de almanak van 1879 het aantal ingeschrevenen aan de Polytechnische School 351, het jaar van de omzetting van de Polytechnische School in Technische Hoogeschool was het 1176, welk aantal in 1920/21 tot 2434 geklommen is om later weder terug te loopen. Het bedraagt thans 1436.

Tegelijk, maar lang niet in dezelfde verhouding, is het aantal leden van het Delftsch Studenten Corps toegenomen: de almanak van 1879 wijst 252 corpsleden aan, tegenwoordig zijn er 490.

Zoo is er, sinds de Polytechnische School na veel strijd en langdurige voorbereiding plaats maakte voor de Technische Hoogeschool, heel wat veranderd in het academieleven in Delft. Daarbij doet het intusschen weldadig aan, dat ook wel iets is blijven voortbestaan. Dit geldt in de eerste plaats den vrijen en ridderlijken geest der studenten. Het Delftsch Studenten Corps heeft hiertoe zeer veel bijgedragen. Ook daarin is de invloed der tijden niet te weren geweest, maar men heeft er toch zooveel mogelijk vastgehouden aan den ouden mos: bij plechtige gelegenheden hetzelfde ceremonieel, bij feestelijke gelegenheden dezelfde vroolijke stemming, bij kroeg- en donderjolen . . . dezelfde onstuimigheid.

Donderjolen — dit woord, dat immers is blijven voortbestaan, doet dadelijk denken aan den groentijd. Ook deze is in stand gebleven. Het mag daarin tegenwoordig iets zachter toegaan dan vroeger, een aankomeling moet, op overeenkom-

*) De schrijver was achtereenvolgens: assistent, hoogleeraar, hoogleeraar-directeur, rector-magnificus, curator, president-curator.
Red.

stige wijze als een halve eeuw en al veel langer geleden, zich onderwerpen aan een proces van ontbolstering, alvorens hij waardig gekeurd wordt in het Delftsch Studenten Corps te worden opgenomen. Aan het eind dier periode wacht hem dan echter ook een groote zaligheid. Ook nu nog zal hij wel den overgang van groen tot student gewaar worden als een promotie, grooter dan hij immer meer beleven zal, tot welk hoog ambt hij het in het maatschappelijke leven nog brenge.

Moge ieder jaar opnieuw een groot aantal studenten die zaligheid deelachtig worden, moge het Delftsch Studenten Corps ieder jaar met vele nieuwe krachten worden versterkt, opdat het eeuwig jong blijve en vele ingenieurs met vreugde en voldoening kunnen terugdenken aan wat het Corps voor hen in den studententijd is geweest.

J. KRAUS.

„Een fabriek van Robots” zoo hoorde ik onlangs Delft betitelen door een lid van een onzer groote studenten corpora, die weer eens den vrijen teugel liet aan den zeer specialen vrijmoedigen geest, waarmede de zonen zijner Alma Mater over dit ondermaansche plegen te oordeelen en waarbij zij veelal op treffende, zij het gewoonlijk meer door de omstanders dan door de betrokkenen gewaardeerde wijze, den spijker op den kop slaan.

In dit geval was ik omstander zoowel als betrokkene en wellicht was het deze dubbele hoedanigheid, welke mij op deze plagerij, die, als zoo vele van dien aard, overigens niet bedoeld was om onder de loupe genomen te worden, in gedachten even dieper deed ingaan.

Onmiddellijk werd het mij duidelijk, dat de grap bij sommigen van hen, tegen wie zij gericht was, wel eens eene zekere mate van instemming zou kunnen vinden en hen zou kunnen doen zeggen: „daar hebt ge het, zoo worden wij beoordeeld. Wij hebben het wel gezegd, robots zijn het die de T.H. van ons maakt. Hier werd inderdaad de spijker op den kop geslagen.”

Dat ik het allerm minst hiermede eens ben, volgt wel daaruit, dat ik de vrijmoedigheid heb gehad, om, waar voor dit feestnummer eene bijdrage van mijn hand werd gevraagd, deze scherts als punt van uitgang te kiezen.

Want ik ben er zeker van, dat, wanneer deze regels gelezen zullen worden, het Delftsch Studenten Corps zich zoo aan den lande vertoont, dat het ondenkbaar is, dat bij wie dan ook, twijfel rijst aan het warme leven van zijn geest, die, alle reële en imaginaire invloeden ten spijt, robots niet zou dulden.

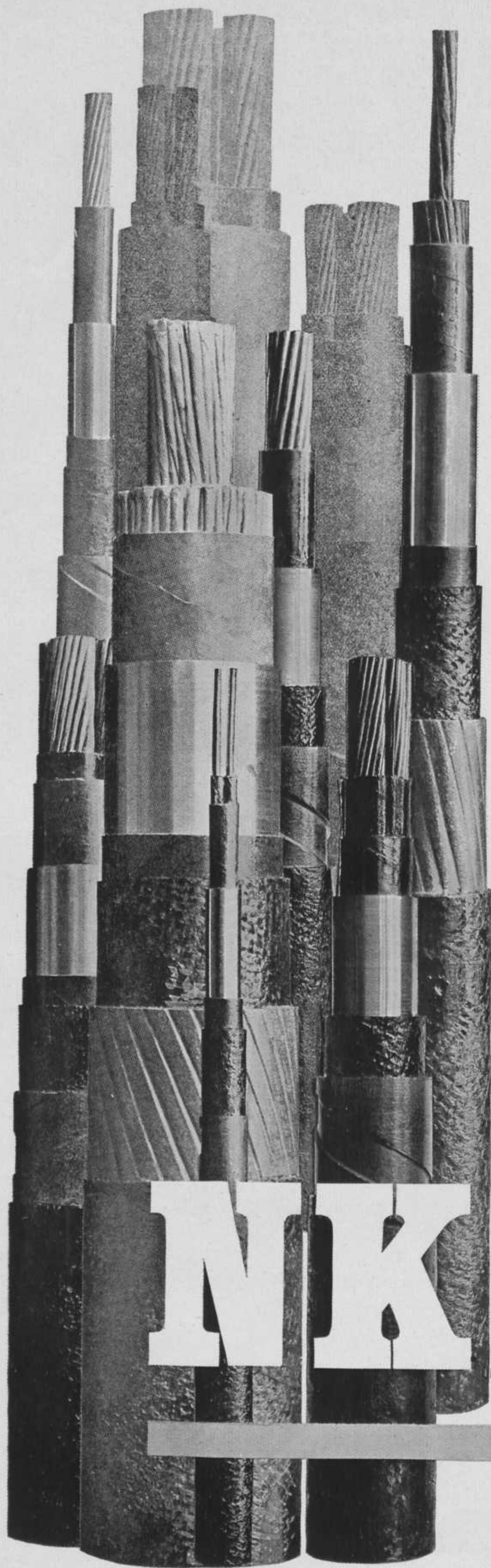
Bij een feestvierend D. S. C. is de gedachte aan zulk een hard en koud product van mensche-lijke verbeeldingskracht onmogelijk, want daar moet wel voor ieder duidelijk worden, welke krachten van opbouwenden, hoopvollen, vreugderijken aard dat Corps in zich heeft.

Het zijn die krachten, waaraan zoo velen onzer een gedeelte van hun levensgeluk te danken hebben, krachten, die in den studententijd bewust geworden en ontwikkeld, ons het heele verdere leven dienen en steunen.

Het bezit daarvan doet ons de herinnering aan den tijd van bewustwording zeer dierbaar blijven.

Ik verheug er mij over in de gelegenheid te zijn bij deze 16e Lustrumviering, voor de ouderen eene oprissing en herleving van een kostbaar bezit, voor de jongeren een grijpen en beleven, openlijk uiting te geven aan mijne dankbaarheid jegens het D. S. C., welks vormende kracht het robot-idee onmogelijk maakt en slechts warm mensche-lijk leven schenkt. J. F. DE VOGEL.

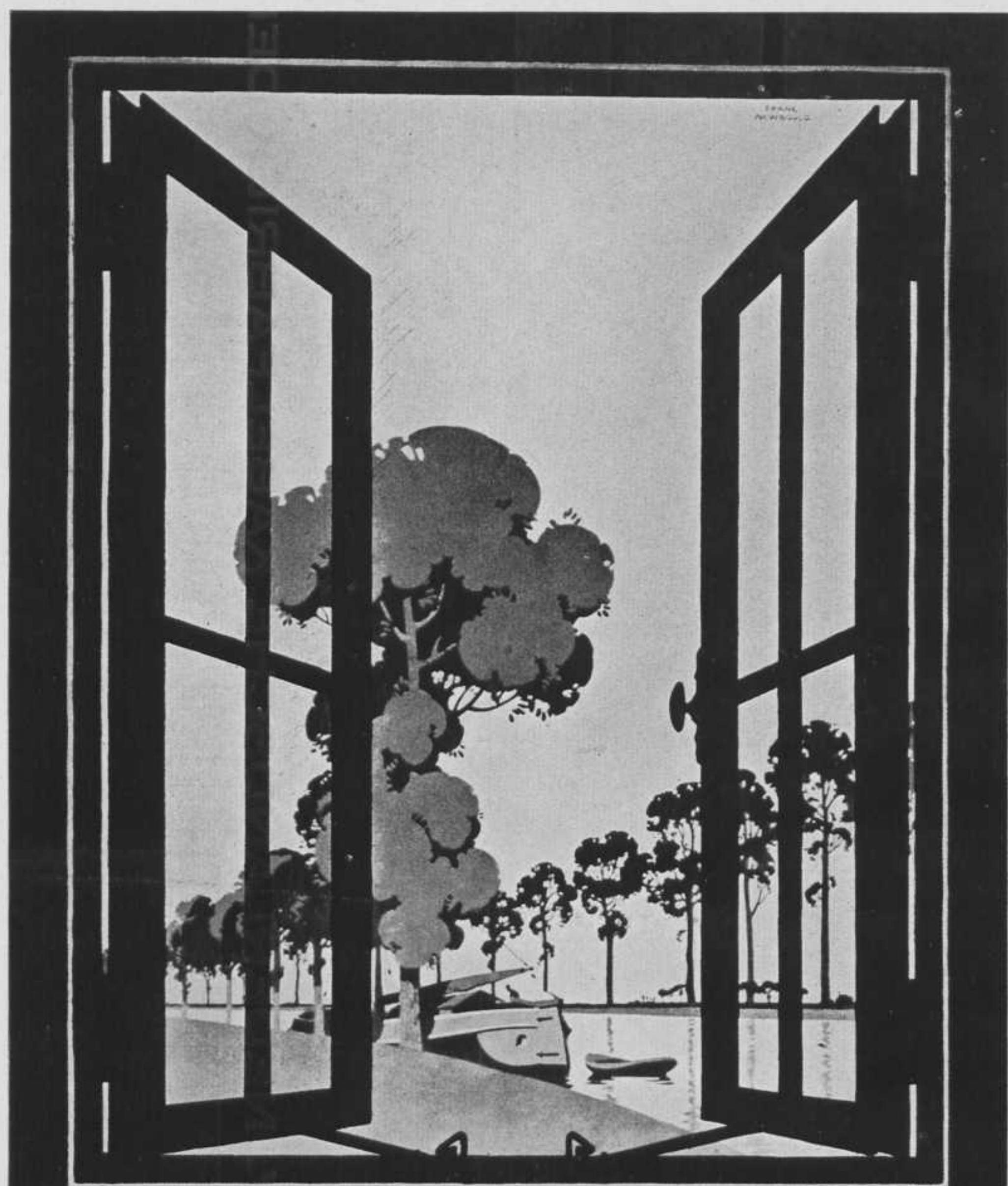
N.V. NEDERLANDSCHE KABELFABRIEK DELFT

NKF

DELFT

STALEN · RAMEN
DE · VRIES · ROBBÉ & CO
GORINCHEM

DE OUDE STAD.

Hier is weer de oude stad.

Boven de daken rijst de grijze toren uit.

De jaren trokken over hem weg, zooals de immer jonge wolken gestadig zijnen spits voorbij jagen. Hij duikt uit den vloed der eeuwen op, als een ziener, in pij teruggedoken, de blik van gedachten zwaar, tot jubelend uit zijn klokkenkeel klare klanken aanwieken als een vlucht tierige vogels, die neer willen strijken.

Rondom woekert de stad steeds verder in het welige land. De groene weiden, de slooten tusschen zich in, wachten geduldig, al eeuwen en eeuwen, gesierd met de bonte koeien, de jolige bloemen, de vorschten, de reigers. Hoe oud is dit landschap, telken jare opnieuw bevolkt!

Als een tijdring ligt de stadsgracht in het stratenweefsel ingegroeid. Veilig bolwerk eens van nijveren, die de vruchten van hunnen arbeid angstvallig bewaakten tegen den op buiten belusten vreemde, knelt deze ring thans in 't vleesch en stoort den ijverige in zijn haastig beweeg.

Waar de ceremonieus spreidende ophaalbrug de rust van den gang des Levens treffend gebaarde, stuwt thans een rusteloos draaiende ijzerconstructie het verkeer. Snorrende motoren vertolken het brieschend ongeduld der wachtenden.

Oude wallen verloren de voldane, welgevallige blikken van den gerusten poorter. De nazaat is bezig de laatste resten, bedolven onder onkruid en puin, weg te ruimen. Het moderne vervoermiddel eischt de historische wegen op en spot met piëteit voor wat den eeuwen wist te weerstaan.

De stoombaan, die de oude stad eens aan het verkeerssnoer reeg, bescheiden aan haar zijde blijvend, snijdt mede in 't groeiende lichaam. De locomotief trok zich terug, de wagens dreunen niet meer denderend voorbij in een floers van dichten rook.

Als een rukwind zwelt aan en suizelt voorbij de wagentrein, electrisch bewogen, dien de storm van 't huidige leven zich schiep.

Versjofeld ligt nog het droomerig stationsgebouwtje aan een pleintje van pijnlijke ongest-vrijheid. De oude stad is daar als een schamel huis met gesloten blinden. Wie den weg zoekt naar haar ziel vindt slechts een afwijzend gebaar.

Maar wie doorzet en deze bedeesdheid weg licht als een sluier, hem koestert op vlaggen aanwiekende gastvrijheid, de innige aandoenlijkheid van een wederzien.

De grachten liggen nog te mijmeren, door de boomen roerend overbogen. De bruggetjes overspannen met hun zwierigen boog het zwarte water, maar velen offerden de door ouderdom geheiligde klinkers voor een koud gewapend beton, den autobestuurder ter wille.

Naar boven houden de sierlijke gevels lang vervloden tijden vast, zooals het oudje, dat den zonnigen weg afschrijdt. Daaronder schitteren felle kleuren, helle lichten, brutale lijnen het veeleischende leven van heden uit. Aan grootsche wereldsteden ontleende, opdringerige winkeluitstallingen dwingen tot koop en verkoop.

Steege en vredig grachtje werden kermissen van licht en rumoer. Nasale geluiden met dans-rythme, uit open geschoven ramen aandeinend, laten de schuifelende menigte even onbewogen als de onsterfelijke, machtige windzang om de Oude Kerk.

Steeds nog golven de rijen van meisjes, arm in arm, door de winkelstraten. De kleedjes telkens anders, de haren in steeds nieuwer dracht, de

oogen nog op aloude wijze snel zoekend, aan het lachend gebabbel onttrokken. De jongens joelen er nog met hun luidruchtigheid omheen. Hun overmoed en de ruwheid van hun gestoei is nog de wijs om opkomende genegenheid meester te worden en over te planten.

Maar het meisje, dat blijdschap bracht in onze ziel, als ze zwierig voorbij kwam en zich dankbaar toonde met een glimlach, die verstierf in een blos, verstelt nu kindergoed aan een tafel achter een scheef gezakt raam. Onderbreekt ze het werk even, om in den optocht vanuit het verleden herzeenen, te zoeken naar een bekend gezicht?

Achter toonbanken doemen vergeten gestalten op, maar soms ook zijn zij vervangen door jongeren, vreemd. Zij doen de tijden herleven, die reeds rust hadden gevonden in herinnering.

Een oude molen, wiens wieken krakend onzen dag verblijdde, klaagt als een wrak den golfslag van den tijd aan. Maar elders wiekt een politie-agent het malende verkeer zijn baan toe.

Sloopers slaan de handen aan wat eens met trots tot stand kwam; maar van achter schuttingen komen nieuwe scheppingen als kinderen van den tijd te voorschijn.

Droefgeestig roest een verlaten spoor, waar eens een rammelende stoomtram triomphantelijk de voorname rust van eeuwenoude gracht kwam storen. Een krans vergezelde dit aandoenlijke monster op zijn laatsten tocht.

Een onberispelijke, wel verlichte en verwarmde, vermoedelijk in serie afgewerkte electrische tram komt regelmatig de stad binnen, beantwoordend aan lichtsignalen en tijdtabelen, met al de stiptheid van het georganiseerde heden.

Stoffige, kuilige weegjes langs den vliet veranderden in geasphalteerde, degelijk beschoeide verkeersbanen. Geweldige wetenschaptempels verdreven vervallen, sedert jaren onbewoonbaar verklaarde woningkrotten; eens met hun opschrift: „Licht en Lucht”, een wonder van hygiëne en comfort geacht.

In vrome kloosterstemming zoekt nog het Prinsenhof de koestering van den goedig voorovergebogen toren van de Oude Kerk.

Waar Vermeer de stad zag in vollen luister, als een bruid omhangen met gouden tooi, pruilt het ziellooze gebouw der V. O. C., verlaten door den rusteloozen geest des Levens.

Deze immer Jeugdige riep rondom de stad de massieve fabrieksgebouwen op, die hun adem door de slanke schoorsteenen voeren in de hooge lucht. Daar glijden schepen af en aan, jagend ploffen de motoren. Goederen worden aan zwaaiende kraan-armen haastig gelost en geladen.

Vrachtwagens snellen voort en bonken over keien en bruggen. De bodem trilt onder het dreunen van zware machines, die nietig schijnen onder de overhuiving van grootsche hallen. En de enkele man, die hier rustig de wijzers raadpleegt en de handels verzet, is als een priester, die voor het altaar gehoorzaamt aan den Wil der Eeuwigheid.

Als snerpand een stoomfluit het voorbijgaan van een uur heeft afgekondigd, vloeit een deinende menschenmassa uit de fabrieken en vult de straten en grachten, pleinen en stegen met een vloed van leven, onstuimig en kolkend.

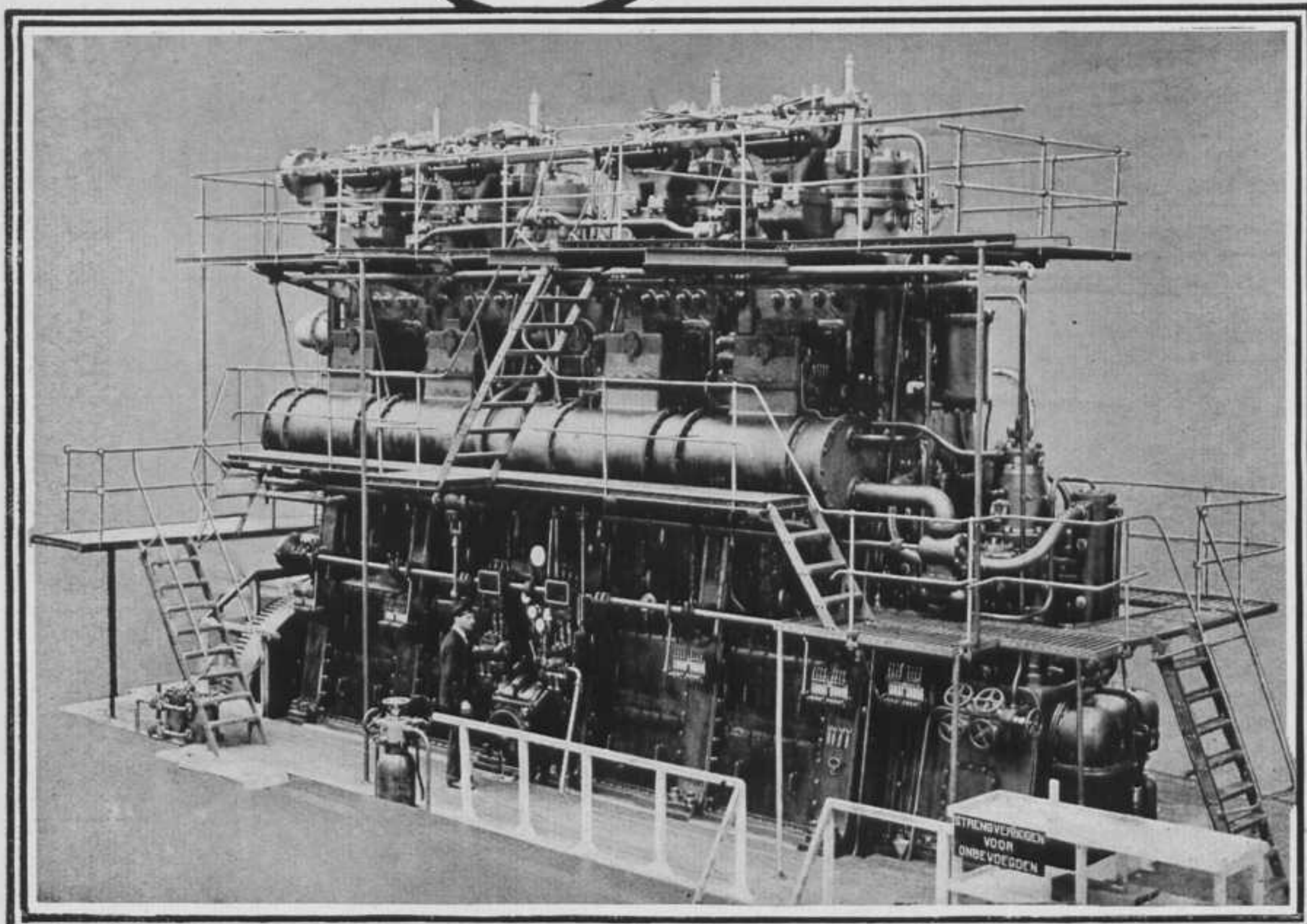
Een kind wachtte op vader en trippelt naast hem voort.

De oude stad blijft eeuwig jong.

P. L. DUBOURCQ.

Burgerhout Nobel-Diesel-Motoren

2000 A.P.K.SCHEEPS DIESEL MOTOR

BURGERHOUT'S MACHINEFABRIEK & SCHEEPSWERF
ROTTERDAM

GERH^d JANNINK & ZONEN - ENSCHEDE

OPGERICHT 1853

SPINNERIJ - WEVERIJ - BLEEKERIJ - VERVERIJ - DRUKKERIJ

FABRIKANTEN VAN:

Geribd & Effen MANCHESTER
MOLESKINS, BEAVERTEENS
FLUWEELEN
Effen & Gestreepte FLANELLEN
Gestreept & Geruit BONTGOED
OVERHEMDEN-artikelen
KEPERS, DRILLS, SATTEENS

LANDHUISSTOFFEN,
CRETONNES
MOUSSELINES, VOILES
ZAKDOEKEN
TAFELKLEEDJES
VOERINGS, SATINETS
MOLTONS

SPECIALITEIT IN:

KUNSTZIJDE-ARTIKELLEN, ZOOWEL BEDRUKT ALS GESTREEPT
EN BONTGEWEVEN

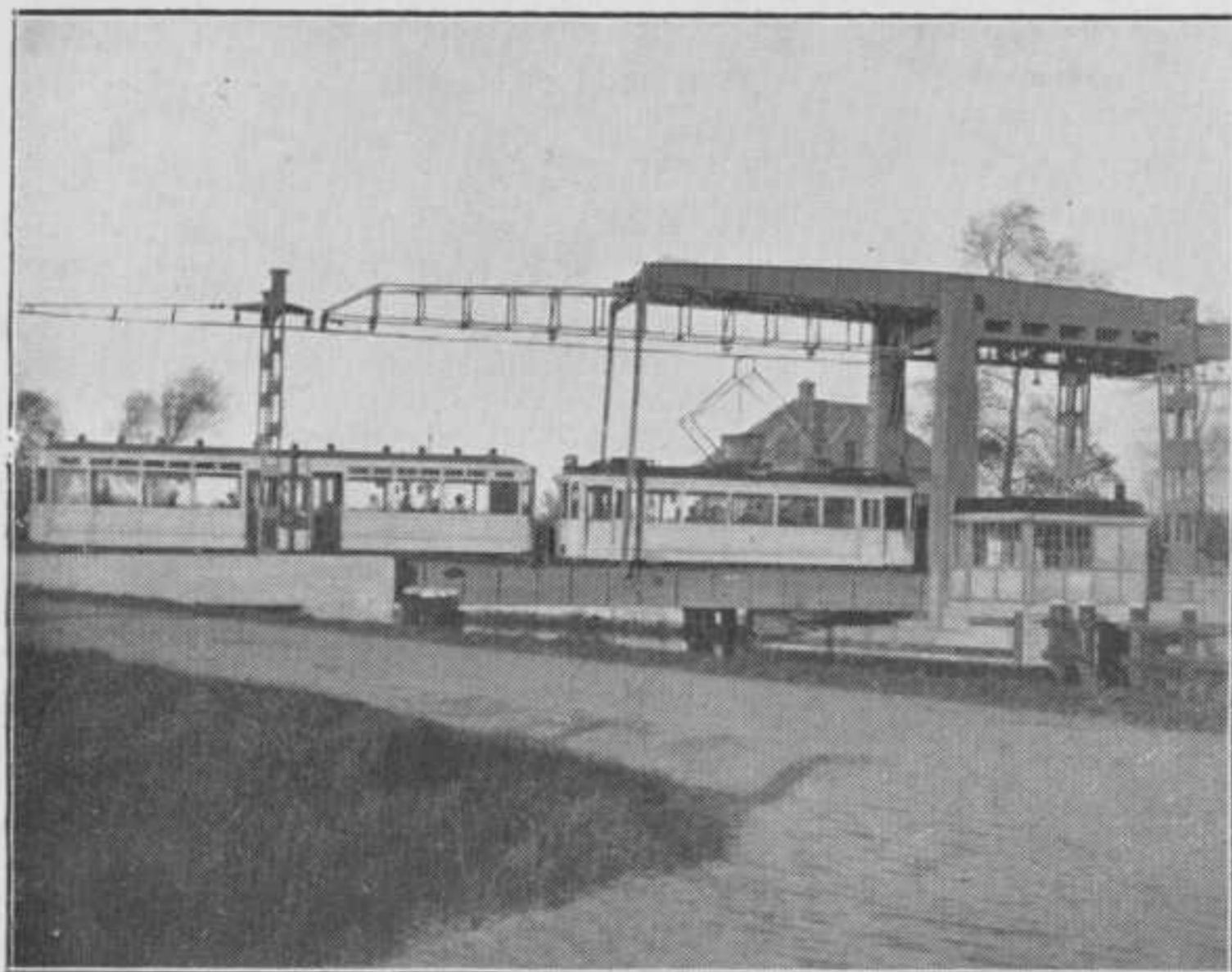
Constructiewerk : Bruggen, Aanlegsteigers Tanks, Gashouders, enz.

N.V.
PLETTERIJ

voorheen

L. J. Enthoven & Cie.

DELFT

N.V.
PLETTERIJ

voorheen

L. J. Enthoven & Cie.

DELFT

Spoorwegbouw : Wissels, Kruisingen Draaischijven, Wagens

U, die in ons heilig stadje zijt en feest gaat vieren, U wil ik wat zeggen.

En ik zal vertrouwelijk met U spreken, alsof ik aan Uw tafeltje zat, en met mijn handen Uw roode, verhitte hoofden streelen kon.

Want is er niet een band tusschen ons, sterker dan de jaren, sterker nog dan het verschil in salaris?

Ons Delftsch Studentencorps, nietwaar? —

Van alle kanten zijt gij gekomen, per trein, per boot, per fiets, als een lawine hebt gij U uitgestort over 't stedeke, want Zij, die ons aller moeder is, is 80 jaar geworden.

Ja, ja, en zij ziet er nog goed uit, nietwaar? Geen kou aan de lucht!

Ha! ha! drinkt U nog maar eens wat! —

En zegt mij nu eens eerlijk (heel zachtjes, als ge wilt): „Waarom zijt gij eigenlijk gekomen?”

Ik weet, hoeveel moeite het U gekost heeft.

Uw zaken hebt ge in den steek gelaten, min of meer stille verwijten van Uw huisgezin hebt gij moedig getrotseerd. „Pa, nu niet weer dronken worden,” heeft Uw zoontje gezegd. Maar alles hebt gij geslikt, denkende: „Wacht maar, als ik in de trein zit, als ik er maar eenmaal uit ben, dan . . . . .

Ja, erger nog.

Een heel pijnlijke gedachte is bij U opgekomen, deze: „Zal ik mij wel amuseeren?”

Maar alles hebt gij overwonnen!

„Wat drommel!” hebt gij gezegd, „het is toch Lustrum, ik kan ook nog meedoen, als 't moet.”

En gij hebt U oprecht verheugd Uw vrienden, Uw jaargenooten, weer te zien bij een gezellige borrel, een genoegelijk diner, in 't oude stadje Delft, in de onvolprezen Societeit Phoenix.

Nietwaar?

Welnu, het doet mij leed, maar dan moet ik U zeggen, dat gij voor niets gekomen zijt, en wel weer naar huis kunt gaan.

Gij vindt mij nu niet erg fatsoenlijk meer?

Och weest gerust! Ik zal niet aan Uw tafeltje zitten, noch zal ik Uw roode hoofden streelen, want ik ben vèr weg, en slechts met deze zwarte letters zal ik probeeren door te dringen in Uw Weledelgestrenge ziel.

Want het is uit met ons geduld! Voorgoed!

Wij willen U nog één kans geven, en dat is dit Lustrum!

Weet gij wel, dat de tijden heel ernstig zullen worden; niet, omdat de communisten Uw net bestaan bedreigen, doch omdat gij zelf hebt gefaald.

Weet gij, dat ons oude Europa vergaat?

Ja, want gij leest de kranten, maar wat doet gij?

Gij allen hebt in Delft gestudeerd, hebt de wondere invloed van het samenleven van zooveel jonge menschen ondergaan.

Dit moet U kracht gegeven hebben en zelfvertrouwen, om Uw leven te maken naar Uw eigen plan.

En wat hebt gij gedaan?

In den grond niets anders, dan wat Uw voorvaderen deden; gij hebt op merkwaardig preciese wijze het belang van ons land gekoppeld aan dat van Uw beurs, en soms dat nog niet eens.

En gij noemt dat goede burgerzin!

Ja, ik weet wel, dat de besten van U heel hard werken en 's nachts niet slapen.

Maar waarom doet gij dat?

Voor de menschheid, voor Uw land?

Durf dit te zeggen, als gij eerlijk wilt zijn!

Voor Uw vrouw en Uw kinderen?

Ja, dat beeldt gij U in, maar als zij er niet meer waren, zoudt gij net zoo door ploeteren.

Uw eerezucht is het en Uw verlangen om rijk te worden, dat U gedreven heeft tot duizend laagheden in Uw zakenleven, dat U heeft afgestompt, zoodat gij dat zelf niet eens meer voelt; gij, noch zij, die voor U werken.

En waarom, waarom dat alles?

Omdat gij slaven zijt van een demon, en deze demon is het getal!

Hij is het, die U dwingt, om noch U zelf, noch anderen te ontzien, hij is het, die Uw leven leidt en het beheerscht.

Gij, die de leiders van onze maatschappij zijt, gij wordt geleid, gij wordt geleefd, door een demon.

Maar lang reeds, en gij weet 't zelf te goed, wankelt deze maatschappij, waarin de productie, die haar hart is, is gegroeid tot een zelfstandig, oppermachtig wezen, los van den mensch en zijn gevoelens, los van God, als een demonisch werktuig, wier gevolgen onverbiddelijk en onmensschelijk zijn.

Eens, in zijn heerlijkste oogenblikken heeft de mensch deze demon opgeroepen en hij is gekomen en hij is gegroeid en heeft de menschen tot zijn slaven gemaakt. —

Voelt ge niet, dat gij zijn slaven zijt? Gij gelooft immers in hem?

En dit is Uw eenig en waar geloof, want het beheerscht Uw denken, Uw daden en Uw leven.

En indien dit geloof Uw erfenis is, zullen wij het wegharken als de dorre bladeren in den herfst.

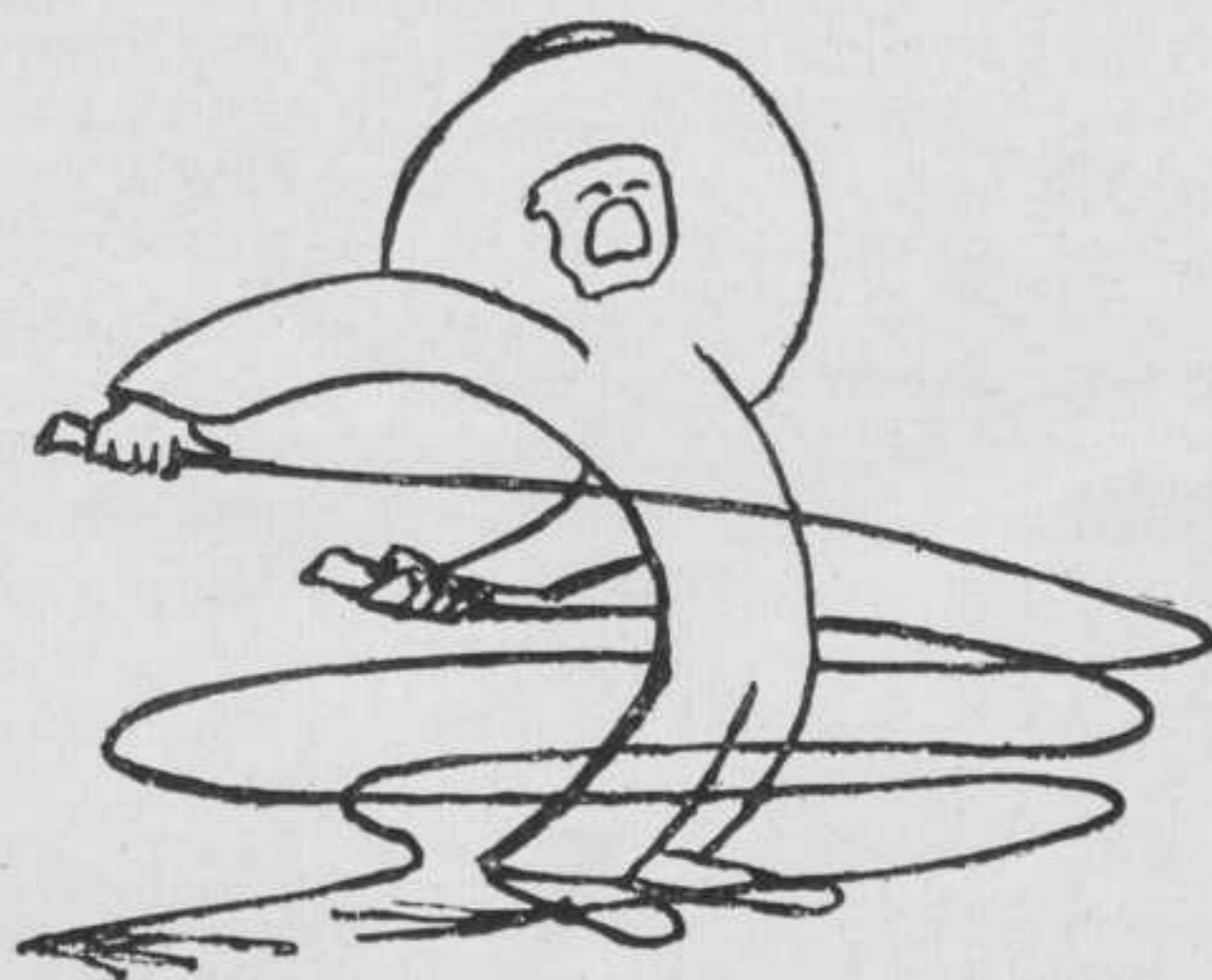
En wij zullen ons vrijmaken, en gansch opnieuw opbouwen ons leven en ons werk.

Ziet ge, daarom zal er een openluchtspel zijn, dat gij ernstig en vervelend zult vinden.

Maar ik zeg U, nog kunt gij U aan onze zijde scharen, nog kunt gij met ons samenwerken en redden, wat er te redden is, want anders gebeurt het zonder U.

En daarvoor alleen zijt gij naar Delft gekomen! Prosit!

IWAN.

CORPS EN HOOGESCHOOL.

Een periode van vijf jaar wordt door het Corps weer afgesloten en in de geschiedenis opgeborgen; daarbij mag men zich een kleine terugblik veroorloven.

De afgelopen vijf jaren zijn voor de Hoogeschool ernstig geweest; de overhaaste, ingrijpende wijzigingen, die, ook nu zij zijn bezonken, nog steeds ernstig betreurd moeten worden, hebben aan het prestige en den naam van Delft een groote schade berokkend. Oorspronkelijk bedoeld ter verkorting van den studieduur, zijn zij als zoodanig volkomen mislukt, doch bovendien hebben zij het ernstigste euvel gebracht, waaronder een Hoogeschool kan lijden: een onmogelijke verhouding tusschen examenstudie en studie in den eigenlijken zin van het woord.

Aan verzwaring van de opleiding in het belang van den toekomstigen ingenieur mag men zich niet stooten, als daarbij geen afbreuk gedaan wordt aan de — toch o zoo belangrijke — algemeene ontwikkeling. Maar verzwaring der administratieve eischen, die met ontwikkeling en vorming van den ingenieur niets te maken hebben, is de domper op hem, die zijn vak lief heeft of lief wil leeren hebben; op hem, die zélf wil onderzoeken, die zélf wil denken, die méér wil dan „Hütte I—IV zijn” alleen.

De regeling van 1924 is die domper. Een half jaar vooraf vierde het Corps zijn vijftiende lustrum en in het spel op de markt werd de strijd tusschen Geest en Stof gestreden. De Geest overwon, doch het was slechts comédie; een half jaar later overwon de Stof aan onze Hoogeschool en zij heerscht er nog. Dat is te betreuren; de tegenstand der studenten tegen de noodlottige examenregeling heeft gefaald en het studentenleven heeft er reeds de schade van ondervonden.

Hoe ouder een Corps is, hoe jonger het mag en kan zijn. Moge het nog die jeugd bezitten om de geestelijke belangen te behartigen van zichzelf en van al wat met het studentenleven samenhangt. Wij, die als reunist weer in onze oude studiestad samenkomen, mogen ook in dagen van feest niet vergeten, dat er een levensbelang van Corps en Hoogeschool op het spel staat.

J. L. v. SOEST.

EXAMENPLAGEN EN HET CORPS.

De Redactie van „De Spiegel” vraagt ook mij in het Lustrumnummer iets te schrijven. Zij weet, dat ik het Corps een warm hart toedraag en daar ik zelf voor de eerste maal sedert 1888 door verschillende omstandigheden niet aan de Lustrumreunie zal kunnen deelnemen, is het mij aangenaam op deze plaats tenminste een schriftelijk bewijs van belangstelling in het feest van ons Corps te kunnen geven.

Aan een bijdrage van „bellettristischen” aard, die de Redactie bij haar vraag ook mogelijk achtte, zal ik mij niet wagen! In mijn eerste jaar in Delft zond ik in voor den Almanak, maar ik vond mijn bijdrage later als lid van de Redactie onder het afgekeurde mengelwerk van vroegere jaren! Het viel me later eigenlijk gemakkelijker als Redactie-lid van Minerva de bijdragen van anderen te becritiseeren en onder invloed van de eerste jaren van „De Nieuwe Gids” was die critiek lang niet malsch! Tegenwoordig zou de Redactie van „De Spiegel”, die meer en beter werk van haar baantje maakt dan ik het deed als Minerva-

redacteur, ook deze critieken waarschijnlijk naar de prullemand hebben verwezen!

Waar ik mij dus thans, nu 40 jaren me van de collegebanken scheiden, zeker niet op bellettristisch gebied zal wagen, wil ik wel een kleine persoonlijke herinnering geven van geheel anderen aard.

Toen ik het toenmalige B-examen deed, dat men geacht werd na een studie van twee jaar te doen, was er voor de eerste keer een splitsing mogelijk in twee examens B 1 en B 2. Het ingenieursexamen C moest nog ongesplitst worden afgelegd twee jaar na het B-examen.

De splitsing van het B-examen in B 1 en B 2 werd door ons Corpsleden ten zeerste betreurd. Wij zagen er zelfs den ondergang in van het Corps-leven, wanneer men niet eerst na twee jaar, maar elk jaar een examen moest doen. Strengere ouders zouden een examen verwachten, het Corps-leven vroeg iets anders: vandaar een conflict!

Ben ik goed ingelicht, dan gaan de klachten over de tegenwoordige examen-regeling in omgekeerde richting. Men betreurt het vooral, dat de gelegenheid niet bestaat om niet alleen eens per jaar, maar vóór en na de groote vacaties, etc. examens te doen. Ook nu is het hoofdbezwaar, dat het Corps-leven lijdt!

De sombere voorspellingen, die wij voor meer dan 40 jaar deden, zijn niet uitgekomen: Wij hebben ons toen vergist. Is het ook mogelijk, dat men dit thans weer doet?

Eertijds duchtten wij van het feit, dat reeds na één jaar een examen werd geëischt, het gevaar, dat eerste-jaars onmiddellijk moesten beginnen te werken. Thans verlangt men niet minder, maar de mogelijkheid van meer examens. Zou dit nu voor een opgewekt Corps-leven werkelijk beter zijn?

De bezwaren, die het Corps ondervindt bij den tegenwoordigen toestand, liggen dunkt mij elders. Niet meer of minder examens, maar te hooge examen-eischen zijn een groot bezwaar voor het Corps. Een ruimdenkend hoogleeraar hoorde ik eens de studentikoos-klinkende stelling verdedigen, dat eigenlijk niet de Senaat van de Hoogeschool, maar die van het Studentencorps diploma's moest uitreiken! Zoover zal het wel niet komen en ook wel niet zoover, dat de zaak in onderling overleg tusschen deze autoriteiten van verschillenden aard geschiedt. En toch zal men om goede ingenieurs te krijgen, die ook als mensch in de maatschappij de grootste bruikbaarheid bezitten, niet alleen moeten vragen, of de candidaten aan steeds hooger exameneischen kunnen voldoen.

Toen de nieuwe regeling werd ingevoerd, was het doel, hetwelk verschillende hoogleeraren voor oogen stond, dat hierdoor de exameneischen zouden worden verlaagd. Dit doel heb ik hartelijk toegejuicht. Wanneer ondanks de regeling op het oogenblik Corpsleden van goeden aanleg nog niet in staat zijn een behoorlijk student-zijn te vereenigen met op-tijd-examen-doen, dan moet men de fout zoeken in te hooge exameneischen. Men maakt nu eenmaal menschen niet knap door hun een moeilijk examen af te nemen! Wij weten allen, dat de beste ingenieurskennis eerst wordt verkregen na het verlaten van de Hoogeschool. Dit geldt evengoed voor de uitblinkers, die zonder bezwaar een zeer moeilijk examen weten te doen, als voor de middelmatigen, wien dit te zwaar valt. Wat beide categorieën in de maatschappij op den duur presteeren hangt niet af van de wijze, waarop zij voor hun examens slaagden.

Is het heel dwaas, dat ik dit alles in een feest-

nummer zeg? Misschien niet, als ik er iets goeds mede mocht bereiken. De hoogleeraren, die alles te zeggen hebben in de examen-kwesties, zullen in deze dagen zien, hoe goed het Corps weet feest te vieren, en zullen overdenken van hoeveel belang een opgewekt Corpsleven is. Om een goed studentenleven te bevorderen, moeten de eischen, vooral voor het propaedeutisch examen niet te hoog worden gesteld. Als dit door de examinatoren wordt begrepen, zal het niet alleen aan het Corps-leven, maar ook aan de studie ten goede komen. Als de examenvrees wat verdwijnt, zal de geest onder de studenten frisscher blijven en zal voor de verdere studie en voor het leven meer van hen kunnen worden verwacht.

C. F. STORK.

BALTHUS HENDRIK PEKELHARING.

Wanneer ik mijn gedachten terugbreng naar het bruisende studentenleven van vijf en twintig en meer jaren geleden in Delft — het Delft dat eo ipso rood heette, een aantijging waarvan de meesten van ons de beteekenis niet geheel doorgrondden maar waarvan de klank ons aantrok en die wij met enthousiasme als een vaan verder voerden — en ik zoek naar de meest kenschetsende figuur, dan vind ik niet een van de studenten, ook niet een van de technische hoogleeraren — zelfs niet den door niemand in toewijding overtroffen Everts — maar: „Peek”.

U ziet hem, getekend door Gips, doceerend, reeds oud en nog jong, op de voorplaat van den Studenten-almanak voor 1900.

Doceerend, vele generaties in Delft vormend en voorlichtend, door zijn invloed op de Nederlandsche ingenieurs, heeft hij de geschiedenis van Nederland mede gevormd.

Eerbied en liefde voor het oude, voor de traditie; eerbied en liefde voor het strijdende nieuwe; beide waren in hem; beide bracht hij tot uiting.

Eerbied wekte hij bij de studenten; meer nog dan dat zij hem eerbiedigden, hielden zij van hem. De zwakheden, zoowel als de kracht, van dezen menschelijken mensch trokken aan.

Kind was hij van een nu voorbij gegane tijd, een van de krachtigste wekkers tevens van wat wij thans beleven.

Hij was gesproten uit een doopsgezind, Zansch geslacht, dat vele geleerden had voortgebracht. Niemand kende beter dan hij de familiegeschiedenis van al wat in Nederland aanzienlijk was. Bij niemand trilde het hart meer ten volle mede met het streven van de bezitlozen. Toen in 1903 de grootste staking uitbrak, welke Nederland heeft gekend, schijnbaar om een nietige aanleiding, feitelijk wegens geweldigen wrok om langdurige verguizing, was hij het, die voor een stampvolle zaal aan studenten in Delft, eigenlijk aan de Nederlandsche natie, duidelijk maakte, wat door arbeiders geleden en gewenscht werd.

Vol van onsterfelijk leven, zou hij op den brandstapel zijn gegaan voor zijn geloof, dat met het afsterven van het stoffelijk lichaam, het menschelijk leven eindigt; en toch geloof ik niet, dat hij in dieper wezen in die geuite meening geloofde.

Hij was niet gehuwd, omdat in zijn jonge jaren, als leeraar in Zutphen een longziekte hem had aangetast. Hij werd tachtig jaar na hard werken.

Ook wanneer hij zich ziek voelde, steeds was hij in de collegezaal op zijn post. In steeds welverzorgde taal bracht hij ons begrip bij, niet slechts van administratief recht, maar tevens van bouw en beweging van de maatschappij. Misschien mede doordat zijn belangstelling nog meer uitging

naar menschen dan naar stelsels, boeide hij ongemeen.

Naast zijn vrij vele verplichte colleges gaf hij des avonds nog lessen over economie en de geschiedenis van het socialisme.

Hij was eere-voorzitter van Debating. Er was eens een zeer braaf spreker, die zeer brave stellingen op zeer brave wijze verdedigde. De eere-voorzitter viel in slaap, ontwaakte echter door het eindigen van de zeer brave voordracht. Niemand debatteerde. Voor de eer van Debating nam de eere-voorzitter toen het woord. Het was heel mooi.

Des middags te vier uur, te midden van boeken in zijn huis in de Phoenixstraat, met glazen Madera, een sigaar rookend uit een lange steenen pijp, ontving hij. Gul met goed en geld, vooral met schatten aan een fijne, oude beschaving en aan medegevoel met het zich in de maatschappij baanbrekende nieuwe leven, vormde hij vooral daar velen van hen, die later Nederland's leiders zouden worden.

Was het een wonder, dat wij van hem hielden? 1928.

R. A. VERWEY.

LUSTRUMVIERING.

Wanneer bij het vooruitzicht van een lustrum de herinneringen aan eigen studententijd weder levendig voor den geest komen, treft ons, naar het mij wil voorkomen, in het bijzonder één kenmerk, waardoor zulk een feest zich onderscheidt van zoo vele andere. Het is het jeugdig enthousiasme, ik zou bijna zeggen de jeugdige overmoed, waarmede de feestviering wordt voorbereid en geleid.

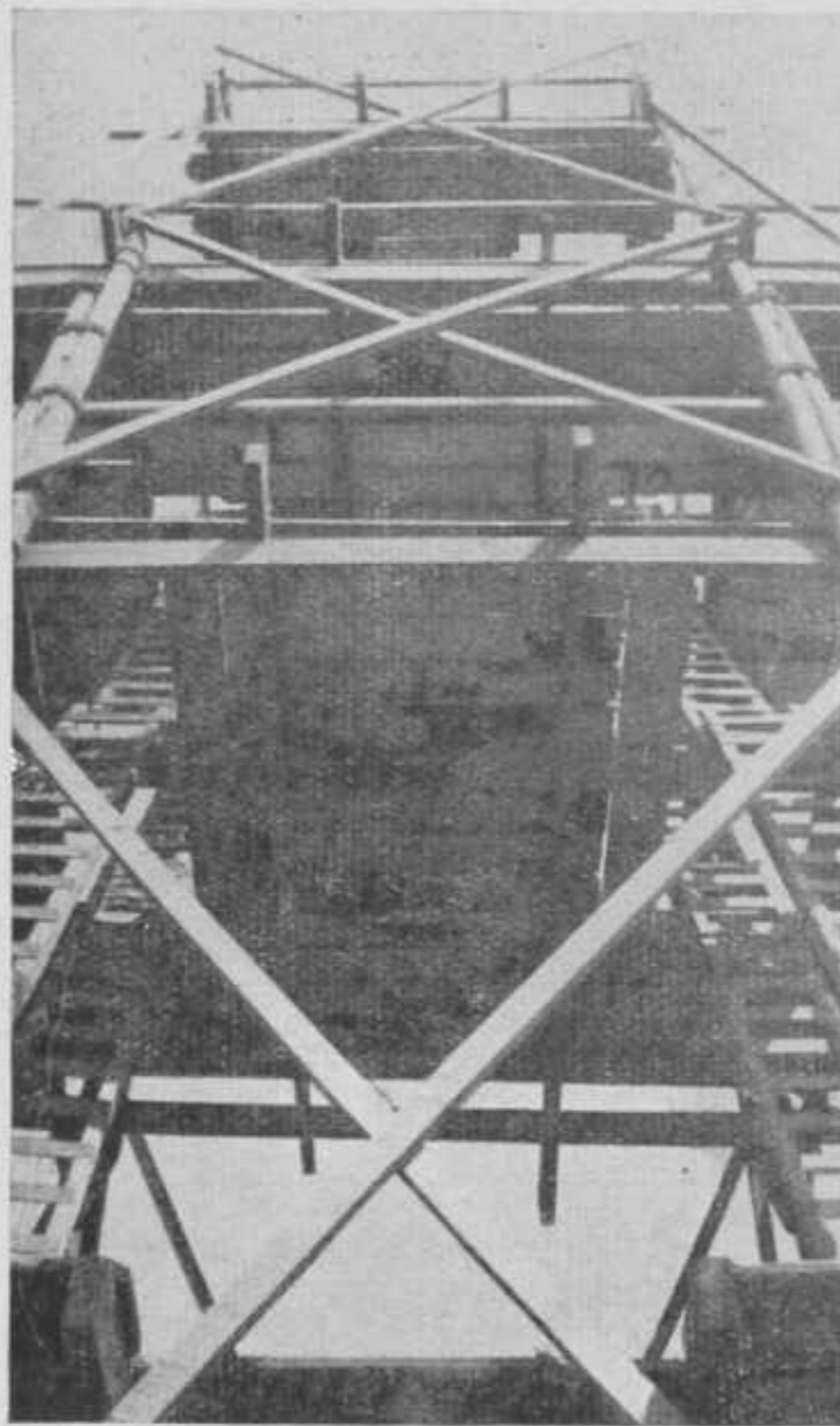
Toen wij in 1907 besloten het Firenze van Lorenzo il Magnifico in Delft te doen herleven, toen hebben wij geen zwaarwichtige discussies gehouden of dat eigenlijk wel mogelijk was, noch ons afgevraagd, hoe groot in elk opzicht de verschillen waren tusschen dien tijd en den hedendaagschen, evenmin als wij vooraf realiseerden, welke moeilijkheden, ja welke gevaren er o. a. verbonden zouden kunnen zijn aan het weergeven van een vijftiende eeuwsch tournooi. Wij twijfelden er niet aan of die tijd was wel het mooiste tijdperk dat gekozen kon worden, evenals men in 1902 overtuigd was dat het Byzantium moest worden en men in 1912 zich in het bijzonder tot Perzië aangetrokken gevoelde. Zonder die heerlijke, jeugdige overtuiging, maar ook zonder een saamhorigheid als die van het Corps, is zulk een feest, opgezet feitelijk zonder ervaring, voorbeschikt om te mislukken.

Zoals na den wereldoorlog op bijna elk gebied groote veranderingen hebben plaats gevonden, zoo is er ook in de lustrumviering wijziging gekomen. Het is verklaarbaar en m. i. volkomen juist, dat het Corps van heden iets anders wil geven dan dat van 15, 20 of meer jaren geleden. Maar ten zeerste hoop ik, dat alle lustra met elkaar dit gemeen zullen hebben, dat zij toonen, dat in het Corps heerscht dat jeugdig enthousiasme en die blijde ondernemingsgeest, waardoor men van zijn studententijd de schoonste herinneringen behoudt.

J. DE BIE LEUVELING TJEENK.

SPIEGELBEELD VAN DEZE WEEK

HET CORPS EN HET OPENLUCHTSPEL.

Het was in het najaar van '22. In Delft heerschte groote verslagenheid. Het volgend jaar moest op luisterrijke wijze het 75-jarig bestaan van het D. S. C. gevierd worden. Plannen waren gemaakt en weer verworpen — de oude traditie der maskerades was niet langer te handhaven en nieuwe plannen werden niet gemaakt, omdat men niet wist, in welke richting een oplossing gevonden kon worden. Het voorbeeld van Utrecht in '21 was voor verdere navolging niet vatbaar — een plan in dezen geest was dan ook door de Corpsvergadering afgestemd. Een interne viering, zooals deze in '18 had plaats gehad — toen tertijs gerechtvaardigd door den oorlogstoestand — zou nu een blijk zijn van gemis aan innerlijke kracht van het Corps.

Het was in die dagen, dat enkele jonge Nederlandsche tooneelspelers in een gesprek over de moeilijkheden, waarin het D. S. C. zich bevond, een punt naar voren brachten, dat van groot gewicht zou zijn voor de beteekenis der Lustra in de komende jaren. Zij stelden n.l. deze vraag: „Is het niet mogelijk een grootere belangrijkheid te geven aan de feestelijkheden door deze in dienst te stellen van een hooger doel; is het niet mogelijk met vierhonderd dilettanten een spel op te voeren, dat misschien baanbrekend zou kunnen zijn voor de Kunst in het algemeen. Wij vragen van Delft een culturele daad.”

Niet dadelijk vonden deze woorden ingang. Een Corps is uit den aard der zaak exclusief en bovendien waren de plannen te vaag, om met een verwezenlijking ervan te kunnen beginnen. Maar het woord was gevallen en toen eenige maanden later Teirlinck met zijn ontwerp „de Torenbestormer” zijn eerste lezing in Delft hield, begreep men, dat de mogelijkheid van deze „culturele daad” met dit project gegeven was. Er was echter meer noodig dan dit begrijpen alleen. Wanneer het openluchtspel niet gedragen werd

door het enthousiasme van allen, zou de waarde ervan niet grooter zijn, dan die der oude maskerades. Bovendien zag men in de uitvoering van het spel Teirlinck zooveel moeilijkheden, dat men in een Corpsvergadering besloot dit plan terzijde te leggen. Maar wat dan? Terug naar het oude kon niet meer — nieuwe projecten waren er niet en de tijd van voorbereiding verstreek steeds meer.

Toen gebeurde het, dat een kleine groep jongeren en enkele ouderen samenkwamen om het onmogelijke te probeeren. Zij wilden zich bij de beslissing van de Corpsvergadering niet neerleggen en begonnen opnieuw den strijd. Zoo sterk was hun enthousiasme, dat op de Corpsvergadering van 19 April het spel Teirlinck met groote meerderheid van stemmen werd aangenomen en het spontane Io-Vivat, dat hierna werd aangeheven, was een bewijs, dat het Corps als eenheid, den nieuwen weg wilde. Dit was de geboorte van het Openluchtspel. Zij was opgekomen uit den gemeenschappelijken nood en werd thans gedragen door het gemeenschappelijk enthousiasme. Het D. S. C. had gewaagd!

Vijf jaar zijn sindsdien verlopen, en in dezen tijd heeft het openluchtspel als Lustrumviering burgerrecht verkregen. Het bleek de eenige mogelijkheid te zijn. Maar aan den anderen kant kwam toch telkens de vraag naar voren: „Was dit nu die culturele daad?” Was dit nu datgene, waar Teirlinck op doelde, toen hij zei, dat hij wilde komen tot een grootsche gemeenschapskunst, „medegeleefd door toeschouwers zoowel als door opvoeders”? Zeker, het waren zeer groote gebeurtenissen geweest voor de verschillende corpora, maar was er in het wezen der Lustrumviering eigenlijk veel veranderd? Reeds gingen er enkele stemmen op die zeiden, dat de toekomst voor een openluchtspel geenszins die groote perspectieven opende, als in '23 werd vermoed.

Maar was het aan den anderen kant mogelijk het openluchtspel in een ander licht te zien, was er aan zijn beteekenis een andere waarde te hechten dan die van artistieke daad? Was het geen vrome wensch te streven naar een gemeenschapskunst in een tijd, waarin juist den nadruk werd gelegd op de individueele prestaties van de menschen?

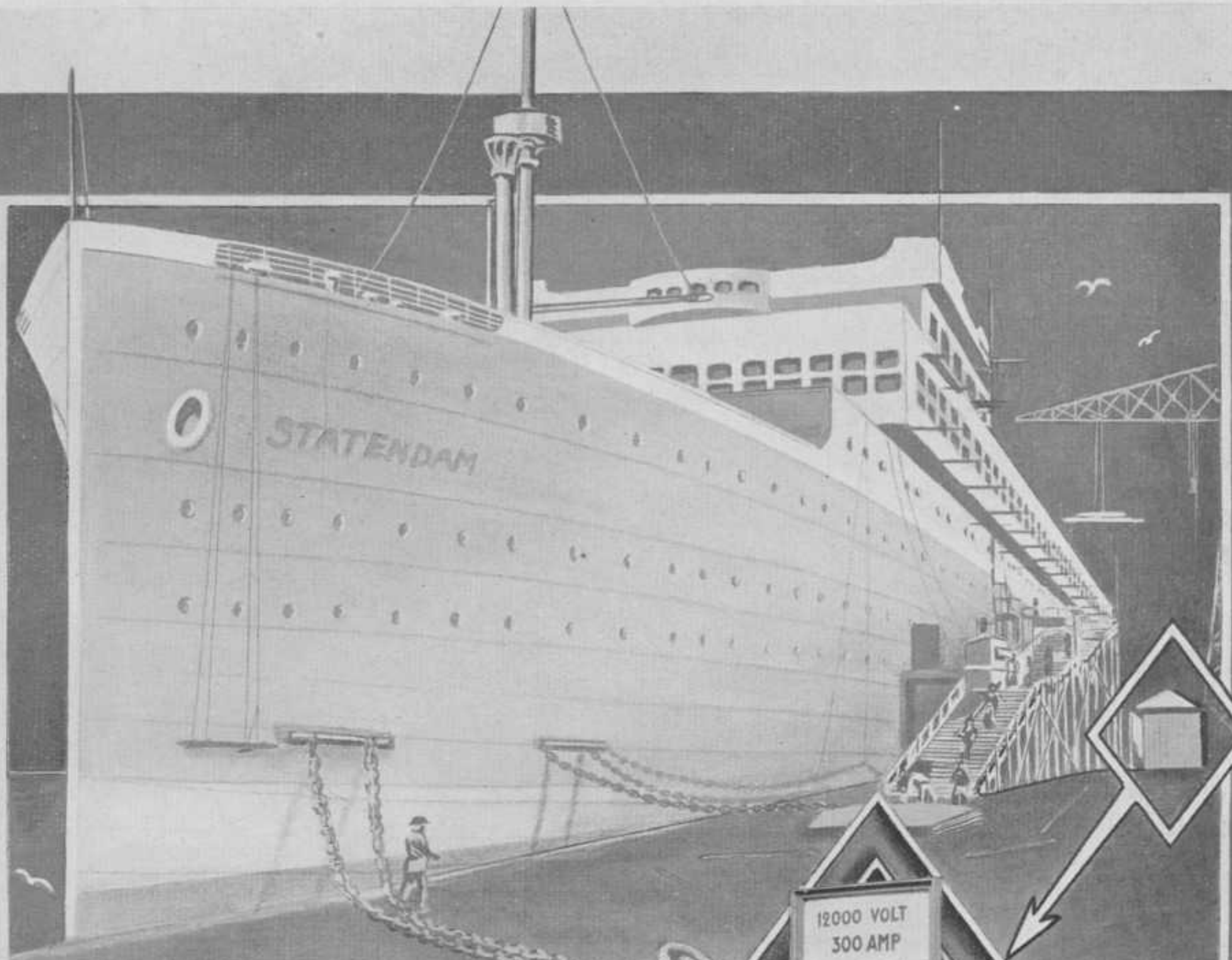
Het zoeken van een oplossing van deze vragen, gaf ten slotte dit antwoord. Er is iets, dat den modernen mensch bindt: Het gemis van deze gemeenschap, omdat „het ding” — de machine — in het centrum van ons leven staat, het ding, dat door belangen en niet door idealen gediend wordt. De nood van den geest, verdrukt door de steeds groeiende macht der machine — een negatief gegeven — is het eenig positieve van onzen tijd.

Dit nu werd het probleem van het openluchtspel Mensch-Machine, een probleem, dat wel zeer nauw samenhangt met Delft. En hierdoor krijgt dit 16de Lustrum een nieuwe beteekenis. Het is de uitbeelding van iets, wat levend is in het Corps, zoodat de mogelijkheid nu misschien gegeven is, dat dit Spel meegeleefd wordt, zoowel door toeschouwers als door de opvoeders.

Delft was de eerste, die in '23 een nieuwe weg insloeg. Toen was het een waag, en een waag, die gelukte. Moge dit 16de Lustrum een bewijs zijn, dat deze waag tot zekerheid werd, niet in de eerste plaats in artistieken zin, doch wel, dat het gemeenschappelijk enthousiasme van toen, gegroeid is tot een gemeenschappelijke daad, en dit in de ruimste beteekenis van het woord!

M. H. K. FRANKEN.

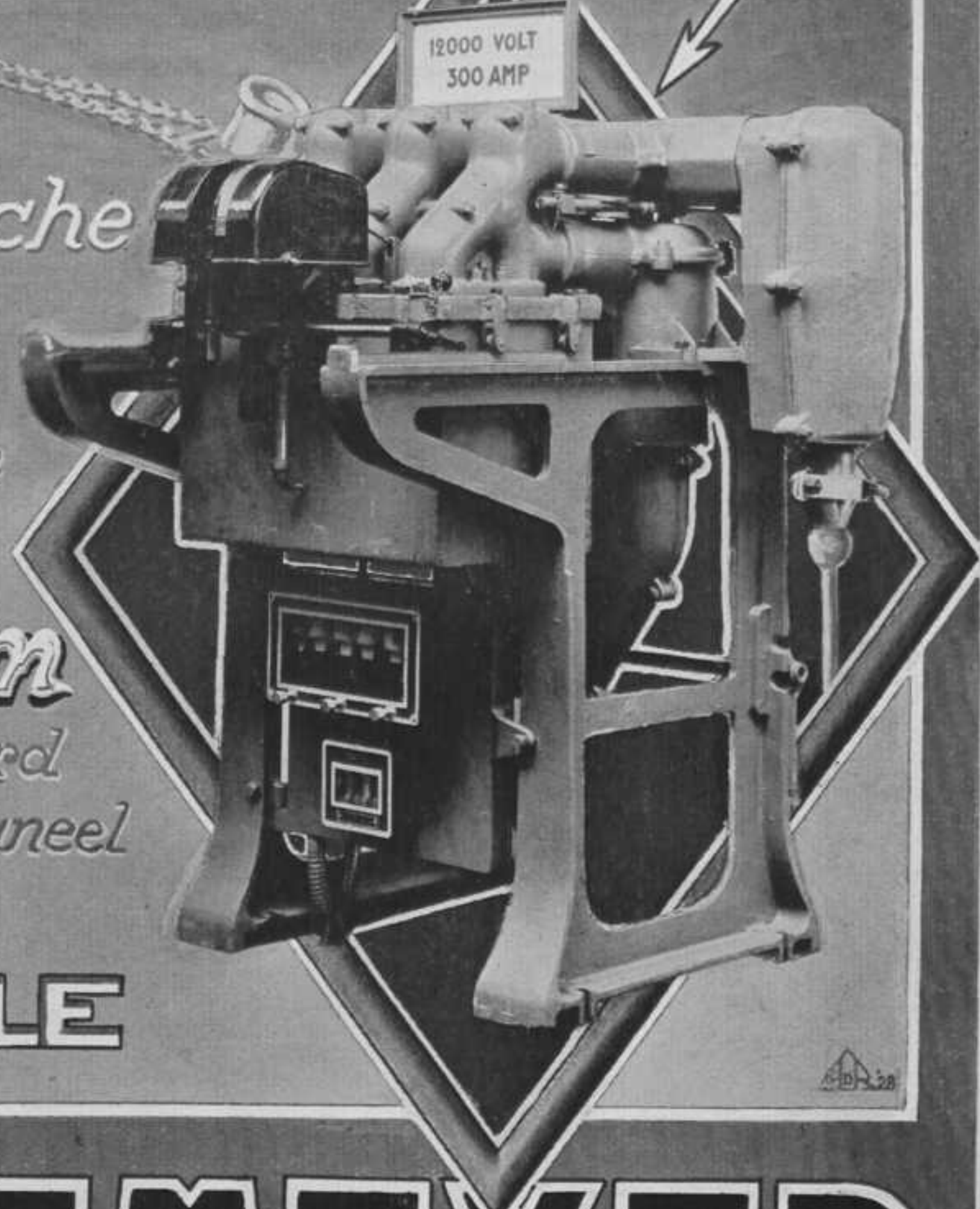
De elektrische energie

benodigd voor den afbouw van de

Statendam

wordt toegevoerd via een schakelpaneel systeem

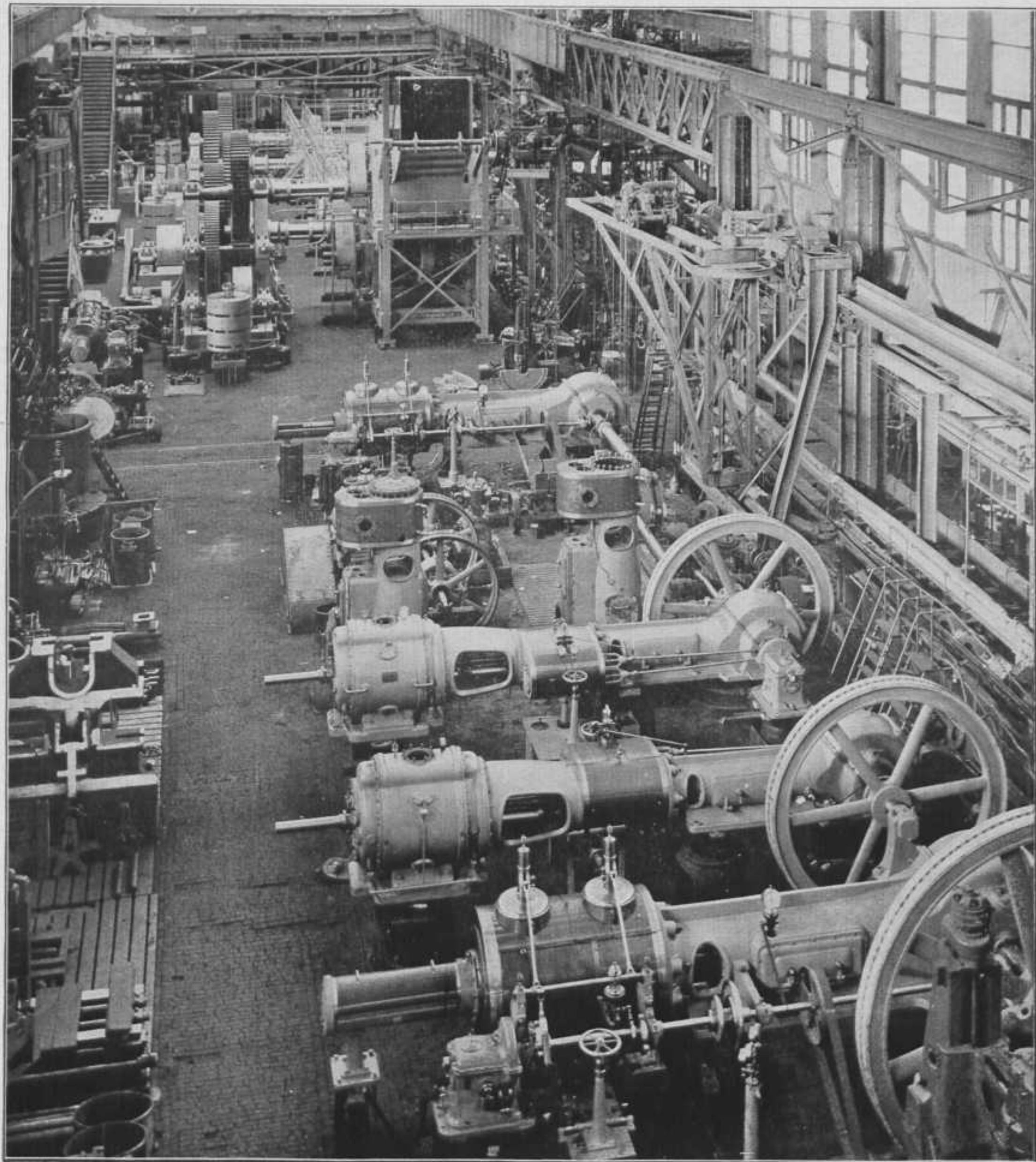
REYROLLE

HAZEMEYER

**STORK
HENGELO**

**MACHINERIEËN VOOR DE RIETSUIKERINDUSTRIE,
OPGESTELD IN DE STELPLAATS TE HENGELO**

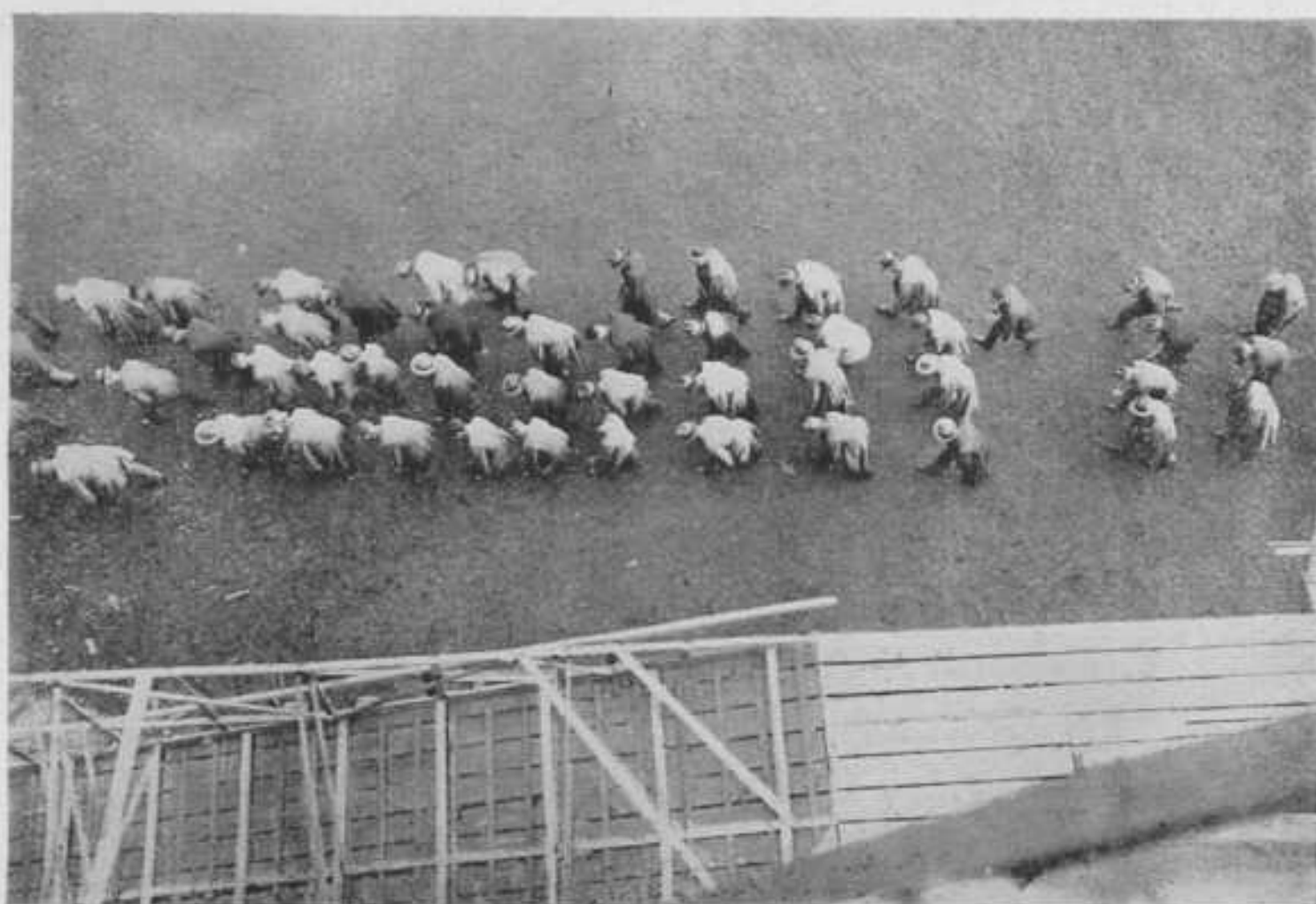
Het liep tegen 't einde,
Men repeteerde.

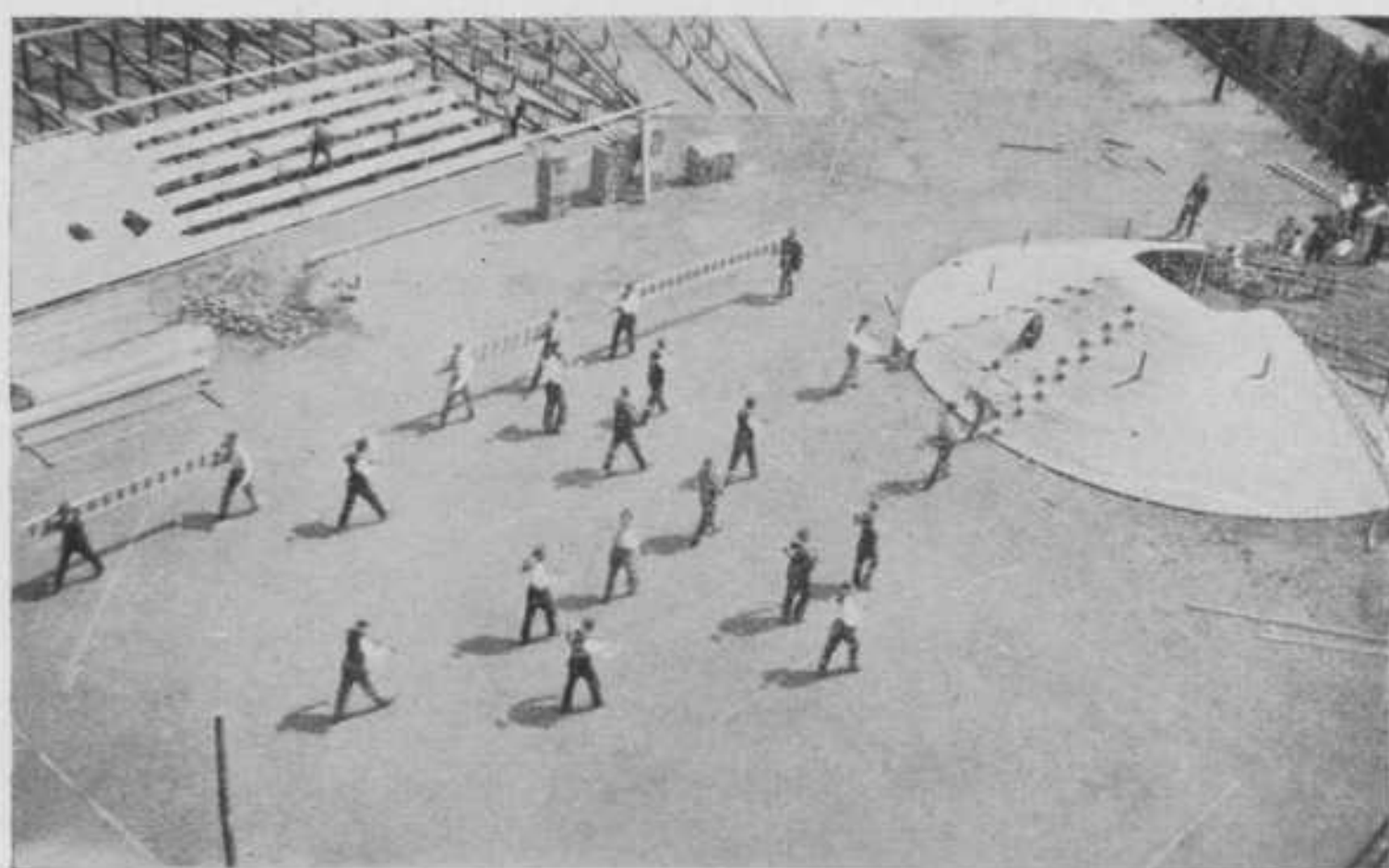
Student A. ging naar de
Paardenmarkt . . . en wachtte . . .

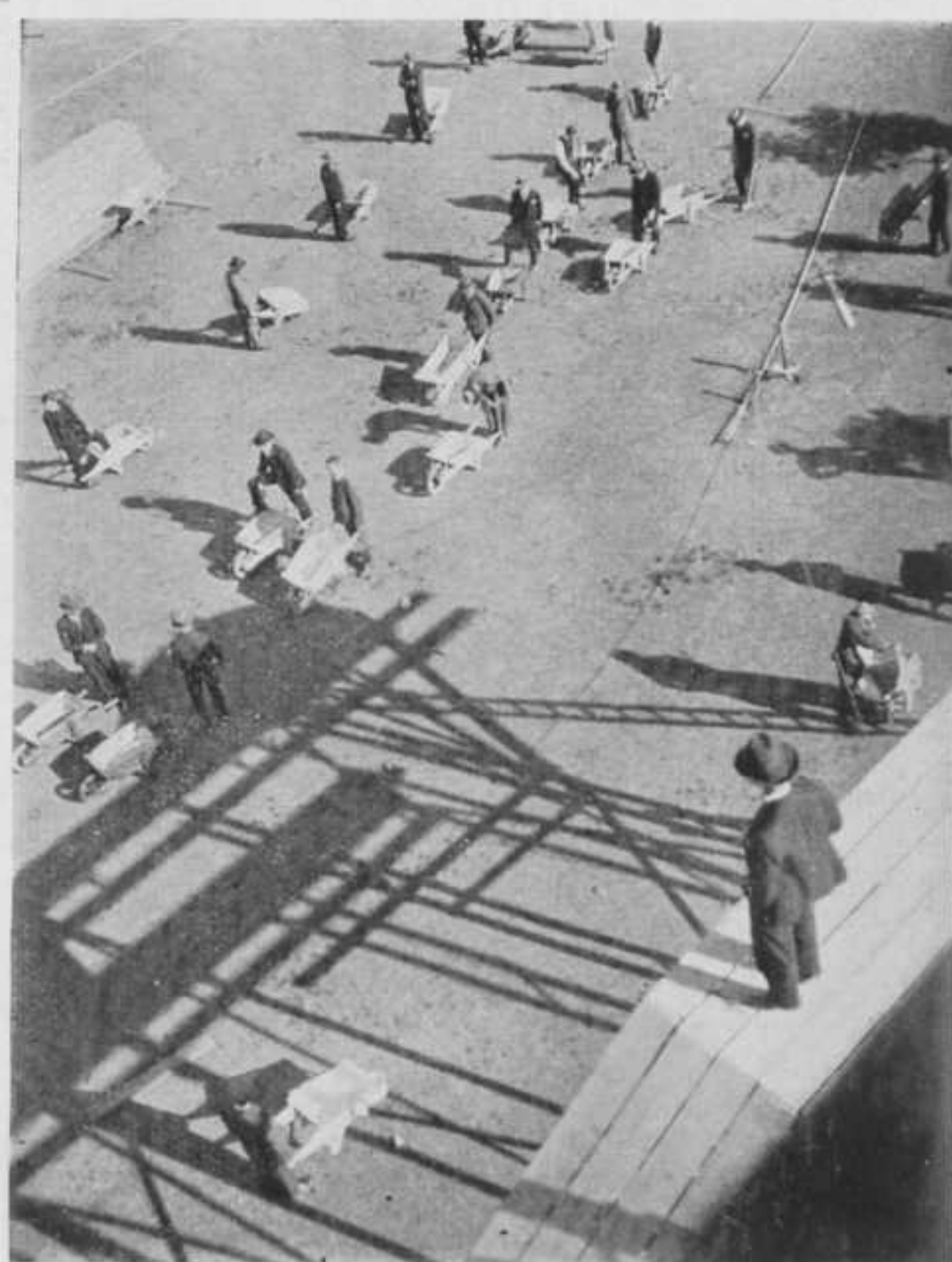
Dan ging hij uren gebukt, Waarom?

Omdat allen het deden!

Zijn vriendjes gingen met forsche
schreden en droegen een hamer zwaar.

Hij was één van de kruitwagenmannen,

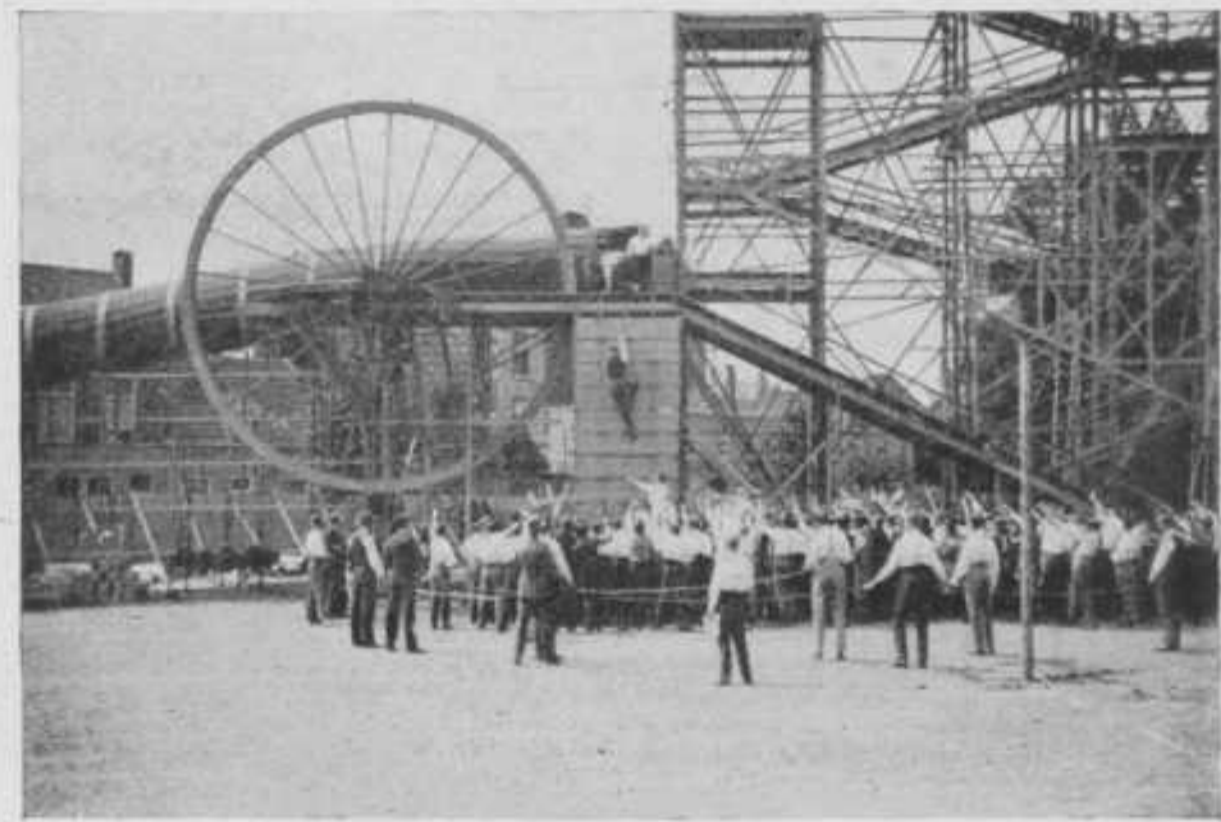

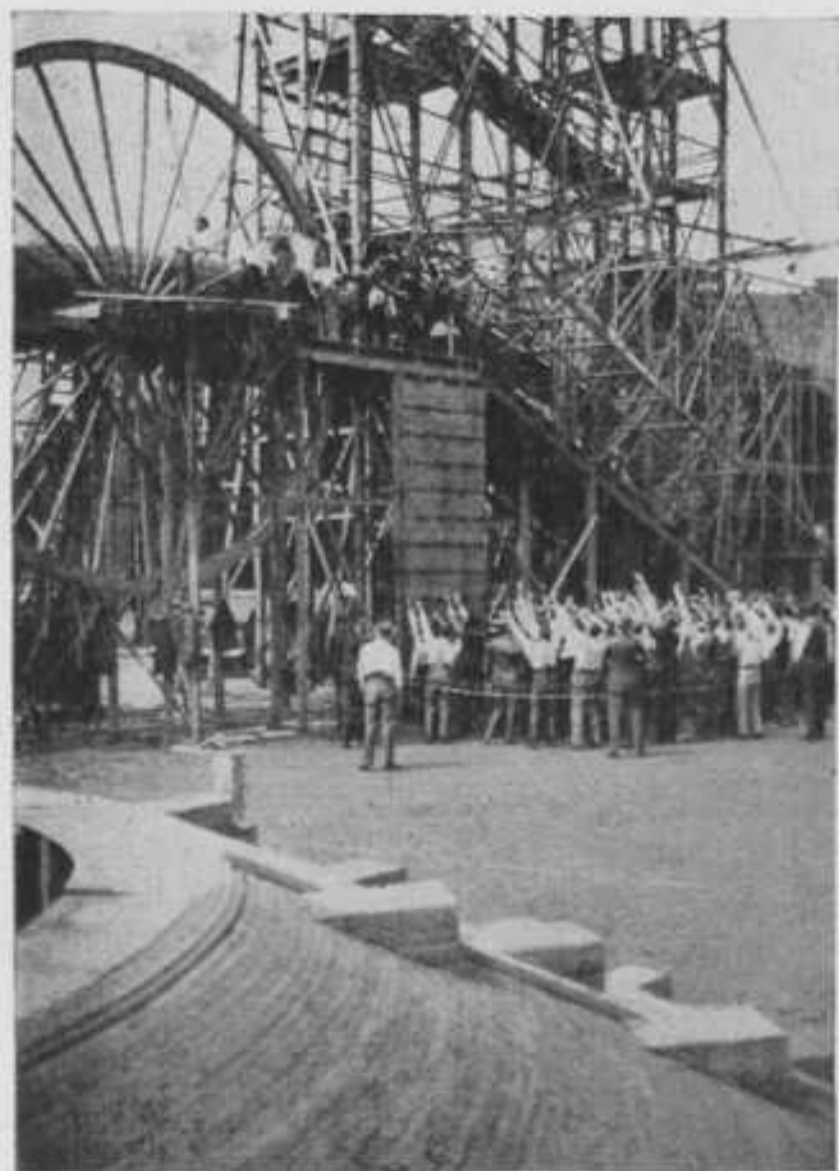
en droeg een zakje aan.

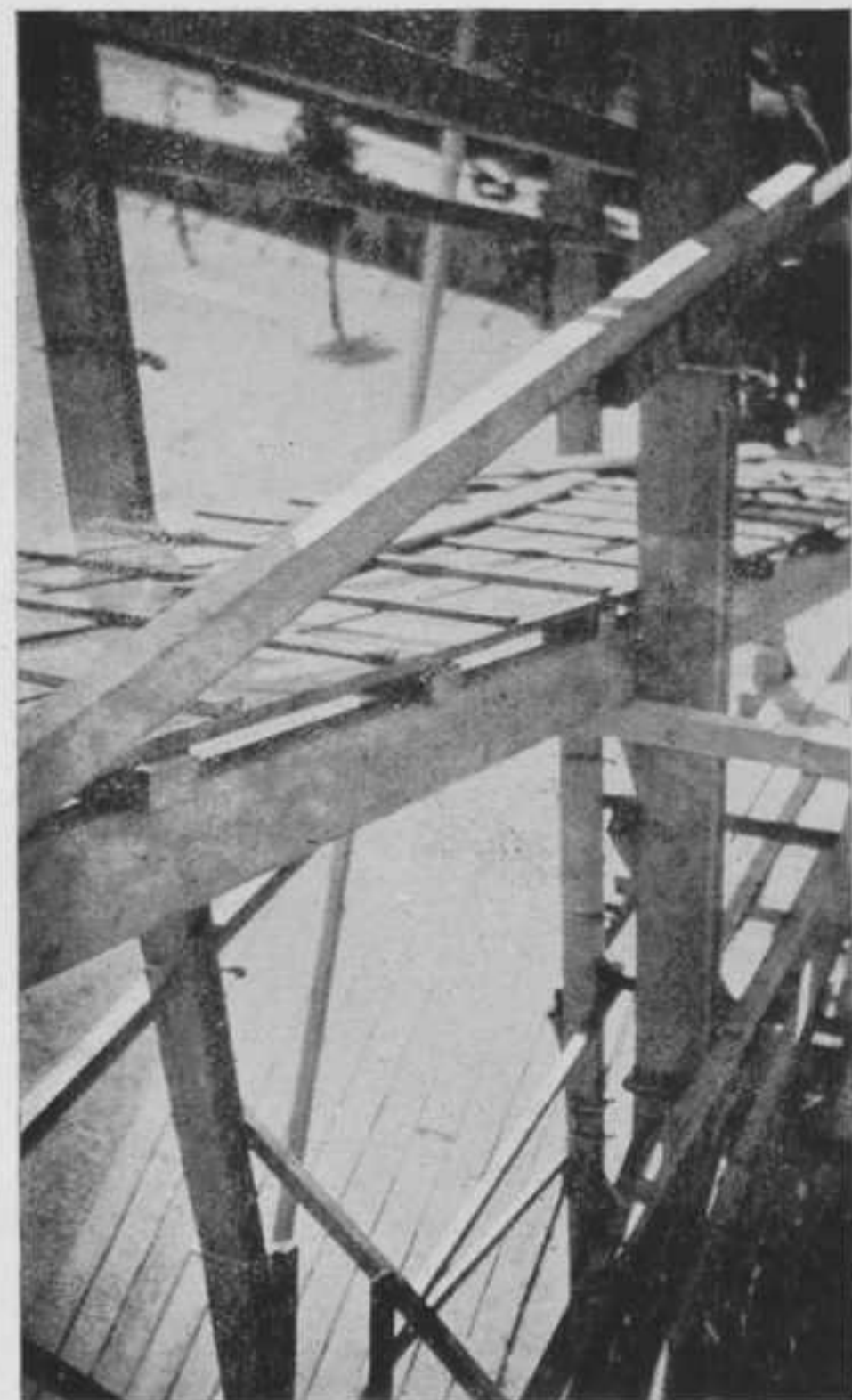
Hij bouwde aan de eeuwigheid,
en stak zijn armen omhoog.

Toen Jan naar boven klom,
hield hij zijn handen omhoog.

Toen het mislukt was,
Stak hij zijn armen omhoog,
Ofschoon hij moe was.

Ook zijn vriendjes waren moe,
Den volgenden morgen . . . leege steigers.

N.V. NEDERLANDSCH-INDISCHE
GAS-MAATSCHAPPIJ

GEVESTIGD TE ROTTERDAM
OPGERICHT BIJ ACTE VAN 10 DECEMBER 1863

Gasvoorziening van:

Batavia — Weltevreden — Mr.
Cornelis — Buitenzorg — Ban-
doeng — Cheribon — Semarang
Soerabaya — Medan — Gorin-
chem — Paramaribo.

Electriciteitsvoorziening van:

Batavia — Weltevreden — Mr.
Cornelis — Tandjong Priok —
Tangerang — Cheribon — Djam-
blang — Medan — Belawan
Deli — Bindjai — Tebing Tinggi —
Koeta Radja — Sigli — Palem-
bang — Telok Betong — Tandjong
Karang — Makassar — Soengoe-
minassa — Manado — Willem-
stad (Curaçao).

EMY

ENSCHÉDESCHÉ MACHINEFABRIEK EN IJZERGIE TERIJ

**Drijfwerken, Drijfwerkonderdeelen
Smeedijzeren en gegoten ijzeren Riemschijven**
voor elke krachtoverbrànging tot 5000 m.m. diameter

Spanrollen

Dynamo- en Motor-Riemschijven

Gietwerken

bewerkt en onbewerkt, tot een stuk gewicht van ± 10.000 K.G.

Tandwielreducties

Textielmachines

Machines voor de machinale Kaasbereiding

Theedroog-installaties

LANGJARIGE ONDERVINDING INZAKE DE CONSTRUCTIE EN BOUW VAN
MACHINES VOOR SPECIALE DOELEINDEN

BRIEF- EN TELEGRAM-ADRES: EMY-ENSCHÉDE.

TELEFOON 46.

Van der Vliet & De Jonge

— IJZER EN STAAL —

Vertegenwoordigers der
Böhlerstaalfabrieken

KAPFENBERG — DUSSELDORF

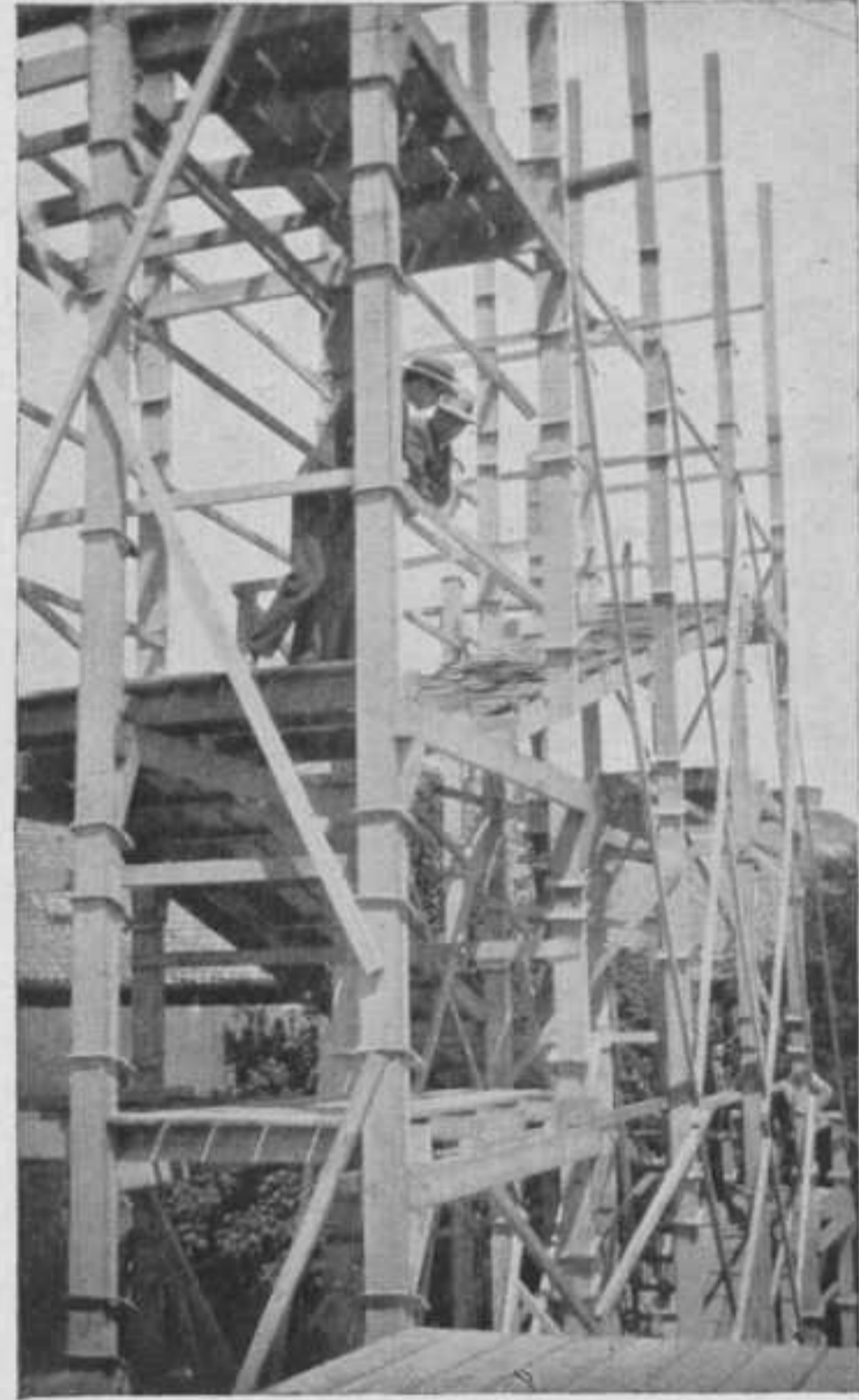

De dag daarna, was men er weer,

Nu stond hij twee uur met een schijf in zijn hand.

Anderen daarentegen hadden het erg gemakkelijk.

Hier werd student A. verzwolgen.

Hier is student B. die de kiekjes nam.

DE LAATSTE 5 CORPSJAREN.

Als inleiding zij hier opgemerkt, dat dit artikel niet bedoeld is als bloemlezing uit de jaarverslagen der diverse Corpsverenigingen, hoewel voor een belangrijk deel de te behandelen stof er mee samenvalt, maar vooral als gevolgtrekking, beschouwing en vergelijking.

Vervolgens hopen wij hiermee te bereiken, dat onze reunisten een indruk krijgen van hetgeen hier tegenwoordig gebeurt en niet meer gebeurt, en zich de ontwikkelingsgang van het Delftsch Studenten Corps sinds hun vertrek eenigszins beter kunnen voorstellen.

Voor Corpsleden, in het bijzonder voor 5e jaars, hopen wij, dat dit artikel is de welgekozen oplegging voor de brug der herinnering, welke binnen enkele jaren de eenige verbinding zal vormen tusschen ons en ons geliefd Delftsch Studenten Corps.

Nauw ineengedrongen zaten de eerste Dinsdag in September 1923 zestig kaalhoofden, en ondergingen de perikelen en verachtingen, gepaard gaande met hun eerste bezoek aan de Societeit „Phoenix”. Zestig feuten! De teleurstelling over het wegblijven van een tweede zestigtal, dat voordien ieder jaar verscheen, was groot. Dus leden de aanwezige exemplaren dubbele kwelling. Het XVde Lustrum was twee maanden geleden gevierd, en nog leefde in het hart van ieder goed Corpslid een trotsche herinnering aan het grootsche festijn, baanbrekend in de rij der Nederlandsche studentenlustra, door eendrachtige samenwerking van geheel het Corps tot stand gebracht. Wat hiervan is vastgelegd in gemelde kaalhoofden, culmineerde in een zeer geslaagde groenencomédie, die niet slechts het Spel-Teirlinck volledig profaneerde en stijlvol parodieerde, maar tevens, qua geest, als de beste der laatste jaren beschouwd mag worden.

Het jaar 1923—'24 is gebrandmerkt door algemeene bezorgdheid in het Corps, en wel ten eerste door deze vermindering van het nieuwe ledenaantal. Zou de toekomst geen verandering brengen, dan moest dit onvermijdelijk leiden tot zeer benarde posities, in de eerste plaats voor onze belangrijkste Corpsverenigingen. De leiding van den Senaat heeft dat jaar dan ook zeer terecht in het teken van bezuiniging gestaan. Op traditioneele, doch blijkbaar onnoodige uitgaven werden duizenden guldens bespaard. Als voorbeeld kan dienen, dat de rijjool niet werd gehouden. Bovendien werd het ingeburgerde tomatengooien in den volgenden groentijd wegens dure herstellkosten afgeschaft, en dit is sindsdien niet meer in eere hersteld. In dezen groentijd (1924) kwamen 80 candidaatleden aan, welk aantal later steeg tot 96; dit resultaat was voor een groot deel te danken aan propaganda van den Senaat-van Soest, die met verschillende leiders van middelbare scholen besprekingen voerde. Waarschijnlijk gerustgesteld door deze vermeerdering is in de beide volgende jaren geen intensieve propaganda gevoerd; er kwamen gemiddeld 70 nieuwe leden aan. Het zij hier opgemerkt, dat in de genoemde jaren op de mannelijke nieuw-ingeschrevenen aan de Technische Hoogeschool het percen-

tage nieuwe Corpsleden vrijwel constant bleef. Daar in 1926 slechts 60 nieuwe leden aankwamen, beschouwde de Senaat het als een noodzakelijkheid voor de instandhouding van het Corps, zich in de volgende jaren van meerdere leden te verzekeren, trotseerende het gevaar dat de qualiteit zou verminderen. In 1927 was bovengenoemd percentage dan ook weer belangrijk hooger. Door den huidige Senaat is op dezelfde wijze propaganda gevoerd, zoodat in September a.s. eenigszins zal kunnen blijken of inderdaad een constant hooger percentage behouden blijft.

Een tweede bron van bezorgdheid, ja, ernstige ongerustheid in 1923 was een op til zijnde nieuwe examenregeling aan de T. H., die inhield, dat voortaan slechts één keer per jaar examen zou worden afgenomen, en wel tegelijk in alle vakken op het rooster vermeld voor één bepaald studiejaar. Niet slagen zou dus een jaar verlies beteekenen. De gevolgen hiervan op het Corps-leven moge men tusschen de regels van dit artikel door lezen.

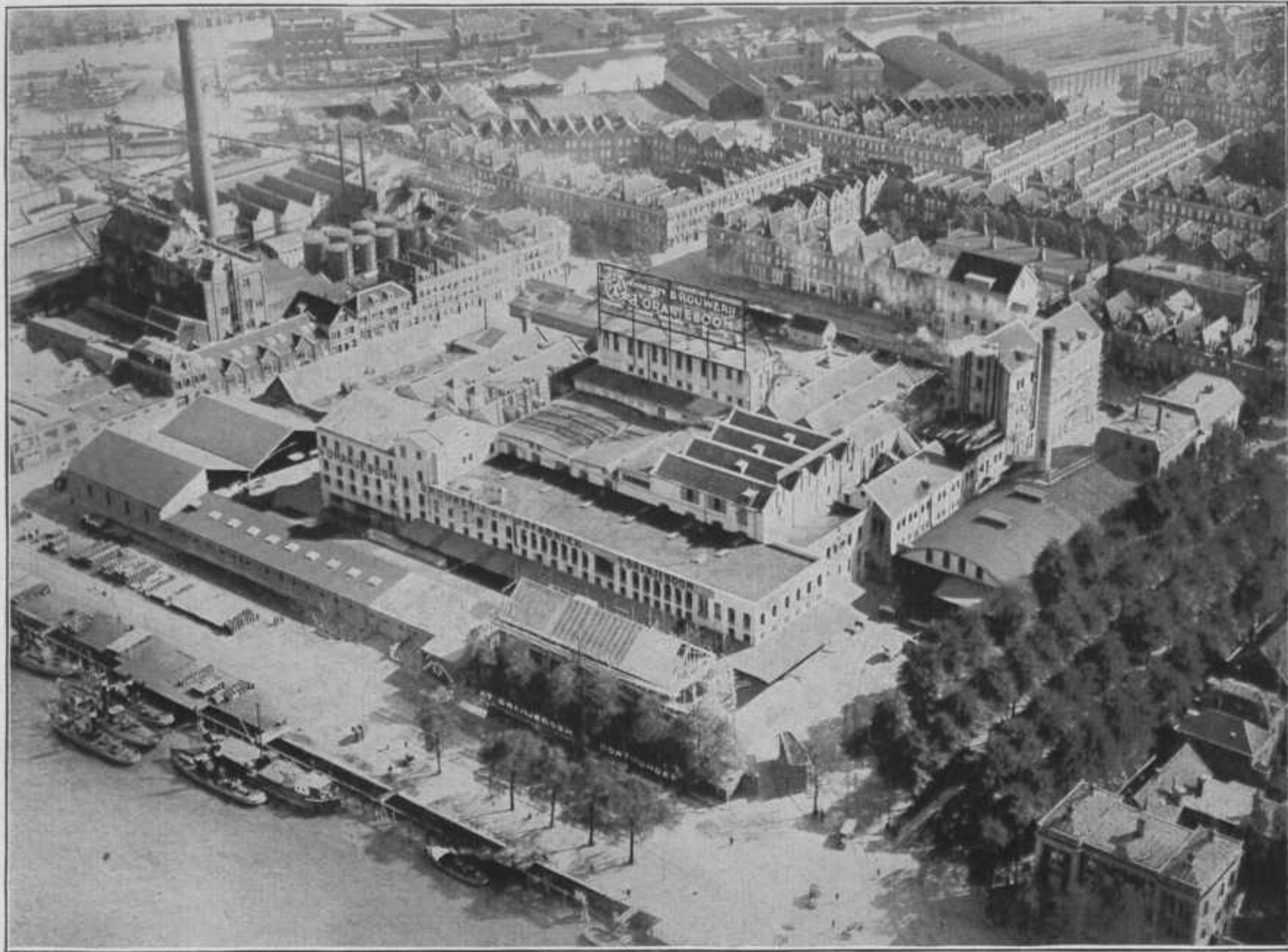
Bovenstaande gebeurtenis ontlokte den bloemkoolredenaar in December 1923 een bitter-cynische rede. Wij memoreeren: „Middelbare Hoogerbare Technische Burgerschool”, en het in leven gebleven „Vrije Studie”-lied, dat nog steeds op Almanak-kroegjolen ter eere van aanwezige hoogleeraren aangeheven wordt.

Door den Senaat en vele ouderen in het Corps werd een campagne begonnen om deze voorgenomen examenregeling te doen annuleeren. In Januari 1924 adresseerde de Senaat een request aan H. M. de Koningin, in Maart overhandigde hij een door 1623 aan de T. H. studeerenden ondertekend verzoekschrift aan Z. E. den Minister van Onderwijs. Tevens noemen wij de debatingavond in de voorzaal der Societeit „Phoenix”, waar 15 Hoogleeraren en 300 Corpsleden gelegenheid hadden van gedachten te wisselen na de inleiding van Prof. Versluys. Bij deze gelegenheid kwam voor het eerst, en wel zeer duidelijk, aan het licht de verdeeldheid aangaande het examen-vraagstuk in het Professoren-kamp; anderzijds bleek onder de Corpsleden een logische, eendrachtige, spontane opinie te heerschen. Ook bleek, dat vele Hoogleeraren ons gunstig gezind waren, doch onze bezwaren absoluut niet begrepen. Genoemde categorieën bestaan nog steeds, hoewel in andere proporties; van studenten-zijde werd tot op heden meer of minder heftig geageerd tegen de examenregeling met eveneens wisselend succes. Zoo besloot verleden jaar de Corpsvergadering, dat de Senaat wederom de studiebelangen der leden moest behartigen, hetgeen in 1899 afgeschaft was.

De Senaat der T. H. stond hier zeer welwillend tegenover, en als resultaat staat vast, dat aan organisatoren van de huidige Lustrumviering groote faciliteiten met examen-doen verleend zijn; bovendien is de goede gezindheid van enkele Hoogleeraren in de laatste jaren gebleken uit het verleenen van voorrechten aan Laga-roeiërs. Dit neemt niet weg, dat voor de meeste Corpsleden deze examenregeling zeer schadelijk te noemen is. Vraagt U b.v. maar eens aan onze trouwe Jan van de leeszaal, hoeveel minder echte lezers er zijn dan vroeger, hoewel het peil der collectie verbeterd is, voor alle leden alle soorten boeken aanwezig zijn, en onze bibliotheek na die van „de Witte” Societeit de belangrijkste particuliere verzameling in Nederland genoemd mag worden.

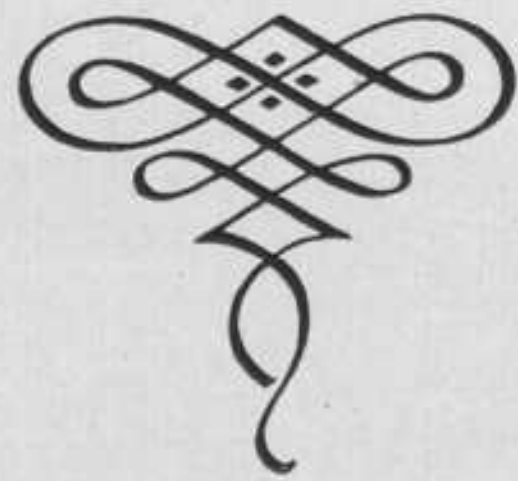
Als de gebeurtenis in het Delftsch Studenten Corps geldt nog steeds de jaarlijksche Almanak-

BROUWERIJ d' ORANJEBOOM
ROTTERDAM

ANNO 1671

EINDELIJK LENTE

Met haar immer terugkerende onweerstaanbare kracht verdreef de Lente ook thans weder den hardnekkigen winter.

We voelen ons met de natuur als herboren en sterker wordt het verlangen om van den komenden zomer te genieten.

Onder de genoegens van den zomer speelt Radio, naast sport en natuurgenot, een zeer belangrijke rol.

Na een dag van sport of tochten in de natuur zijn de koele zomeravonden ideaal om rustig te genieten van een volmaakte reproductie van muziek en zang.

DE IDEALE PHILIPS COMBINATIE

bestaande uit

PHILIPS	PHILIPS	PHILIPS
Ontvangtoestel	Plaatsp.apparaat	Luidspreker
	No. 3002	No. 2003
f 175.—	f 55.—	f 52.50

waarborgt U een absoluut zuivere weergave.

PHILIPS

uitreiking; nog steeds gaat aan de geboorte van dit boekwerk vooraf de traditioneele Bloemkoolrede. Over de laatste Almanakken willen wij een paar algemeene opmerkingen maken. Mocht vroeger de rubriek „Mengelwerk” zich in de grootste belangstelling verheugen, en de meest belangrijke geacht worden, tegenwoordig wordt de artistieke en technische verzorging zeker als gelijkwaardig beschouwd. Wanneer we de inzendingen nagaan, dan valt dadelijk op, dat het aantal ingezonden prenten de laatste jaren veel grooter is dan voorheen; er werden er dan ook veel meer geplaatst. Het mengelwerk is gemiddeld van minder gehalte geworden, hoewel het langzamerhand traditioneele scharrelverhaal meer door andere vervangen werd. Het aantal inzendingen op dit gebied liep belangrijk terug. Ieder lezer van dit artikel is in staat zelf de Almanakken te lezen, zoodat het ons niet noodzakelijk lijkt hier dieper op in te gaan.

Dan biedt sinds 4 jaar ons Corpsorgaan „de Spiegel” een mogelijkheid voor ieder Corpsslid zijn gevoelens — aesthetische, kinderlijke, humoristische en scabreuse — te uiten. Over het ontstaan van het officieel Corpsorgaan het volgende: In de overtuiging van de nuttelooze onbelangrijkheid van het toenmalige „Delftsch Studenten Weekblad”, bereidde de Senaat in de Zomervacantie van 1924 in alle stilte de totstandkoming van „de Spiegel” voor. Op 15 Augustus 1924 had in het — inmiddels helaas overleden — „Senaatshuis” Oude Delft 209 een Senaatsvergadering plaats, en 29 Augustus kwam het eerste nummer uit. Door de boven reeds genoemde bezuinigingen van den Senaat van Soest was het aanvankelijk mogelijk dit blad gratis aan de Corpsleden te doen toekomen, waarin helaas later verandering moest komen. Onze Spiegel heeft natuurlijk aan kinderziekten geleden; zoo duurde het b.v. vrij lang voor men wist welke maatstaf aan bijdragen moest gelegd worden, zoodat het karakter van de verschillende nummers zeer uiteen liep. Tegenwoordig is een min of meer constante vorm gevonden. De meeste rubrieken zijn in dit nummer vertegenwoordigd, zoodat men zich eenigermate een voorstelling van een normale aflevering zal kunnen maken. Het volgend jaar zal „de Spiegel” het eerste Lustrum vieren, waarbij de lezers zeker in de gelegenheid zullen worden gesteld van de eerste ontwikkelingsgang een idee te krijgen.

Als oudste en belangrijkste der Corpsverenigingen noemen wij de Societeit „Phoenix” het eerst. Natuurlijk had zij te kampen met het verminderd aantal leden: September 1923 had zij er nog 800, thans telt zij er geen 500 meer. Een lichtpunt is dat de omzet veel minder teruggelopen is in vergelijking met de achteruitgang van haar ledental. Groote prijsverhoogingen zijn in verband hiermee niet noodzakelijk gebleken, zelfs zijn belangrijke prijsverlagingen, vooral in de jaren 1925 en '26, ingevoerd. Wat zeer te prijzen is in het beleid van de diverse Societeitsbesturen is, dat zij het credietsysteem der leden volkomen aan banden gelegd hebben. Wegens de bedenkelijk hooge bedragen op crediteuren- en debiteurenrekeningen werd eind 1923 op een ledenvergadering besloten, dat een aanzienlijk bedrag binnen enkele weken voldaan moest zijn. Kort daarop kwamen dusdanige wetsveranderingen, dat men in de toekomst voor herhaling van dergelijke wantoestanden volkomen gevrijwaard was. Zeer wel mogelijk is deze nieuwe regeling een belangrijke oorzaak van bovengenoemde prijsverlagingen.

En nu iets van het leven op de Societeit. Dit is zeker veranderd in de laatste 5 jaren. Het niet genoeg te waardeeren zich bemoeien met de jongste leden, het assisteeren bij hun maaltijden, het belemmeren hunner biljartontwikkeling, waarvoor deze categorie nog steeds een groote voorliefde aan den dag blijft leggen, het introduceeren in voor hen ontoegankelijke societeitslokalen, dit alles is helaas verminderd, hoewel met schijnbare tijdelijke oplevingen. Voorts vermeerderden de aperiodieke gok-epidemieën, hetgeen de vogel „Phoenix” zeker nooit gewild heeft. In onze herinnering leven nog de rumoerige Vrijdagen, waar wij als eerste jaars geen brok door de keel kregen; in onze ooren klinkt nog de streelende Kadansmuziek, de helaas ondergegane en nooit herboren Delftsche Studentenstrijk; als visioen staan ons nog de kroegjolen bij, waar gewoonlijk Smeehuizen een geziene gast was; deze nuttige en heerlijke ontspanningen zijn zeldzaam geworden, en vervangen door enkele spontane feesten. Mag het verschil met vroeger vóór de Kerstvacantie niet zoo opvallend zijn, het nieuwe jaar vangt in stilte aan, welke, door enkele feesten onderbroken, voortduurt tot den groentijd. Men gedenke hier onze opmerking over de nieuwe examenregeling. Een mogelijk voordeel van deze rust — materieel althans zeker — is, dat meerdere leden zich op onze Societeit thuis gevoelen. Een verblijvend teeken echter is dat voor officieele feesten, als daar zijn Almanak-kroegjool en Collations, steigende belangstelling bestaat. Zoo zaten verleden jaar ter gelegenheid van de Diës van het D. S. C. niet minder dan 45 zevende-jaars aan, terwijl bij het Inauguratediner in September j.l. 260 leden aanwezig waren — dit was meer dan de helft.

In November 1926 werd het 16de Lustrum van de Societeit „Phoenix” gevierd, gedurende 2 dagen. Op de eerste avond werd ter gelegenheid van het Commissaris-Diner, waar vele oud-Commissarissen aanzaten, een cabaretavond gehouden, welke vertooning echter weinig in den smaak viel en als volledig uit den tijd kan beschouwd worden.

De vele reunisten, die het feestvieren met meisjes op de Societeit met bezorgdheid hebben gadegeslagen, kunnen gerust zijn: terwijl nog in December 1926 werd goedgekeurd, dank zij vele jongerejaars die op de vergadering aanwezig waren, dat het Delftsch Studenten Tooneel Gezelschap een souper met dames op de Societeit organiseerde, werd een paar maanden later een dergelijk feest aan het Delftsch Studenten Muziek Gezelschap „Apollo” geweigerd. De ouderejaars waren in grooten getale naar deze vergadering gekomen, om de jongeren de les te lezen. Deze wisten niet beter of er hoorden minstens eens per jaar meisjes op de Societeit te zijn; bovendien hadden zij bij de vorige gelegenheid absoluut gefaald zulk een feest, waaraan goede Societeitsleden altijd een bijzonder cachet weten te geven, op aesthetische wijze te vieren.

Een jaarlijksch weerkerend feest, is de Corpsdiës. Bij deze gelegenheid wordt nog steeds een eerstejaarstooneel opgevoerd, hetwelk, zoo het niet vlot verloopt, zeker een hardhandige ondergang beschoren is. De oude gewoonte op dezen avond: het rooken uit lange Goudsche pijpen en het drinken van Bisschopwijn, is de laatste 2 jaren in eere hersteld, evenals de reeds lang in onbruik geraakte roode Corpsspetjes. Terwijl, zooals wij boven schreven, in 1924 de rijjool niet gehouden werd, vond deze in de 2 volgende jaren wederom plaats. Een succes kon dit evenwel niet genoemd worden, gezien eenerzijds weinig pogingen door de

deelnemers gedaan werden hier iets bezienswaardigs van te maken, en anderzijds het publiek, waarvoor oorspronkelijk de vertooning gehouden werd, deze in het geheel niet meer bleek te apprecieeren. De Corpsdië in het jaar 1927 werd op geheel origineele wijze gevierd. De rijjool werd om bovengenoemde reden afgeschafte en vervangen door een vaarjool, waarin niet alleen een sneeuw wit jacht, bemand met Senaat en Eereleden, maar tevens een schip van het Bestuur der Societeit „Phoenix” meevoer. Voorts verscheidene vaartuigen, bemand met ouderejaars en eenige galjoenen van het eerste jaar, waaronder men de pantserkruiser „Potemkin”, de „Vliegende Hollander”, en vele beroemdheden op navigatie- en maritiem gebied uit diverse tijdperken opmerkte.

Alvorens tot de andere Corpsverenigingen over te gaan, willen wij nog eenige menschen memorereeren, die zich voor ons zeer verdienstelijk gemaakt hebben. Op 20 Maart 1925 was de bijna alle reunisten bekende Frans de Groot 35 jaar in dienst van de Societeit; Op 22 October van datzelfde jaar vierde Jan Wemmers, den reunisten bekend als Jan van de leeszaal, zijn 35-jarig jubileum; op 1 Juni 1924 herdacht Jan Schipper den dag waarop hij voor 30 jaar bij het Corps in dienst trad; en in deze Lustrumviering is een door de leden minder bekend, doch door het Bestuur van de Societeit niet minder gewaardeerd lid van het personeel, Niericker, 25 jaar bij de Societeit in dienst. De wijze waarop deze getrouwen elk op hun manier ons verzorgd hebben, verdient hier zeker een extra woord van waardeering.

Thans willen wij een greep doen uit het leven van „Laga”. In 1925, '26 en '27 werd de voor studenten belangrijkste wedstrijd, de Varsity, gewonnen. Op de Olympische Spelen te Parijs in 1924 wonnen Rösingh en Beynen het nummer stuurmanlooze twee, welke overwinning voor het eerst gedurende de Spelen de Nederlandsche vlag aan de Kampioenstandaard bracht. Het Laga-gebed werd verrijkt, met een met zijn voorgangers zeer wel harmonieerend couplet:

In Parijs op de Seine
Wonen Willy en Teun Beyne,
Want de snelste is altijd Lagaai.

Eenige weken na dit succes wonnen deze roeiers, gestuurd door C. J. A. van Lummel het Europeesche Kampioenschap te Zürich. Het jaar daarop trok een Laga-acht naar Praag; deze werd echter door een Zwitsersche acht, met eenige centimeters verschil, geslagen. Op 3 Juni 1926 begon Laga de feestelijkheden van zijn 50-jarig bestaan met de opening van een nieuw clubgebouw, dat dank zij de vele offers van oud-leden en leden tot stand gekomen was. Voorts werd dit Lustrum gevierd met roeiwedstrijden op de Zweth, waar Njord het hoofdnummer won (oude acht over 3000 M.). Hierdoor geprikkeld gingen de Laga-roeiers zich zeer ernstig voorbereiden op de Nationale Kampioenschappen te Groningen; de belooning was dat zij de Njord-acht met groot verschil sloegen. In de vacantie werd doorgetraind en in September won onze acht het Europeesch kampioenschap te Luzern.

De afgelopen 5 jaren mogen voor Laga over het algemeen zeer glorieus genoemd worden; vooral wanneer men in aanmerking neemt, dat vele tegenslagen de enthustiaste roeiers overvielen. Wij noemen weer het verminderd ledenaantal, het gedwongen examentijdstip voor velen, voorts eenige toevallige tegenspoeden: veel zieke roeiers, en het meer dan eens critieke coachvraagstuk.

„Apollo” heeft nog steeds een der beste Studenten-orkesten, en is zeer gezien bij de Delftsche burgerij. Een groote eer viel het gezelschap ten deel in September 1924, toen het werd uitgenoodigd een uitvoering in het Kurhaus te Scheveningen te geven, welke een zeer geslaagde genoemd mag worden. Jaarlijksch werd behalve een uitvoering een armenconcert georganiseerd. Dit gezelschap kenmerkt zich nog steeds door een sterk innerlijk leven, welke de repetities ten goede komt.

De meest geslaagde uitvoering van de laatste 5 jaren bracht het Delftsch Studenten Tooneel Gezelschap ons in Februari 1924, met de opvoering van de drie Russische éénacters „Een vroolijke Dood” en „Het Schouwtooneel der Ziel” van Evreinoff, en „De Beer” van Tschechhoff. De leden van het D. S. C. Franken en Hordijk hadden respectievelijk voor de vertaling en de décors zorg gedragen. De oude getrouwen die het spel-Teirlinck tot iets schoons hadden gemaakt, traden hier voor het laatst op, en namen met deze subliem gespeelde uitvoering op grootsche wijze afscheid van het Delftsch Studenten Tooneel. Zij lieten plaatsen open, die niet door anderen ingenomen werden. Het jaar daarop werd dan ook geëxperimenteerd met een geheel nieuwe groep artisten. Wederom werden drie éénacters opgevoerd, waarvan twee van de hand van den heer Franken: „Tijl Uilenspiegel's Dood” en „Vanouds de behouden Haven.”

4 Maart 1926 vierde het D. S. T. G. zijn 9de lustrum, met de opvoering van „Cocktail”, geschreven door den heer Franken, gerégisseerd door den heer Zweers. Het stuk was de ervaring van vele jaren groenentooneel, en bevatte bijzonder veel goeds; wij noemen de scène voor het kroegje „De bloeiende Vijg”.

Een jaar later verraste het Tooneelgezelschap ons met de eerste opvoering in Nederland van „Gas” van Georg Kaiser. Uit deze geslaagde opvoering bleek, dat wij weer eenige goede tooneelkrachten in ons midden hebben. De laatste opvoering van het D. S. T. G., nl. Hellmut Unger's „Palette” werd voornamelijk gegeven om de jongere krachten in het Corps gelegenheid te geven hun talenten te toonen in verband met het huidige Lustrum. In dit opzicht is deze uitvoering dan ook geslaagd te noemen, hoewel wij het gekozen stuk niet kunnen bewonderen.

Het oude en roemruchte Dispuut-Gezelschap „Vrije Studie” leed jarenlang een kwijnend bestaan; in 1925—'26 werd dit een stervend bestaan. In het najaar van 1926 echter publiceerde het Bestuur een stuk in „de Spiegel” en deed later een verzoek aan de burgerij om de Vereeniging, waarmee deze gedurende het 64-jarig bestaan van het Gezelschap zoo innig had samengeleefd, door de crisis te helpen. Deze daden van het Bestuur hadden een voorspoedige wedergeboorte ten gevolge. Binnen enkele weken werd „Vrije Studie” van een vervallen clubje tot een van de meest geziene en bloeiende Corpsverenigingen. Maart 1927 werd onder groote belangstelling het 13de Lustrum gevierd, bij welke gelegenheid in de Aula der T. H. Johan de Meester als declamator optrad. Gedurende het laatste jaar bracht „Vrije Studie” ons in samenwerking met de Delftsche Studenten Amateur Fotografen Vereeniging, als buitengewone afdeling der Nederlandsche Film-liga, zes der twaalf filmvoorstellingen, door deze bond aan hare leden vertoond.

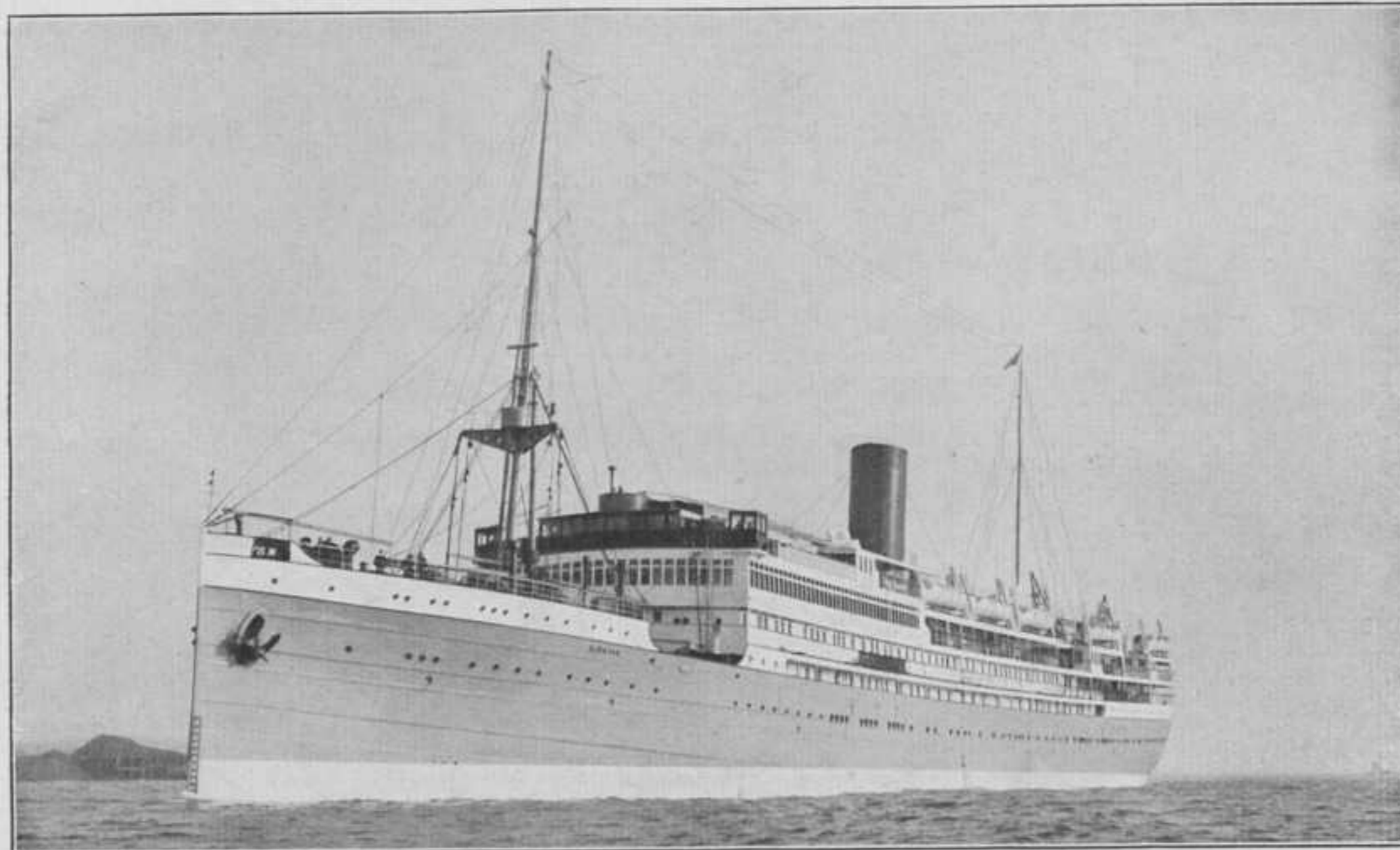
ROTTERDAMSCH E LLOYD

DIRECTIE: W^M. RUYS & ZONEN

ROTTERDAM

Geregelde Mail- en Passagiersdienst:

Van Rotterdam naar Nederlandsch-Indië
met luxueus ingerichte mailschepen

Dubbelschroef Mailmotorschip „Sibajak“

Vacantie Reizen

per mailschip naar Southampton (het eiland Wight), Tanger
(Marokko) en Zuid-Frankrijk en terug per spoor of boot
naar keuze van den passagier

Vrachtboot- en Snelvrachtbootdiensten

Van Rotterdam, Hamburg, Bremen, Antwerpen, Londen en
Genua naar Nederlandsch-Indië, vice-versa
Van New-York naar Ned. Indië vice-versa
Van Calcutta naar Ned. Indië vice-versa
Van San Francisco naar Ned. Indië vice-versa

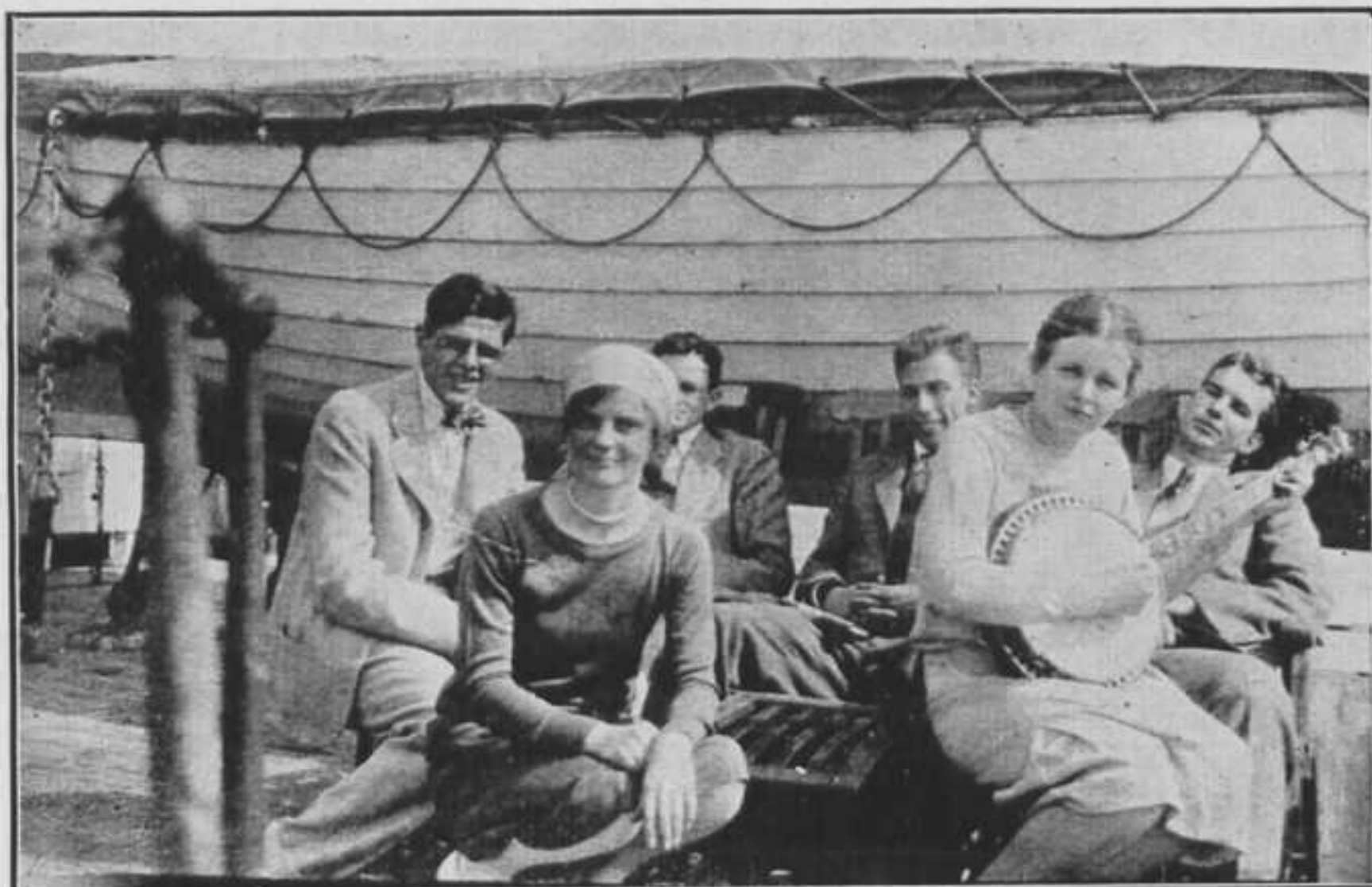
Tarieven en inlichtingen verstrekken de

HOOFDAGENTEN RUYS & Co.

ROTTERDAM — 's-GRAVENHAGE — AMSTERDAM
ANTWERPEN — BRUSSEL — MARSEILLE

HOLLAND-AMERIKA LIJN

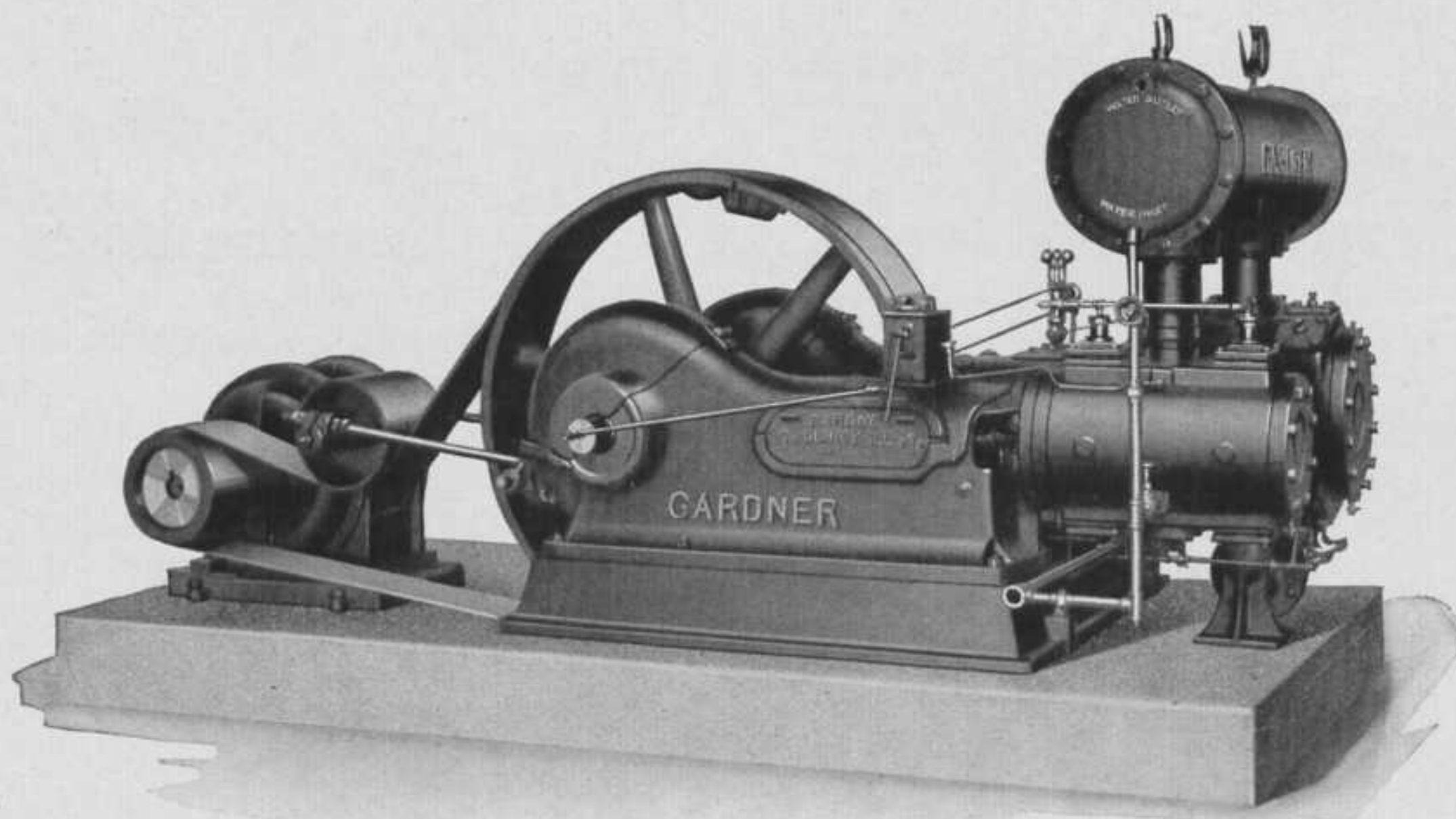
Geregelde Passagiersdienst tusschen
ROTTERDAM EN NEW YORK
via Boulogne-sur-Mer (Frankrijk) en Southampton (Engeland)
NEW YORK EN ROTTERDAM
via Plymouth (Engeland) en Boulogne-sur-Mer (Frankrijk)

Speciale passageprijzen voor Studenten en Toeristen
in de Toeristen Derde Klasse
Overtochtsprijs van Rotterdam naar New York enkele reis f 306.25

Retourbiljetten { Winterseizoen f 481.25
Zomerseizoen f 512.50

Voor inlichtingen wende men zich tot de HOLLAND-AMERIKA LIJN:
ROTTERDAM Wilhelminakade of tot hare Agenten. AMSTERDAM Damrak 75

HANDEL MIJ. R. S. STOKVIS & ZONEN
TECHNISCHE AFDEELING II
ROTTERDAM

GARDNER-DENVER LUCHTCOMPRESSOREN

STAANDE
LIGGENDE
TRANSPORTABELE

D R U K L U C H T W E R K T U I G E N

De avonden van de Debating-Club boezemden over het algemeen veel te weinig belangstelling in. Het aantal debaters was zeer gering, en bestond meestal uit dezelfde menschen. Ook hier valt gelukkig een ervaring waar te nemen; reeds tweemaal is er weer een lid als inleider opgetreden, iets wat in jaren niet is voorgekomen. Het is overigens in de afgelopen jaren een typisch verschijnsel geweest, dat alle lezingen waar den menschen iets anders werd verteld dan techniek, zeer slecht bezocht waren. De kunstmatige opleving van „Vrije Studie” heeft hierin ten deele verandering gebracht.

De algemeen waarneembare geestesvervlakking, waarover veel gesproken en geschreven is, deed zich ook in het Corps gelden. Men leze eens na de Inauguratiereed van den President van den Senaat, in September 1925. Met de verminderende belangstelling voor humaniora is een andere naar voren gekomen, nl. die voor sport. Hierin werd dan ook wel iets bereikt, getuige de vele inter-academiale overwinningen. De Hockeyclub speelde verscheidene jaren in de competitie van den Nederlandschen Hockey Bond mee; de Delftsche Studenten Rugby Club is de eenig overgeblevene van deze soort in Nederland. Zij bracht de naam van ons Corps tot ver over de grenzen; er werden vele wedstrijden in Duitschland en België gespeeld en zelfs werd een studententeam uit Oxford te Delft ontvangen. De Delftsche Rugbyers staan bekend als stevige en faire tegenstanders. Een doel van deze Vereeniging is de rugby-sport in Nederland in te voeren, hetgeen wel kans van slagen heeft.

De Delftsche Studenten Tennis Club houdt 's zomers vele leden bezig, vooral nu verleden jaar in samenwerking met de Delftsche Tennis Bond een tennispark van een 6-tal gravelbanen geopend werd. Men kan zich levendig indenken, dat dit de goede verstandhouding met de burgerij, niet het minst het vrouwelijk deel, beïnvloedde.

De Motorclub is de eenige Studentenvereeniging in haar soort en is, hoewel nog jong, zeer populair in het Corps. De ook zeer jeugdige Alpenclub amuseert haar leden 's zomers en 's winters op aesthetische en sportieve wijze.

De vele andere Corpsvereenigingen en -gezelschappen houden hun grootere of kleinere groep Corpsleden gedurig en nuttig bezig. Hun werkzaamheden zijn meestal van een dergelijk intiemen aard, dat zij in het Corpsleven niet zoo gevoeld worden.

Volgen enkele opmerkingen over de verhouding tusschen Corps en buitenwereld. Een oogenblik, dat ons Corps zeer op den voorgrond trad, was toen de Senaat-Alma het voorbeeld gaf in Nederland met het vormen van een particulier garantiefonds voor de Olympische Spelen te Amsterdam,

waarvoor de Tweede Kamer steun van regeeringswege had afgestemd. Met behulp van de leden en enkele anderen werd een aanzienlijk bedrag verzameld en aan het N. O. C. ter hand gesteld.

In Januari 1926 lieten verschillende leden van het D. S. C. zich kennen als goed Nederlander: een groot gebied van Maas en Waal werd van overstromingen de dupe; veel hulp was in die streken gewenscht. Terstond togen vele Corpsleden herwaarts om bij het reddingswerk behulpzaam te zijn, in samenwerking met het regiment Torpedisten, hetwelk naderhand uit erkentelijkheid een beker aan het Corps aanbood. H. M. de Koningin toonde haar waardeering door aan vele Delftsche helpers een medaille, eens door Willem III ingesteld, uit te reiken. Van deze tocht bestaat een uitgebreid fotoalbum in het Corpsarchief.

Nu een enkel woord over onze positie op internationaal gebied.

Dank zij de gewaardeerde werkzaamheden op het Congres van de Confédération Internationale des Etudiants in Augustus 1926 te Praag, wisten de heeren Mr. Beerman uit Leiden en L. L. W. v. Soest uit Delft het stemgerechtigd lidmaatschap (membre titulaire) voor Nederland te verzekeren aan de Algemeene Senaten Vergadering. Voor ons is van de C. I. E. momenteel het eenige belang de organisatie van buitenlandsche reizen. In de 5 Corpora zijn tegenwoordig reiscommissarissen die zich hiermee bezighouden. Verschillende buitenlandsche studenten zijn hierdoor de laatste jaren ontvangen. Aan C. I. E.-reizen werd door Nederlandsche studenten tot heden sporadisch deelgenomen. Verleden jaar werd echter een reis naar Hongarije (niet door de C. I. E. georganiseerd) door vele Delftenaren meegemaakt.

Tenslotte nog iets over de voorbereiding van onze Lustrumviering. In het najaar van 1927 kwamen achtereenvolgens de Heeren M. H. K. Franken en Johan de Meester met hun plannen naar Delft. Deze laatste had het theaterstuk „Spiegelmensch” van den Oostenrijker Franz Werfel als openluchtspel bewerkt. Gezien de prestaties van den Heer de Meester in 1923 hield dit beloften voor aesthetische resultaten in zich.

In het afgelopen voorjaar besloot de Corpsvergadering vrijwel zonder debat, op voorstel van de feestcommissie, de plannen van den Heer Franken, hoewel die nog zeer schematisch vaststonden, uit te werken. Of ten tijde van deze aanneming de menschen een uitgesproken voorliefde hadden, willen wij hier toch betwijfelen; het gewillig meegaan met de voorstellen van de feestcommissie schrijven wij veelmeer toe aan laksheid, gemakzucht en weinig belangstelling. Deze laatste opmerking moet ons helaas van het hart, hoewel zij in een feestnummer feitelijk niet thuis hoort. De oorzaken van deze verschijnselen noemden wij reeds bij overeenkomstige gevallen; wij willen ze hier dan ook niet meer aanhalen. Mag de massa van ons D. S. C. dan niet meer zoo'n ideaal geheel vormen als voor 5 jaar, de kundige organisatoren voor het Lustrum zijn gevonden. Hun is geen moeite te veel geweest het Lustrum te doen slagen; elders in dit blad is over hun werkzaamheden iets meer te vinden en tenslotte zal een ieder in de komende lustrumdagen de resultaten van hun onvermoeide arbeid kunnen aanschouwen.

J. L. VAN VERRE.
H. J. STOKVIS.

EEN DELFTSCHE DIES BIJ 86 GRADEN.

Een „flauwe” herinnering

van

MELIS STOKE

Godlof . . . de zon was weg en bijgevolg de hitte
 een graad of wat gedaald. Men kon weer buiten zitten.
 Ik deed zulks ijverig; . . . of, eerlijker, ik lag
 en constateerde suf: „ziezoo . . . da's wéér een dag . . .”
 Ik lag dus in een stoel en staarde naar de sterren.
 De vleermuis zwierde rond . . . Een Tokkè riep van verre . . .
 Een zoon des lands schoof stil en barrevoets voorbij . . .
 Toen ging de telefoon . . . En 'k wist: dat is voor mij . . .

Nog kon ik niet de kracht tot een beweging vinden . . .
 De avond vindt ons slap en loom in Insulinde . . .
 Ik bleef dus uitgestrekt en leende kalm het oor . . .
 De telefoon ging staag met nijdig bellen door.
 Tenslotte werd het stil, en ik begon te hopen
 dat hiermee het gesprek nu ook was afgelopen.
 't Was ijdel . . . want een knecht rees uit de duistere nacht
 en fluisterde dat 'k aan het toestel werd verwacht . . .

Zoo sleepte ik mij loom naar 't binnenst mijner woning
 en fleemde met een stem zoo wee en zoet als honing:
 „Wat mot dat nou al-weer . . .? Wie hangt daar aan de lijn . . .?”
 En 't antwoord luidde prompt: „Schiet uit je nest, lui zwijn . . .!”
 Zoo ging 't in hoofschen vorm en met volmaakte gratie
 nog twee minuten voort in vlotte conversatie,
 totdat ik eindelijk zei: „Vergun mij thans, meneer
 dat 'k op den man af vraag: met wien heb ik de eer . . .?”

De ander zweeg bedeesd. En ik drong aan: „Mag 'k weten . . .?”
 Toen riep de ander: „Hulp . . . ik ben mijn naam vergeten . . .!”
 Ik luisterde verbaasd . . . Er klonk een rauwe lach . . .;
 ik hoorde brekend glas en toen een doffen slag . . .
 Toen hoorde ik een stem in diepen weemoed lallen:
 „. . . Dat was het eerste lijk . . . Hebt U het hooren vallen . . .?”
 Het angstzweet brak mij uit . . . Met stilte van het graf
 brak in den tropennacht het bloedig drama af . . .

Thans — wakkerder dan ooit door deze consternatie —
 greep ik het toestel aan en vroeg om „Informatie” . . .
 En vóór ik nog tot drie-en-zestig had geteld
 wist ik het nummer reeds dat mij had opgebeld . . .
 Mijn aangeboren lust naar vreemde avonturen
 deed mij verlangen naar de levende figuren
 uit dit opwindend doch helaas onzichtbaar spel . . .
 „Ajo . . . chauffeur . . . kom voor . . . En naar het X-hotel . . .!”

Nooit reed een man zoo snel . . . Maar als ik toen bekeurd was
 had ik terstond verteld wat in 't hotel gebeurd was . . .
 Daar wachtte mij een lijk . . . Dus óók een moordenaar!!
 Ik naderde het hotel . . . gekrijsch en woest misbaar . . .
 Ik sprong er uit . . . Een man kwam in mijn richting snellen
 (ik zal zijn naam maar niet in 't openbaar vertellen).
 Hij had geen jasje aan en droeg geen das of boord . . .
 Ik riep: „In Godsnaam . . . X . . . wien hebben ze vermoord . . .?”

De man, een ingenieur en echtgenoot en vader,
 kwam met verwrongen lach en wild gebarend nader
 en riep met schorren stem: „Da's Melis . . . ha . . . hoezee . . .!”
 Toen sleepte hij mij woest en struikelend met zich mee . . .
 Wat zou daarbinnen zijn . . .? Een lichaam in een bloedplas . . .?
 'k Zag mijn geleider aan en zag dat hij niet goed was . . .
 Hij riep alleen maar: „. . . kom . . . d'r is een heele bende . . .”
 Toen stond ik in 't hotel, dat 'k nauwelijks herkende . . .

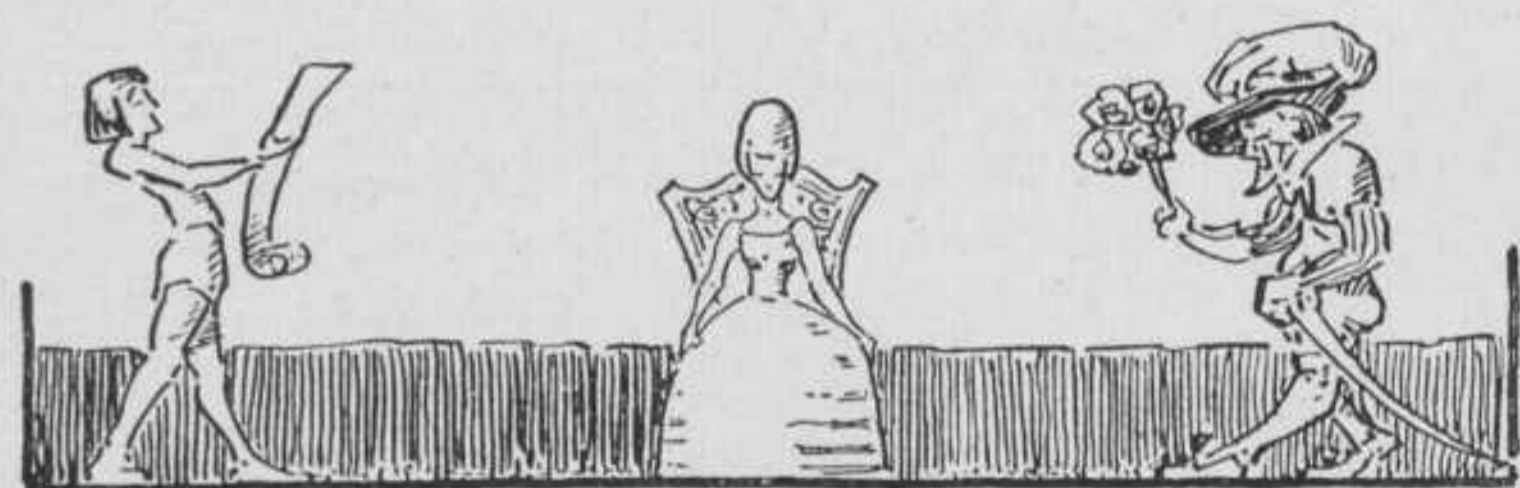
Gij, lezer, sta verstomd en hoor naar mijn beschrijving.
 'k Verhaal u wat ik zag en zonder overdrijving . . .
 Daar was in het lokaal, dat straalde van het licht,
 een daverend bachanaal en feestmaal aangericht . . .
 Al wat 't bescheiden oord aan technische notabelen,
 oud-leden van ons corps te Delft, bijeen kon sabelen
 was juichende bijeen (ten deele krom en kaal)
 en het Io Vivat klonk daverend door de zaal . . .

Ik was nog vóór 'k het wist ter tafel aangezeten
 en werd, tot straf omdat 'k de Diës had vergeten,
 veroordeeld tot een dronk, die, door de quantiteit,
 mij opnam in den maalstroom van de vroolijkheid . . .
 Daar zat de dikke A. . . . Al vijftien jaar geleden
 was hij een meester in 't zich-artistiek-verkleeden;
 ook ditmaal, schoon als mensch en ambtenaar geëerd,
 bleek hij weer tot die jeugdige dwaling weergekeerd . . .

Hij droeg een oud gordijn bevallig om zijn schouders
 en om zijn hals een paar gekleurde sokophouders . . .
 Van 't sympathiek gelaat zag men één blanke helft . . .
 de rest was zwartgemaakt, gelijk voorheen te Delft . . .
 De oude heer N. N. zat met verwarde toasten
 twee negentiende-jaars met 't treurig feit te troosten
 dat zij, als jongste-jaars, en feitelijk dus nog groen,
 hun hooge boorden in hun zakken moesten doen . . .

Daar klonk het Laga-lied . . . Het enthousiaste galmen
 klonk naar de toppen van de scheef-gepruikte palmen . . .
 En op de Kali blonk het zilveren maanlicht net
 als lag ginds Overschie en stroomde hier de Zweth . . .
 Er was geen hitte meer . . . geen palmen . . . witte pakken . . .
 We zaten om de haard en bleven uren plakken,
 en ieder werd weer jong, en kreeg in 't vreugdelicht
 de oude gulle lach op zijn verweerd gezicht . . .

Er was geen afstand meer . . . geen tijd . . . geen oceanen . . .
 We riepen om Johan en zagen geen Javanen . . .
 Een vleermuis schoot voorbij . . . en 't oude Phoenixlied
 klonk uit de kelen op in 't droomerig verschiet . . .
 De oude van der Z. met rimpels om zijn oogen
 was weer de kleine Z. die, juichend-opgetogen,
 vertelde wat Den Haag zoal te bieden heeft
 en wat hij . . . (wanneer was 't . . .?) . . . bij Eli had beleefd . . .

FEUILLETON

CONSERVEN

door

J. ANDROFF.

Twee dagen nadat mijn dochter Vera negentien jaar geworden was, kwam de eerste huwelijks-candidaat in de gestalte van den gymnasium-leeraar Schmidt.

Het kaartje, dat mij 's middags na de koffie overhandigd werd, vermeldde: Dr. Schmidt, prof. de langues latines. Vera zelf was gelukkig niet thuis.

Volgens mijn meening ware het passender geweest, wanneer hij mij eerst schriftelijk om een

onderhoud had verzocht. Zoo ging dat tenminste in mijn tijd. Maar daar ik mijn vrouw geen ophelderingen wilde geven — dergelijke beslissingen moeten den vader der familie voorbehouden blijven — zoo beval ik den huisknecht haastig: „laat meneer in de salon”, en beantwoordde de vragende blik van mijn vrouw met een schouderophalend: „waarschijnlijk weer een liefdadigheidskwestie.”

Schmidt, slank, in de dertig, niet onknap donker gezicht, zwart Engelsch officierssnorretje, maakte eigenlijk volstrekt geen onsympathieke of kleinburgerlijke indruk. En ik overdacht stil bij mezelf, dat men, voor een klas bengels tusschen de 15 en 18 jaar, toch in elk geval een jacket leert dragen, en zich leert uit te drukken zonder een spoor van verlegenheid, zelfs wanneer het een huwelijks-aanzoek geldt.

Nu wil ik mij over mijzelf en mijn positie in de maatschappij niets inbeelden. Iedereen in de stad weet, dat ik begonnen ben als reiziger, en heden aan het hoofd sta van een conserven-fabriek, de tweede in het land. De aandelen van onze zaak staan aan de beurs genoteerd, en in de jaren dat er geen dividend wordt uitgekeerd, schaf ik mij geregeld een nieuwe auto aan, om

M. die zijn kinderen naar Holland heeft gezonden
 en bij de vijftig is, verhaalt ons opgewonden
 dat hij bij Van der Pijl een koksmuts heeft geroofd ...
 Het zweet gudst langs zijn grijs en leelijk kalend hoofd ...
 Van S. vertelt Van L. (de laatste heeft zes kinderen)
 hoe je dien liedjesvent in Scala 't best kon hinderen,
 en G. die welhaast met pensioen den dienst verlaat,
 noemt een vergeten kroeg in een gesloopte straat ...

't Verleden leeft weer op ... en alle oude dingen ...
 Al kent ge ze ook niet ... al zijn 't herinneringen ...
 't is alles toch van òns ... van hen ... van u ... van mij ...
 Een Delftsche schimmenstoet trekt door den nacht voorbij ...
 En of de Tokkè roept ... en of de palmen staren ...
 ... we leven ze toch mee ... alsof wij samen waren,
 daar op den Delftschen grond, waar elk van ons een tijd
 zich voor den verren tocht naar 't doel heeft voorbereid ...

't Zijn ouwe jongelui ... en als ge ons zaagt zitten
 verhit van vreugd en wijn, daar in die zware hitte ... ,
 ... wellicht dat gij u dan wel vreemd hadt afgewend ...
 ... omdat gij nog te Delft en Delftenaren bent ...
 Hebt medelij ... bedenkt dat al die oude snaken
 tesamen weer hun jeugd en vreugden medemaken ...
 Die grijze man is Henk ... een clubgenoot van Aart ...
 ... ze zaten in uw stoel ... en kletsten bij uw haard ...

Eens zult ge ook als zij in Indië Diës vieren ...
 Wellicht dat dan geen lok uw schedel meer zal sieren ...
 De rimpels komen op ... de kleur der huid vergrauwt ...
 Maar samen blijft men jong ... al wordt men samen oud ...
 En als het Diës is, en van de Delftsche toren
 het trouwe carillon zijn oude lied doet hooren,
 dan komen we tesaam in 't verre Insulinde ...
 om door en met elkaar ons-zelf terug te vinden ...

Heft nu de bekers op en wendt U naar het Oosten ...
 als zonen Mohammeds ... Dit is de toast der toasts ...
 De heildronk op het Delft dat ginds een wereld bouwt ...
 Studenten ... gij die thans de Delftsche fakkel houdt,
 om die straks brandende aan anderen door te geven,
 ginds ligt het toekomstland waar, in een glans geheven,
 ge straks het heden dat helaas te snel verglijdt
 terugvindt in den bloei der onvergetelijkheid ...

Den Haag, Juni 1928.

het geschokte vertrouwen van het publiek weer
 wat te herstellen.

Zoo bezit ik er heden twee, drie andere heb ik
 intusschen maar weer verkocht ...

Wat nu mijn dochter betreft, zoo resumeeren
 zich mijn gedachten over haar in de overweging,
 dat zij nog te jong is om te weten wat zij wil
 èn ... wat ik wil. Want om te trouwen zijn er
 niet twee noodig, zooals het spraakgebruik zegt,
 maar drie, en die derde ben ik, de schoonvader ...

Ik zeide dat dan ook onzen vriend Schmidt,
 die op zóó'n welwillende ontvangst, die hem aan
 den anderen kant ook weer niet de minste zekerheid
 bood, klaarblijkelijk niet voorbereid was. En nu
 voor het eerst begon te stotteren.

Na mij nog een half uur, de volgens hem
 zeer wetenswaardige details over zich zelf, zijn
 spaarduiten, zijn inkomen, en de kwaliteit van
 zijn familie te hebben laten rapporteeren, liet ik
 het bekende stilzwijgen vallen, waarmee ik ook
 in zaken bij offerten naar de deur verwijs ...

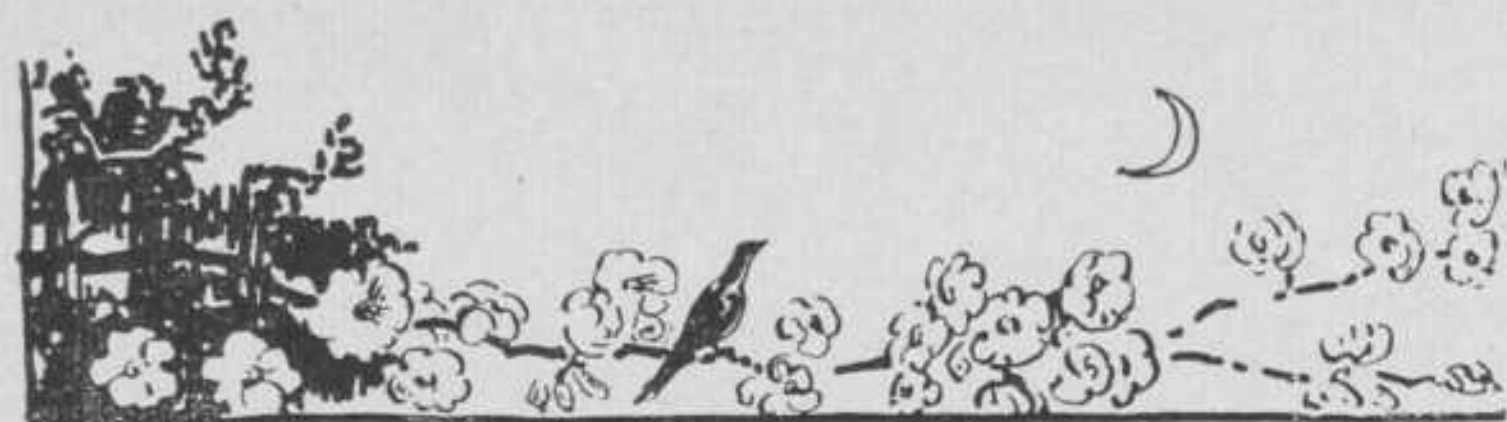
Maar toen ik hem beneden, in de hal, in zijn
 jas hielp, klopte ik hem toch nog bemoedigend
 op den schouder en zeide, onwillekeurig toch wat
 vriendelijker gestemd: Mijnheer Schmidt, gerust,
 komt U over een jaartje nog maar eens terug.

Er komt voor ons allen een leeftijd, waarop
 men zich eigenlijk een held begint te voelen.
 Natuurlijk zijn er ook, die zoo te zeggen, als held...
 geboren worden; anderen behoeven eerst den
 draak om tot die overtuiging te kunnen komen.
 St. George overwon den draak; in ònzen tijd is
 het reeds voldoende hem aanschouwd te hebben ...

En of dit heldendom zich nu baseert op de
 status quo van den bereikten welstand, of weten-
 schap ... , dan wel, zooals vaker voorkomt, zich
 baseert op de dito van vader of schoonpapa ... ,
 deze soort „helden” imponeeren mij in elk
 geval nog duizendmaal meer dan die andere,
 fameuse soort ... , die der precieuse kunstzinni-
 gen ... , waar die overtuiging slechts stamt van een
 zekere „genialiteit”, d.w.z. van een alleszins
 geniale levensvergissing. Dat zijn bijvoorbeeld die
 dwazen, die zich in hun jeugd laten meeslepen
 door allerlei opgeschroefde idealen, welke het
 publieke onderwijs in gisting en kalmeering beter
 naar de eindjaren van Hoogere Burgerschool of
 Gymnasium behoorde te verleggen, dan naar onze
 Hoogeschoolen. En die helaas later, bij gebrek aan
 practische kennis, onherroepelijk bij de anderen
 moeten ten achter blijven.

Vanwaar mij deze ernstige gedachten komen?

GEDACHTEN EN GEDICHTEN

UITWISSELING VAN INGENIEURS TUSSCHEN INDIE EN HOLLAND.

Wij zaten in den tuin van de Harmonie. Het was laat in den nacht; een uur of drie, vier. De atmosfeer, de geheele omgeving rondom was rustig en heerlijk koel.

De feeststemming van zoo straks was verstild; het laatste „io vivat” lang verklonken. In de bovenzalen van Maison Versteegh hadden wij het 15e Lustrum van het D. S. C. herdacht. Talrijke ingenieurs waren daar te zamen geweest aan een vriendenmaaltijd; de meeste uit Batavia, enkele uit andere plaatsen van Java; allen mannen, staande in de volle practijk van het werkzame Indische leven. Sommigen met namen, die in kringen van bestuur en handel zeer bekende klanken waren; daarnaast anderen, jong nog, die hun loopbaan eerst gingen beginnen.

Maar nu was het gezelschap uiteen. De auto's waren weggeraasd, de lichten gedoofd; en Noordwijk en Molenvliet lagen stil in den roerloozen tropennacht.

Met enkele getrouwen waren wij nog bijeen-gebleven; konden niet besluiten om naar huis te gaan, zaten maar in den tuin van de Harmonie; en peinsden en voerden een vertrouwelijk gesprek. Dachten terug aan Delft, aan de jaren, die sedert vergingen; aan de jaren, die nog zouden komen.

Tonny de Vogel had aan tafel eigen liedjes voorgedragen; liedjes vol weemoedige herinnering aan den studententijd, die ons terug deden denken aan dolzinnige bloemkoolspeeches en onbegrijpelijke weekverslagen in het S. W. Arme Tonny de Vogel! Het S. W. heet niet langer het S. W.;

in Delft zal zijn redacteursroem en zijn naam vergeten zijn; terwijl eenmaal toch de roem van dien naam op de Phoenix evenredig was aan de lichaamslengte van zijn drager! De jaren komen en de jaren gaan en telkenmale ontbreken er eenige op het appèl: het vorige jaar hebben wij Tonny's levensbericht gelezen in „de Ingenieur”; de laatste eer, die voor ons Delftenaren allen eenmaal het besluit zal zijn. Deze herinnering en de hier volgende gedachten uit dien lustrumnacht van 5 jaar geleden, mogen aan zijn nagedachtenis zijn gewijd in weemoedige herdenking.

Hoe vreemd had het leven ons te zamen gevoerd. Goede vrienden van vroeger waren ver, maar anderen, die ons in Delft vreemd waren, voelden wij nu als oude vrienden. Hoe sterk een band was vaak gebleken, dat enkele elkaar nog kennen uit Delft, hoe oppervlakkig dat kennen dan ook ware geweest. Nu gingen wij, Indische ingenieurs, allen denzelfden weg en in den stillen tuin van de Harmonie overdachten wij bij den mijlpaal van het lustrum onzen levensgang en onze vergankelijkheid.

Wij dachten aan het heden in het rijke tropenland, waar wij onze jaren van mannelijke werkzaamheid doorbrachten. Wij dachten daaraan met dankbaarheid; zeer zeker. Want had Indië niet aan bijna elk onzer veel gebracht? Veel ruimte om werklust te bevredigen; om krachten en talenten te ontplooien. Wij hielden van het Indische land en het Indische leven.

En toch; en toch? Nog 2 of 3 lustra misschien, maar wat dan? Het Indische leven is zwaar en afmattend. En hoe lief Indië velen onzer ook wordt, toch behooren wij er niet thuis. Als men dan ouder wordt! Wij denken aan onze vrouw en aan onze kinderen. De vrouw, die in Indië niet als wij, een bevrediging kan vinden in haar werk; de kinderen, die wij straks voor de voltooiing van hun opvoeding over de wijde wateren terug moeten zenden, alleen, naar het hun zoo weinig bekende vaderland.

Zeker, wij wisten dit alles reeds lang, de Indische Maatschappij is met deze toestanden vertrouwd en houdt er rekening mee. Zij is op trekkers

Niet dat ik zelf zulke instituten bezocht heb. Spaarden de anderen wijsheid, ik spaarde guldens. En ik beklag mij volstrekt niet hierover. Waartoe al die wijsheid in een conservenfabriek? . . . .

Neen, voorwaar, niet uit mijzelf kom ik tot zulke filosofieën. Het geldt hier invloeden van buiten. Het geldt de tweede huwelijks-candidaat. De lang gevreesde nachtmerrie, die werkelijkheid werd.

Een bleekblonde jonge man van vijftwintig jaar, de Zweert geheeten, die in de rechten studeert, op een driepoot langs den weg schildert, als een held optreedt, en op wien mijn nu twee en twintigjarige dochter zóó verliefd is geraakt, dat ik in de naaste toekomst alles ter wereld eerder kan verwachten, de ergste drama's inclus, dan het welslagen van zijn uiteindelijke promotie, om van jaartelling maar te zwijgen. Het is het lot van alle ernstig denkende menschen met het streven hunner kinderen of schoonkinderen gestraft te worden, maar men denke niet dat ik in mijn leven den strijd zoo snel pleeg op te geven. Ook in zaken kent men den verbitterden strijd tegen luiheid, wanorde, bedrog, tegenstand en concurrentie. En de wil staalt zich. Parbleu! duizendmaal liever ten onder gaan, dan zich in een kinderwagen rond te laten rijden . . .

Natuurlijk probeerde ik van alles. De volontair-

betrekking op mijn kantoor, in mijn fabriek, elders, bij zakenvrienden . . . De jongen deugde natuurlijk voor niets. Het Zwitsersche pensionnaat voor mijn dochter . . . Het blonde heer zat er geen maand later óók . . ., en toonde zijn talent in het Alpenschilderen, en in het schulden maken. Zijn vader, een kwast, een stuk blik, een ingebeelde aristocraat, haalde hem terug en had de verregaande brutaliteit alles mij te verwijten! Volgens hem streefde mijn jong conserven-geslacht opwaarts . . . Dat waren nog de bitterste momenten. Natuurlijk werd mijn dochter zenuwziek, en moest ik haar naar huis terug komen halen . . . Daar begon de oude sleur opnieuw. De late wandelingen. Het hartverscheurend geteem. En na de scenes, het wekenlange koppige zwijgen, met de groote matomschaduwde verwijtende oogen . . .

En ik kan er niet tegen. Ik ken die blikken, al van jongs af aan, bij vrouwen en meisjes in elken leeftijd. En ik maal er niet om. Maar van mijn dochter kan ik het niet verdragen . . ., bij haar maakt het mij ziek. Dan kan ik knarsetanden tegen mijn eigen zwakheid. Dan vervloek ik getrouwd te zijn en naar kinderen verlangd te hebben. En dan lucht ik mijn woede overal, in de fabriek, op kantoor, en nog het meest thuis, tegen mijn vrouw. Zij is van alles de schuld . . . Een flinke verstandige moeder weet invloed op haar kinderen

ingericht. Waar ter wereld krijgt men voorwaarden voor verlof als in Indië en krijgt men zulke mooie pensioenen, die reeds zoo spoedig verdiend kunnen zijn? Nog voor het vijftigste jaar kan men vaak naar Holland teruggaan om daar te rentenieren. Daar kan men dan, afgesneden van zijn eigenlijke levenswerk, zich wijden aan een beetje primitieve tuinbouw in Gelderland of aan de kletstafel op de „Witte”; terwijl men dan zijn toch reeds half van zich vervreemde kinderen weer den „call of the East” ziet volgen en op hun beurt een Indische loopbaan ziet beginnen, opnieuw ver weg van de ouders.

Gelukkig is het nog niet zoo ver, zijn onze kinderen nog jong en voelen wij ons nog sterk tegenover onze levenstaak. En wij beseffen: genieten moeten wij van hetgeen wij nu hebben: het ruime leven in het mooie, rijke land. Maar bij een lustrum kan men niet bij het nu alleen stil staan; naast de herinneringen moet men ook voortdurend aan de toekomst denken.

Zoo kwamen wij er dan toe om het uit te spreken — in dien laten nacht, dat wij wenschten, dat het anders was. Anders ons blijven en ons teruggaan, anders ons leven van Indisch ingenieur. Anders moest dat alles kunnen zijn. Men moest niet òf in Indië òf in Holland zijn ingenieursloopbaan aan het land gebonden zien, men moest èn in Indië en in Holland als ingenieur mogen werken!

Ja, waarom eigenlijk kon dat niet?

Nu het weer lustrum wordt en de Redactie van wat eens het S. W. heette, mij vraagt om wat te schrijven voor dit lustrumnummer en ik terugdenk aan dien nacht van vijf jaar geleden en zijn gesprekken, nu wil ik in vollen ernst nog eens op die denkbeelden van toen terugkomen.

Indië heeft jonge menschen noodig, jonge Hollandsche ingenieurs met een krachtig fysiek, die reeds op jeugdigen leeftijd op eigen beenen kunnen en durven staan.

Holland kan aan zijn jonge ingenieurs niet zoo snel verantwoordelijke posities geven. Dat gaat nu eenmaal niet in een degelijk en democratisch land vol van verkregen rechten, waar men boven

alles hecht aan ervaring en bezonkenheid.

Indië kan aan de oudere ingenieurs op den duur geen tehuis bieden. Zij zien hun gezin uiteengaan of verindischen. Zij verlangen terug naar hun vaderland. Maar als zij daar terug komen, zijn zij Holland te veel ontwend en te oud om zich nog in de Hollandsche Maatschappij te kunnen inpassen. Zij vinden bovendien de plaatsen bezet.

Daarom moest er uitwisseling zijn, detachering. Een termijn van 5, 10 jaren hoogstens in Indië en meer niet. Men moet terugkeeren in Holland nog in de volle kracht van het leven; nog in de jaren, dat men in Holland geleidelijk aan, van onder af, weer kan beginnen.

Voor een jong gezin is een tijd buiten 's lands, een tijd in Indië tegenwoordig volstrekt niet bijzonder bezwarend. De verkeersmiddelen en middelen van communicatie zijn zoo vele. Indië heeft zich zoo aangepast. Voor jonge kinderen is Indië een prachtig land. De bezwaren komen pas als men ouder wordt. Niet het gaan naar Indië is moeilijk, maar het daar moeten blijven. Als de kinderen grooter worden, moet men terug kunnen keeren. Niet om het onderwijs in de eerste plaats; om het milieu, de fysieke ontwikkeling en andere redenen veel eer.

In sommige particuliere bedrijven bestaat reeds dikwijls de gelegenheid om eerst eenige jaren in Indië werkzaam te zijn en daarna in hetzelfde bedrijf in Holland werkzaam te blijven. Er zijn reeds voorbeelden genoeg van ingenieurs, die tijdelijk in Indië werkten, maar toch niet hun geheele loopbaan aan Indië bonden.

In den Staatsdienst daarentegen is het denkbeeld van tijdelijke werkzaamheid in Indië en uitwisseling tusschen Indië en Holland nog nergens aanvaard. De ambtelijke organisaties laten daartoe geen vrijheid, ze zijn daartoe te zwaarwichtig overdacht, te onvermijdelijk en nadrukkelijk naar een bepaald model ingericht. In den starren ambtelijken dienst wordt het verband tusschen lagere en hogere rangen veelal onverbrekkelijk geacht, een onafwijsbaar vereischte, dat het toch niet moest zijn. Voor de hogere rangen moesten ook sollicitanten van buiten worden toegelaten; voor de lagere

te behouden. Wat heeft zij anders om over na te denken? . . .

En nu komt dat koppige stilzwijgen ook bij mijn vrouw, en de groote oogen. . . En bij mijn schoonzuster, de eenige in de familie om wie ik nog geef. Ach ja, men kent ze, die lieve familieleden. . . De onbarmhartigste kritiek onder het liefderijkste masker. . . Jaren geeft men zich te veel bloot, om op een goeden dag des te zekerder aan het spit te worden geregen. . .

Ik voel het. Ik voel het maar al te duidelijk. Het is een crisis, erger dan de ergste die ik nog ooit in zaken door moest maken.

Mijn dokter begon zich over mijn toestand ongerust te maken. Op alles had hij wat aan te merken: ik was te dik, mijn gelaatskleur was te rood, mijn nieren functioneerden niet zooals het hoorde, mijn maag ontwikkelde teveel zuren. . ., de bloeddruk, de ademhaling, in het kort, ik moest op reis. . . Hij raadde Marienbad, of Kudowa.

Ik lachte wat om zijn raad. Nog nooit had mij wat gemankeerd. En indien er nu werkelijk wat niet in orde was, wat teveel was of wat ontbrak, wie wist daar beter de oorzaak van dan ikzelf? . . .

Op een morgen bij het ontbijt bracht de post een geel couvert. Een onuitstaanbaar handschrift

met krullen. Voor mijn dochter. Natuurlijk van hèm.

Zij stak het eerst haastig weg. Na mijn wat smalende opmerking: zich toch vooral niet voor haar eigen vader te geneeren, mijn lectuur bestond immers uit de krant. . . — mijn vrouw zette hierbij weer de gebruikelijke groote verwijtende oogen op — scheurde zij den brief dan toch met een driftige beweging open.

Onder het lezen echter verbleekte zij zóó, dat ik ondanks mijn verbeterden stemming, tot in het diepst van mijn ziel schrok.

Zij stond haastig op, verliet de kamer. De brief bleef op tafel liggen. Zonder mij natuurlijk aan het protest van mijn vrouw te storen, greep ik er onmiddellijk naar en las:

een lang gezeur als inleiding, honderd maal: liefhebben, eeuwige liefde, onafscheidelijk. . . Dan het voornaamste: Meneer, wanhopig over den hardnekkigen tegenstand van een monstrueus ingebeelden en vrekken schoonvader (Wát!! . . .), die aan zijn kinderen slechts geld wilde verdienen, inplaats van geld uitgeven. . . (de vlegel!!), had besloten zijn leven opnieuw te beginnen in den vreemde. . .

D. w. z., zooals ik nog denzelfden dag van zijn jongeren broeder vernam, hij was er met een vroegere vriendin, een „dame” die voor velen

rangen moest de gelegenheid bestaan, om hetgeen men aan pensioen verdient, mee te nemen naar elders. Meer vrijheid van uitwisseling en aanpassing. Levenservaring is toch hoofdzaak en niet een som van exacte feitelijkheden. Natuurlijk is de kennis van Maleisch en andere inlandsche talen in Indië een niet te onderschatten factor, die in Holland waardeloos wordt. Natuurlijk zijn vele reglementen en verhoudingen in Holland anders. Maar hoe snel weet de mensch zich aan te passen! En hoe zeer brengt de kennis van andere landen en verhoudingen, andere gewoonten en technische opvattingen verruiming mee van den blik. Dat brengt frissche lucht en frissche denkbeelden in wat nu wel eens dreigt te zeer sleur en gewoonte te worden. Het mechanisch voortschuiven naar de hoogere rangen moet niet worden bevorderd. Het systeem van „vaste aanstellingen” verdient geen bewondering. Wat is het voordeel daarvan voor den dienst? Kan men het iemand van 25 jaar aanzien, wat hij presteeren zal in zijn 60e levensjaar? Wat kan, wat mag men eigenlijk in het vooruit zicht stellen bij zoo'n vaste aanstelling? De economische wetten der maatschappij eischen, dat iemand zijn plaats waard is op het moment zelf; met de geschiedenis kan daarbij weinig worden gerekend. De toepassing van die wetten kan wel eens hard zijn; meestal zal zij dan echter vooral gezond zijn; gezond voor de maatschappij, maar ook voor de ambtenaren, die daardoor worden gedwongen om steeds wakker te blijven en gereed voor hun taak.

De Engelschen zijn in vele opzichten bij uitstek practisch in hun gewoonten en werkmethoden. Laten zij ons ten deze een voorbeeld zijn. De Engelschen, die geen „colonial” willen worden, blijven zelden lang in de tropen, maar reizen er wel veel heen. Als zij in Engeland terugkeeren gaan zij niet rentenieren, maar beginnen op andere wijze opnieuw. Zij weten hun organisaties soepeler te bouwen, zij wisselen meer uit en passen meer aan.

In Indië en Holland beide kan de ingenieurspractijk bij meerdere uitwisseling van menschen slechts baat vinden. Indië kan de Hollandsche

ingenieurs nog vooreerst niet missen. Holland en Europa zijn door de enorme verbetering der verkeersmiddelen thans veel nader tot Indië gekomen dan vroeger. Doch dit beteekent ook, dat in Indië thans niet meer kan worden volstaan met zekere primitieve ingenieurskunst uit vroegere jaren. Indië heeft niet alleen de Hollandsche ingenieurs noodig, het heeft vooral noodig de besten dier ingenieurs. Indië kan en mag niet worden afgescheept met overblijvers, die in Holland of elders in de wereld geen goede positie konden krijgen en dan ten einde raad maar naar Indië gaan. Ook in Indië heeft men thans in de eerste plaats behoefte aan qualiteit, aan degelijke en wetenschappelijk hoogstaande werkers. De quantiteit kan per slot altijd wel worden aangevuld door het gebruik maken van inheemsche werkkrachten.

In Holland kan de ingenieurspractijk baat vinden bij meerdere uitwisseling, omdat dan minder verloren hoeft te gaan aan thans in pensioensrust uitgeschakelde arbeidskracht en -ervaring. Met 50 jaar kan men nog jong zijn. De groote Indische pensioenen drukken zwaar op de schatkist; ze zijn zeker heel mooi voor iemand, die niet meer werkt; maar aan iemand, die tijd heeft om veel geld uit te geven, verschaffen ze toch geen rijkdom. Het werkeloos zijn van ervaren en geschoolde, dikwijls nog geheel valide krachten is in economischen zin voor de gemeenschap natuurlijk allerm minst een voordeel.

De ingenieurs ten slotte kunnen er het meest bij winnen. Zij hebben het voorrecht een vak te beoefenen, dat internationaal is. Voor hen behoeven de grenzen geen scheidsmuren te zijn. Toch bestaan er nog scheidsmuren tusschen de Indische en Hollandsche ingenieurspractijk. Als wij kunnen meewerken om die scheidsmuren neer te halen, als wij kunnen doen vervallen die echt Indische loopbaan van vroegere dagen en helaas ook nog wel van thans, dan zullen de ingenieurs daar het meest bij winnen, want hun winst zal bestaan uit meerdere eenheid in hun gezin, meerdere vreugde in hun werk, betere voorwaarden voor hun duurzaam levensgeluk.

Zutphen, 30 April '28. Ir. C. WOLTERBEEK.

geen onbekende was, met den nachttrein naar Parijs vandoorgegaan! . . .

De woorden van dezen brief stegen mij als wijn naar het hoofd. Ik stond op en wankelde op mijn beenen als een dronkenman. Ik zwaaide den brief voor de oogen van mijn vrouw heen en weer, en brulde als door den duivel bezeten: lees, lees! . . . 'm met een dunne vriendin naar Parijs gesmeerd, hahaha, om een nieuw leven te beginnen . . . De bleke schildersneus . . . Uit wanhoop over de vergeefsche liefde voor ons kind. Vanwege den monstrueusen schoonvader. Onbetaalbaar . . . Om in te maken . . . Het gladde penseel. De heldhaftige ezelspoot. Wie had hier gelijk? Wie had hier gelijk? . . .

En zoo voer ik nog den geheelen dag voort, tegen mijn vrouw, tegen mijn schoonzuster, tegen mijn dochter. Eenerzijds stampvoette ik van woede, anderzijds popelde mij het hart van uitgelaten vreugde. Waar waren nu de groote verwijtende oogen? Wie wilde mij hier de les lezen? En mij als onbarmhartig brandmerken? Een troep zwakke halfhuilende vrouwen . . .? Die zich door een bleekblonden jongen om den tuin lieten leiden. Omdat hij schilderde, hahaha, op een ezelspoot schilderde langs den weg . . .

In mijn oordeel behoefde men vooral geen vertrouwen te hebben. Ik was immers slechts de

vrekkige bekrompen conservenfabrikant. Wien het toevallig goed was gegaan. Neen, voorwaar, mijn zeshonderd arbeiders regeerden zichzelf. Mijn naam was hier slechts het embleem, het dikbuikige reclameschild. In de fabriek kwam het er immers op menschenkennis ook héélemaal niet op aan . . .

Op de dagen die nu volgden liep ik bijkans rond als een pauw in een hoenderhof. Ik weet dat dit, voor een man op mijn leeftijd, wel eens een belachelijke houding kan zijn. Maar in dit geval beoogde ik slechts een demonstratie. Iets als een massasuggestie. Begrijpt ook het domme volk de ware beteekenis van een groot man niet ook eerst door diens meer dan levensgrootte standbeeld? . . .

Een half jaar later had Vera zich intusschen van het geleden verdriet in zoover hersteld, en zag zij er weer zoo knap en welvarend uit, dat ik onwillekeurig weer begon te denken aan een toekomstige schoonzoon . . .

Toch waren het gemengde gevoelens, waarmee ik op een middag weer het kaartje las van onzen vriend Schmidt, den gymnasiumleeraar. Het viel mij echter dadelijk op dat de als vroeger

DAGBOEK VAN EEN INGENIEUR.

22 November. Het vaderschap blijft toch maar een matig genoeg! Misschien dat de ware vaderlijke nog komen moet, maar tot nu toe heb ik er bij mezelf nog maar weinig van kunnen bespeuren. Alhoewel ik nu niet zeggen mag, dat ik onder de spruiten bedolven ben, mogen mijn twee zonen, resp. acht en één jaar oud er toch wezen. De oudste zoon, die volgens de overleveringen altijd een streepje voor behoort te hebben, schijnt het zich als levenstaak gesteld te hebben, zijn vader het leven zoo zuur mogelijk te maken. Niet alleen dat ik voortdurend ruzies met de burens en met de onderwijzers moet sussen — mijn vrouw houdt er zich bij dergelijke gelegenheden wijselijk buiten, en bepaalt er zich toe te zeggen, dat het toch zoo erg niet is — maar bovendien is het Jantje's gewoonte, alles wat nu juist op een of andere wijze zeer waardevol is, stelselmatig en geheel onbewust van het aangedane leed te vernielen. Zoo heb ik gisteren tot diep in den nacht zitten zwoegen op een ingewikkeld graphiekje, dat ik bijna af had, en op mijn bureau liet liggen, en nu blijkt het, dat hij zijn aanleg voor teekenen heeft willen toonen, en er een menigte lijnen heeft bijgetrokken, nog wel met mijn vulpenhouder, die ik ongelukkigwijze vergat, zoodat niet alleen de graphiek weer overgemaakt kan worden, maar tevens de vulpenhouder naar de bliksem is. Verder heeft hij in de afgelopen dag, toen hij van school kwam met een vriendje, een dure ruit vernield, en verontschuldigde zich door te zeggen, dat de ruit zeker verkeerd gemaakt was, daar hij een heel kalm spelletje deed, te weten ballen met appels en daar kan je niet eens mee trappen, dus dat is erg kalm. Als je het zoo opschrijft lijkt het van weinig beteekenis, maar als je het werkelijk meemaakt is het om helsch te worden. Nog erger is het, als hij liefdevol wordt, tenminste tegenover mij. Dan klimt hij op een of andere manier in je en begint je in je gezicht te slaan met zijn vuisten, die bovendien altijd vuil zijn. Als hij eens een bevestiging heeft is hij niet te houden, als bijvoor-

beeld de juffrouw op school de wensch te kennen heeft gegeven om eens een bloempje te krijgen, zal hij alle planten in het huis, en in den tuin vernielen, om de juffrouw een plezier te doen, en dat stomme mensch d'r schuld is het tenslotte ook niet, al heb ik haar er een booze brief over geschreven. Mijn vrouw trekt zich van al zulke dingen maar niets aan, ze zegt dan „Het is tóch je zoon”, en als ik het jong voor straf zonder eten naar bed stuur, brengt zij hem stiekem toch eten. Als je je van al die dingen maar niks aantrekt, heb je het wel makkelijk, maar voor mij is het toch minder plezierig. Natuurlijk mag ik die jongen nooit slaan, dat strookt niet met mevrouw's opvoedingsprincipe's. En dat andere wurm geeft ook niets dan last. Het is gewoon een onsmakelijk monster, en het ergste is, dat ik zoo nu en dan belangstelling voor dat mirakel moet toonen en het 'n kus moet geven, zoodat hij mijn heele wang onderklierd. Bovendien blert hij dag en nacht, zoodat ik niet eens kan slapen en stinkt gewoonlijk een uur in de wind, omdat hij het doorlopend in zijn broek doet, of zijn eten er weer uit werkt. Mijn vrouw zegt dan, dat het arme wurm ziek is en is boos, als ik niet diep in de put ben en zielsmedelijden met dat kind heb. Dan is mijn oudste misschien nog beter, hoewel die je ook op den duur helsch maakt. Hij eet tegenwoordig beneden, en dus hindert hij je niet alleen maar wordt je ook verveeld door die ellendige kwebbel van een kinderjuffrouw, die me ook nog koude rillingen bezorgt omdat ze altijd zit te rammelen met haar valsche gebit. En het ergste is, dat ik mijn vrouw den godganschelijken dag nooit alleen zie, of ze is met de kinderen bezig, of ik zie haar met die wurmen, die haar bovendien een boel aardiger schijnen te vinden dan mij. Ik moet zeggen, dat het een plezierig familieleven is —

Misschien zie ik vandaag de dingen wat erg somber, maar ik heb ook een allerbedonderste dag gehad. Het begon al dat ik in een onaangename stemming opstond, omdat ik te laat naar bed was gegaan. Aan het ontbijt bleek het, dat Jan de grap had uitgehaald, suikerklontjes te laten branden door er asch op te smeren, en de

fraai gedrukte kleine tekst nu slechts kort luidde: Prof. Dr. Schmidt. Verder niets.

Het was voorwaar een geheel andere verschijning die daar voor mij opstond toen ik den salon binnentrad.

Het officierssnorretje ontbrak, een gouden bril, een glad geschoren gezicht dat onmiddellijk imponeerde, een elegant donker pak, een houding, zoo fier en zelfbewust dat ik mijzelf, in het besef van den onverzettelijken wil en de beduidende geleerdheid achter deze brilleglazen, misschien voor het eerst in mijn leven, in mijn eigen salon, klein voelde.

Hij kwam opnieuw om de hand van mijn dochter vragen. Hij had zeer hard gewerkt, die jaren, zijn liefde voor haar was hem een steun geweest, een fakkel in de lange nachten van studie en nadenken. Hij had een werk gepubliceerd dat in de wetenschappelijke wereld furore had gemaakt, en zijn naam tot over de grenzen van het land had gedragen. En sinds een half jaar was hij nu professor. Zijn inkomen van het gepubliceerde werk was ook beduidend, en verder had hij nog een aanzienlijk vermogen geërfd van een tante, die hem slechts éénmaal in haar leven had gezien . . .

(Ik bedacht dat hij in zucht naar details toch nog even onverbeterlijk was gebleven als vroeger).

Met Vera had hij nog niet gesproken. De episode met den schilder hoopte hij in haar hart verjaard. Hij voorzag nog een zware strijd. Maar was volmaakt overtuigd te zullen overwinnen . . .

Zijn oprechte flinke en besliste uiteenzetting, en het respect voor wat deze man uit liefde voor mijn kind (was de kleine Vera dat alles eigenlijk wel waard?) had moeten doorstaan, dat alles maakte toch indruk op mij.

Ik voelde mij deze keer door zijn hernieuwde aanzoek eigenlijk innerlijk gevleid en liet dat ook blijken. Ook dat ik niet begreep dat hij als man van de wetenschap zoo'n waarde hechtte aan mijn dochter, die weliswaar een allerverstandigst en lief meisje was (vaag doemde voor mijn oogen de bleekblonde ezelspoot op . . .) maar tenslotte was dat een zaak die hem aanging en niet mij, terwijl ik erkende als vader hierin tenslotte toch niet het standpunt te kunnen bepalen vanwaar men zijn eigen dochter het zuiverst kan beoordelen.

Hierop antwoordde hij gevat, dat het hem elken keer dat hij de eer had met mij te spreken weer opnieuw opviel, hoe bescheiden ik was gebleven, ondanks de meer dan buitengewone successen die ik in de laatste jaren had weten te bereiken . . .

Toen ik hem tenslotte mijn toestemming gaf, bloosde hij als een schooljongen van vreugde.

Nieuwe Amsterdamsche Courant ALGEMEEN HANDELSBLAD

Voor een studentenabonnement zijn gemakkelijke betalingsvoorwaarden een eerste vereischte. Door een SPECIAAL STUDENTEN-ABONNEMENT te nemen, kunt U zich dan ook voor een klein bedrag het groote genoegen verschaffen 's morgens aan het ontbijt en 's avonds na tafel het pas verschenen nummer van „t Handelsblad” op Uw kamer te lezen.

Dit abonnement loopt van 1 October 1928 tot de daarop volgende zomervacantie en kost slechts f 14.—. Men ontvangt daarvoor elk ochtend- en avondblad dat verschijnt, ook dat van Zaterdag en Zondag. Alleen gedurende Kerst- en Paaschvacantie ontvangt men geen courant.

De betaling van deze f 14.— geschiedt in twee gelijke termijnen (f 7.— in October 1928 en f 7.— in Januari 1929).

Wie zich thans voor het volgend semester abonneert, ontvangt het „Handelsblad” tot de zomervacantie 1928 gratis.

Delftsche Studenten kunnen zich schriftelijk of telefonisch abonneeren bij
Boekhandel J. WALTMAN,
Binnenwatersloot 33, Telefoon 75,

1828 1928

H.E.OVING Jr.'s IJZER- EN STAALHANDEL

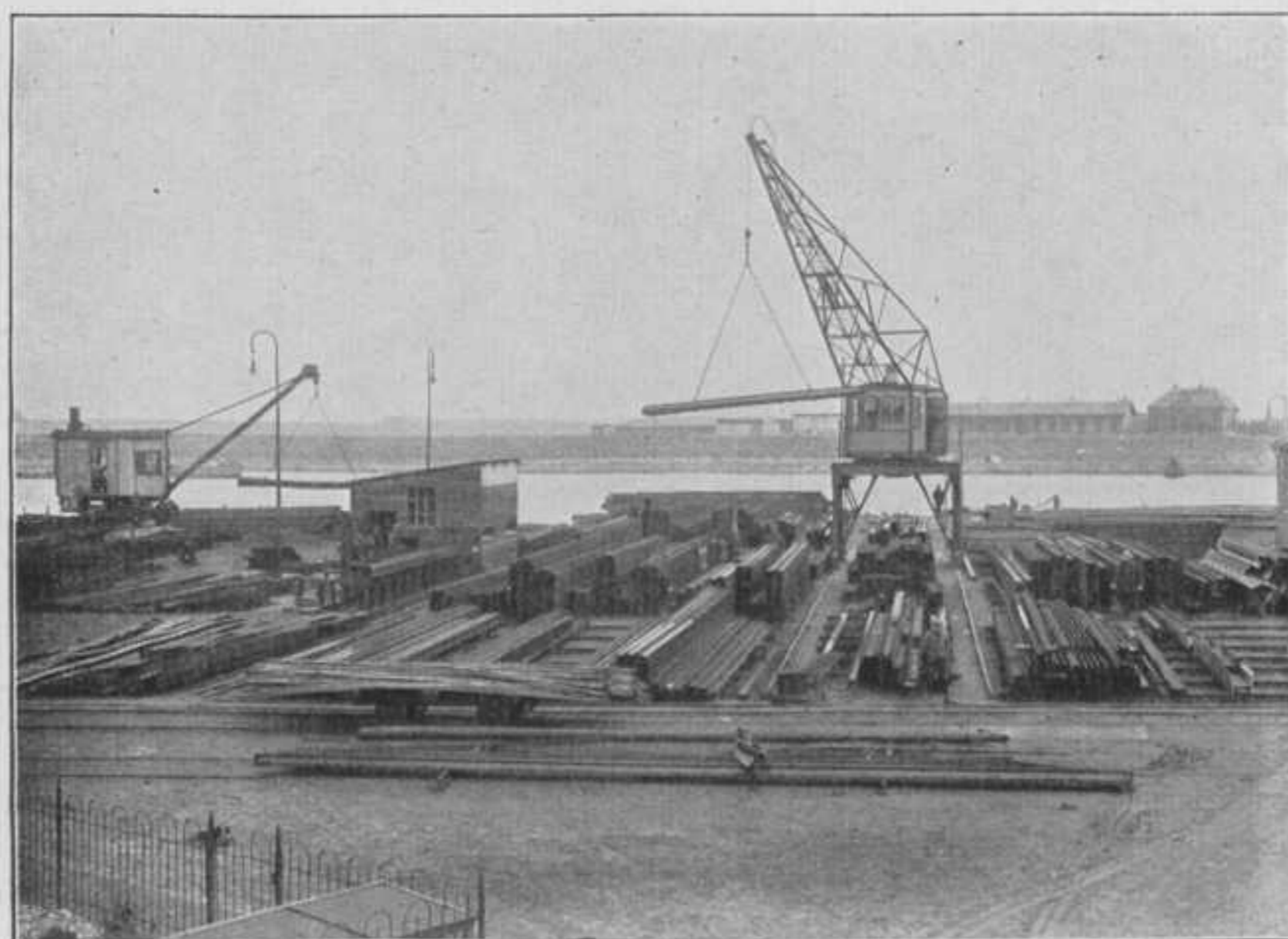
NAAMLOOZE VENNOOTSCHAP

Rotterdam—Amsterdam—Groningen
Soerabaia—Semarang

Groote
voorraden in:

Balk- en
U-IJzer

Beton-,
Staf-,
Profiel- en
Plaatijzer

Spoor-
materieel

Koop en
Verhuur

—
Pijpen

Gegoten en
Getrokken

Een gedeelte onzer opslagplaatsen te Amsterdam

HENGELOSCHE TRIJPWEVERIJ - HENGELO(O.)

DIRECTEUR: Ir. J. H. KREMER, c.i.

TRIJPEN EN MOQUETTE'S VOOR MEUBELBEKLEEDING - WANDBESPANNING - GORDIJNEN

Authentieke dessins der oude stijlen. Moderne dessins
naar ontwerpen v. d. Sierkunstenaar T. Nieuwenhuis

Toegepast: Te Amsterdam o.a. in: Het Rijksmuseum, De Beurs, Het Scheepvaarhuis,
De Industriële Club, Het Theater Tuschinsky, enz.

Te Den Haag o.a. in: Het Vredespaleis, Ministerscabinetten, Het Mauritshuis, enz.
Bovendien in diverse Schouwburgen, Mailbooten, enz, enz.

**Vraagt Uwen meubelmaker en stoffeerder voor de inrichting
Uwer woning de stalen der Hengelosche Trijpweverij**

WANDBEKLEEDING: VELOURS FRISÉ, DESSIN BREMRANDJE.
MEUBELBEKLEEDING: MOQUETTE
BEIDE NAAR ONTWERPEN VAN T. NIEUWENHUIS.

INTERIEUR TE OVERVEEN
ONTWERP JAC. VAN DEN BOSCH

vloeibare rommel in de theepot te laten druipen, zoodat mijn thee, die ik bij het ontbijt altijd ten zeerste apprecieer, bedorven was. Tijd om op versch gezette thee te wachten had ik niet. Op weg naar de fabriek kreeg ik een lekke band, zoodat ik te laat kwam op een belangrijke conferentie: de betrokken man was weer weggegaan, waarschijnlijk kwaad. Den heelen dag door bleef dat zoo gaan: ik raakte hoe langer hoe meer uit mijn humeur. Het komt tegenwoordig trouwens wel meer voor, dat ik niet al te veel plezier in mijn werk heb, en als alles wat je doet dan nog verkeerd gaat, krijg je heelemaal de smoor in. Na afloop ging ik expres niet naar de Societeit, omdat ik gezellig thuis wou theedrinken, en daar kreeg ik in plaats van rust al die misère aan mijn hoofd, waar ik het daarnet al over had. Maar wat heb ik er aan, daar allemaal nog verder over te schrijven: ik zit in den put en moet maar zien dat ik er op één of andere manier weer uit kom.

23 November. Ik heb alles nog eens overgelezen, wat ik gisteren opgeschreven heb, en ik geloof goddank dat ik het wel wat erg somber heb ingezien. Vandaag ging alles veel prettiger en dat helpt natuurlijk ook altijd, maar objectief beschouwd ben ik er ook nog niet zoo erg aan toe. Ik herinner me in verband hiermee, hoe ik vroeger in mijn studenten-tijd er wel eens over dacht, hoe het later zou worden, als ik getrouwd zou zijn, en kinderen zou hebben, en een vaste baan. Veel stelde ik er me toen niet van voor, vooral niet van het huwelijk, als de eerste liefde bedaard is. Maar soms was ik ook weer erg optimistisch en geloofde een werkelijk gelukkig bestaan te kunnen leiden. De oplossing zocht ik in de innerlijke gemoedsrust, weet ik wel. Een ingeslapen en uitgebluschte burgerman zou ik worden, oordeelde ik in pessimistische oogenblikken. Nu ben ik dan zoover, en behoor dus te weten hoe het er mee staat.

„Weten, hoe het er mee staat.” Ja, hoe staat het er nu eigenlijk mee? Ben ik gelukkig of ben ik ongelukkig of ben ik maar een heel gewoon

burgermanneke, die zijn werk doet en bij zijn vrouw leeft en bij zijn kinderen en eet en slaapt en drinkt? Als je het zoo, zonder omwegen, met alleen het witte papier voor je, jezelf afvraagt, wat moet je er dan op antwoorden? Ik heb mijn werk, ik ben iederen dag op de fabriek, ik heb het druk en kan daarom aan niets anders denken dan aan mijn werk. Ik ben de ingenieur, ik ben verantwoordelijk. En als ik thuis kom tracht ik mijn werk te vergeten, en me te wijden, ja te wijden, aan mijn vrouw en kinderen. Mijn vrouw, zijn we niet wat van elkaar verwijderd de laatste tijd. Ach, niet eens de laatste tijd, de laatste jaren al, dat zal altijd wel zoo zijn. Zij gaat op in haar kinderen en haar huishouden en kleine beslommeringen. Ik heb mijn werk toch! We verdragen elkaar, en leven rustig naast elkaar voort. De rechte lijn. De ingeslapen burgerman. Zou het werkelijk zoo zijn? In mijn werk toch niet.

Vroeger had ik de overtuiging, dat ik moest wachten, tot er iets gebeuren zou; ik was nog te jong, mijn geest nog niet rijp. Maar nu heb ik gewacht, en er is niets gebeurd. Wat zou er ook gebeuren. Wachten, wachten. Maar mijn God! ik ben veertig jaar, ik kan nu niet meer wachten. Het had al gebeurd moeten zijn. Maar wat?

11 December. Gisteren hadden we een kleine reunie van oud-Delftenaren op de Societeit; heel toevallig waren we daar opeens met z'n zessen. We hebben over de oude tijd gepraat en geborrelt en gedineerd. Het was zeer gezellig en ik heb veel plezier gehad. Ik heb van de anderen er eigenlijk maar enkele in Delft goed gekend, maar de herinneringen aan vroeger verbonden ons, en het was of we jarenoude vrienden waren. We hebben ook over onze zoons gepraat: uit de verhalen van Henk heb ik wel begrepen, dat zijn eenige zoon een zeer ernstig en plichtmatig individu is, die vrijwel nooit plezier heeft. Hij had zijn vader vroeger moeten kennen! Doodgeboren noemde Henk hem in een zwaarmoedig oogenblik; hij had trouwens zeer veel gedronken. Dan ben ik toch beter af met mijn oudste spruit. Al heeft

Ik stelde hem daarop aan mijn vrouw voor, die hem weliswaar wat al te stijf en vormelijk, maar toch niet te uitgesproken onbeleefd, voor den komenden avond uitnodigde.

De zaak verliep als voorbeschikt. Vera, nog gebukt onder de vernedering van het voorgevallene, was maar al te verheugd voor eens en altijd weer omhoog te komen door een persoon, om wiens hoofd zoo'n gulden aureool van geleerdheid en genie zweefde, als dit nu met Schmidt, speciaal in handelskringen, het geval was. En zoo trouwden ze nog geen vier maanden later. Misschien... (of vlei ik mij slechts met iets, dat slechts mijn wensch ware), respecteerde zij dezen keer toch ook een weinig de wil van haar vader dien zij ten haren schade en schande, den vorigen keer zoo zeer verwaarloosd had?...

Ongeveer vier jaren na dit huwelijk, ze hadden nu een jongen van twee jaar, keerde de nog steeds voortvluchtig gebleven de Zweert in de stad terug. Zijn vader was gestorven en had hem een aanzienlijk vermogen nagelaten. Met eigen handen had hij natuurlijk niets bereikt.

En nu gebeurde er iets, dat eigenlijk ongelooflijk mocht heeten. En dat ik ook in het eerst niet wilde gelooven.

De Zweert, die nu meer dan ooit een vlot

leven leidde, had voor zijn Parijsche reisgenooten van eertijds een buiten gekocht, een uur met de auto buiten de stad gelegen. Ternauwernood was alles er gereed, en zou deze „gouvernante” er haar intrek nemen, of om de een of andere onverklaarbare reden, ontstond er oneenigheid tusschen deze twee ondernemende jonge menschen, die indertijd waarschijnlijk beide een nieuw leven hadden willen beginnen...

Men scheen haast gehad te hebben van mekaar los te komen, tenminste de gouvernante was met slechts één kleine handkoffer vertrokken.

Het is eigenaardig hoe de details van het private leven van andere menschen, meer of minder uit onze kringen, zoo weinig geheim kunnen blijven, zelfs wanneer zij een uur buiten de stad gaan wonen. Bestaan er praatzieker menschen dan chauffeurs, werklieden en tuinlui? En dan de leveranciersknechten? Zijn zij, in deze buiten de stad gelegen oorden, niet de troubadours der dienstboden?...

Zoo kwam het eerst mijn vrouw, later mij ter oore, dat mijn dochter Vera de gewoonte had aangenomen alleen met de auto uit te rijden, welke tochtjes, langs dezen of genen omweg, altijd pleegden te eindigen in het buiten van onzen bleekblonden de Zweert.

En daar had men de poppen weer aan het

hij ook net weer het nieuwe tapijt bedorven doordat hij onder het slijk thuis kwam, ik mag hem tóch wel. Mijn vaders trots is zeker ontwaakt. Hij heeft dat nog eens gelapt, dat hij druipend van de smeerlapperij thuis kwam, toen had hij roover gespeeld, en dat heb ik hem toen verboden. Vandaag gaf ik hem een standje, omdat hij het toch weer gedaan had, maar hij was erg verongelikt. Hij bleek n.l. bandiet gespeeld te hebben, wat heel wat anders was, want in het ééne geval (roover) speelde je, dat een roover achtervolgd werd door de politie en vervolgens ter aarde gelegd, in het andere geval was het heel anders, want daar was het een bandiet en dat is zeker geen roover. Ik heb hem nu beide verboden, volgende week speelt hij waarschijnlijk dief!

Annie en ik gaan vanavond naar den Schouburg, en daarna soupeeren. Ze blijft nog zoo mooi en jong, ik bewonder haar altijd om haar opgewektheid. Levenskunst wordt dat wel genoemd. Ik loog, toen ik zei, dat onze verhouding er alleen maar een van verdragen was. Ik houd nog van haar. Wat is dat altijd vreemd om deze korte woorden neer te schrijven. Misschien, omdat ik bang ben, het niet te meenen, of omdat ik met mijn heele positie in de maatschappij schroom om zulke eenvoudige en verouderde woorden neer te schrijven. Het is merkwaardig zoo rustig als ik me op het oogenblik voel. Zoo ver boven het alledaagsche verheven. Boven mijn werk ook. Misschien zijn dit de oogenblikken, die heele dagen van misère goedmaken. Mijn gedachten gaan voortdurend naar Annie. Wat is het toch vervelend, dat je zoo afhankelijk bent van je stemming. De oogenblikken, waarin we dichter bij elkaar staan zijn daardoor waarschijnlijk nog zoo betrekkelijk zeldzaam. Ik ga het nog eens opschrijven. Ik houd van haar. Is dit niet mooier en dieper dan in den tijd van de eerste liefde? Maar nu moet ik ophouden. Ik hoor Jan aankomen en als ik de zaak niet wegsluit gooit hij er zeker de inktpot over.

dansen in onze familie . . . De professor zelf was tezeer in zijn studies verdiept om zich met zulke levenstrivialiteiten op te houden, mijn aanzienlijke huwelijksgift had hij immers al lang muurvast weten vast te leggen in eenige hypermodern gebouwde huizen . . .

Maar mijn familie wond zich over dezen nieuwen ongehoorden toestand, die onzen goeden naam in opspraak kon brengen, verschrikkelijk op. Mijn vrouw, mijn schoonzuster, een tante van ééntachtig jaar, van alle zijden drong men er heftig bij mij op aan, dat ik in zou grijpen, en Vera ter verantwoording zou roepen.

En ik geef toe, dat ik mij, in alle andere oogenblikken van mijn leven, nooit zou neergelegd hebben bij dit gedrag van mijn dochter, dat ik op zijn zachtst gesproken als hoogst „vrijpostig” afkeurde.

Maar nú, na al het voorgevallene, was er een zekere lusteloosheid in mij gekomen, een zekere Monroe-leer-stemming, zich niet meer met de zaken van een ander te bemoeien . . . Zelfs niet meer met die van mijn dochter.

Nog geen vier jaar geleden had ik, een jaar lang, dag in dag uit, een wanhopige strijd uit te vechten gehad tegen den stillen tegenstand van een familie, die mijn inzichten als onbarmhartig en bekrompen versmaad hadden . . ., een

MIJN VRIEND THOMAS.

Een verhaal voor studs.

Mijn vriend Thomas had er zich leelijk ingewerkt. Niet alleen had hij voor het Lustrum één meisje gevraagd, hij had er zelfs twee gevraagd. Deze vertrouwelijke mededeeling kreeg ik op een avond, toen ik zwaar gepreoccupeerd door het naderend examen me tusschen vele boeken verschanst had. Het verhaal drong niet goed tot me door. Ik mompelde iets van: „Zoo, dat is gezellig . . .” en verdiepte me weer in mijn werk. Maar op den achtergrond van mijn gedachten bleef iets spoken, iets ondefinieerbaars, dat me onrustig maakte en een gevoel van naderend onheil gaf.

Het was nu eenmaal lastig Thomas als vriend te hebben. Het gaf altijd complicaties en het mengde je in gevallen, waar je liefst geheel buiten gebleven was en die uitsluitend hinderlijk waren. Ik voelde het duidelijk aankomen: er was weer iets gebeurd. Een onheilstemming hing in de lucht en dat juist, terwijl ik niets geen gedonder kon velen wegens naderende examenbeproevingen. Ik besloot me krachtig te verweren, ditmaal zou het Thomas niet gelukken me in zijn onplezante geschiedenissen te betrekken. Hij moest het zelf maar klaarspelen.

Maar Thomas scheen er anders over te denken:

„Ja maar”, begon hij, „zoo gezellig is het nu ook weer niet en bovendien: het staat zoo gek. En dan komt er ook nog bij dat twee meisjes toch weer veel duurder zijn dan één al drinken ze niet veel en het zou toch erg onredelijk zijn als ik het slachtoffer moest worden van een noodlottige vergissing, die ik in een oogenblik van verstrooidheid heb begaan op dat feestje van laatst, toen ik heelemaal vergat dat ik al een meisje voor het Lustrum had!”

„Was het lollig?”

„Ja, dat ging best . . . . .”

„Zoo . . . ja . . . dat maakt voor het geval zelf . . . in ieder geval . . . toch maar . . . weinig verschil . . .”

tegenstand, die mij zoo geënerveerd had, dat een dokter van mij vinden kon, dat ik te dik werd, dat mijn nieren niet meer functioneerden, en dat mijn maag te veel zuren afscheidde . . . Van mij, wien nooit wat in het leven gemankeerd heeft!!

Met al de middelen waarmee vrouwen op ons, mannen van een zekere leeftijd, invloed kunnen uitoefenen, hadden zij den verbitterden strijd gestreden voor hun held, den bleekblonden ezelspoot, om hem maar mijn dochter in de armen te voeren . . .

En nu, nu deze twee ontoerekenbare dwazen elkaar na jaren, door 's levens loop, toch in de armen waren komen te loopen, nu eischen zij van mij, dat ik in puriteinsche woede zal ontbranden en mijn dochter met alle zedelijke en financieele macht weer zal terugvoeren tot hem, den genialen professor, dien zij eerst zoo verguisden, en die zeker in dit leven geen andere ambitie kan hebben dan voorál niet in zijn studien gestoord te worden.

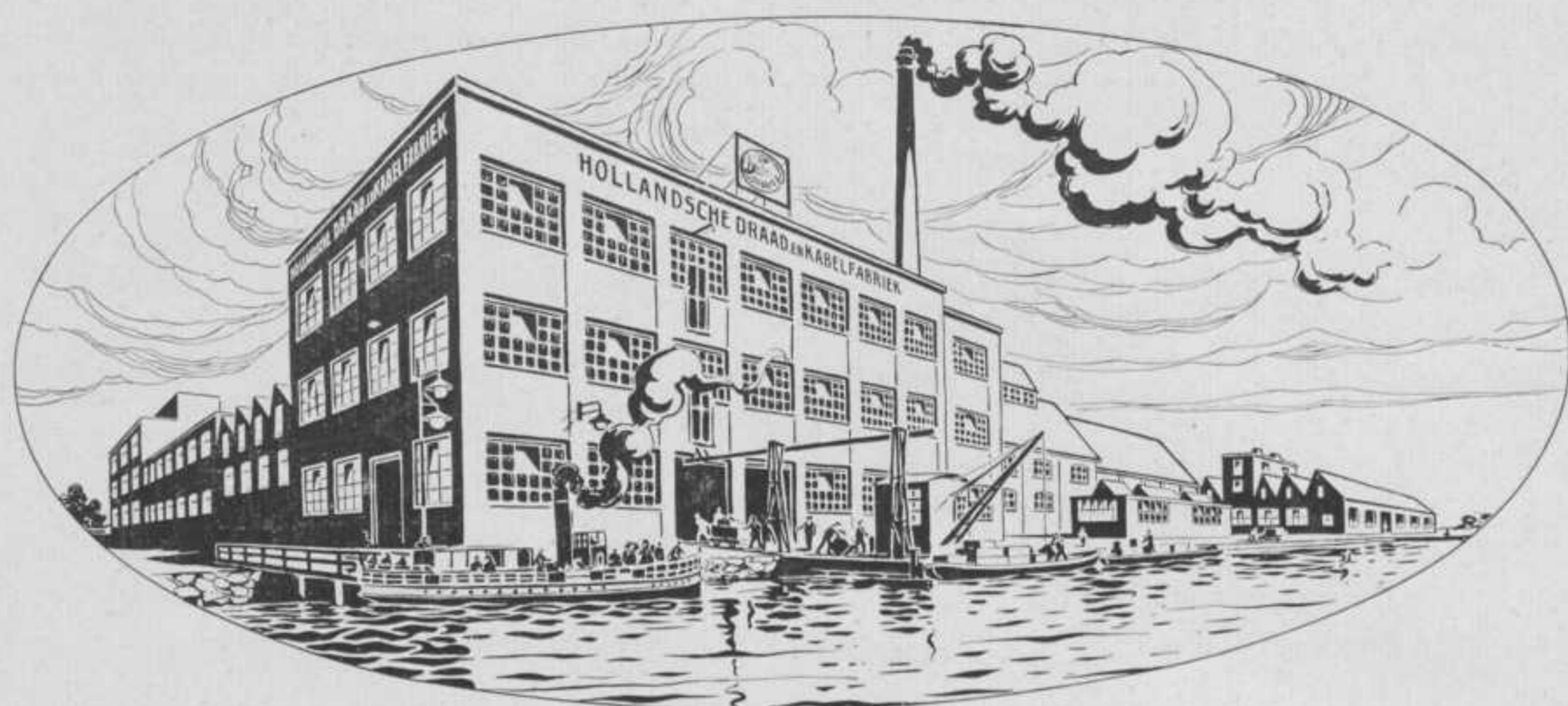
Neen, ik dènk er niet aan. Ik denk er in het geheel niet aan.

Mijn vaderplichten heb ik zeker ruimschoots, méér dan ruimschoots vervuld! En ik heb er nu genoeg van. De boel hangt mij de keel uit . . .

Ik reis naar Kudowa . . . .

Berlijn, Juni 1928.

DE tijd dat de Nederlandsche Nijverheid bij de buitenlandsche in betekenis ten achter stond, is lang voorbij.

Ook op Electrotechnisch gebied kunnen wij thans op een omvangrijke Industrie bogen en de kwaliteit van het „Nederlandsch Fabrikaat” heeft een goeden naam.

Eischt dus in Uwe bestekken: „Nederlandsch Fabrikaat”. Gij krijgt het beste en zorgt voor werk voor Nederlandsche arbeiders.

NAAMLooZE VENN.

HOLLANDSCHE DRAAD- EN KABELFABRIEK
AMSTERDAM

FABRIKANTEN VAN ALLE SOORTEN LEIDINGEN VOOR ELECTRISCHE INSTALLATIES

KRANEN IJZERBOUW LIFTEN

**NEDERLANDSCHE
STAALINDUSTRIE**

ROTTERDAM
KEILEHAVEN

J. R.

Hiermee besloot ik de zaak afgepraat te hebben voor zoover het mezelf betrof. Thomas moest het maar redderen. En mijn gedachten concentreerden zich weer op het boek, dat geduldig op mijn bureau te wachten lag.

Ik werkte tamelijk ongestoord een kwartier, een half uur. Ik hoorde Thomas zuchten en steunen, thee drinken en sigaretten rooken. Soms uitte hij op klagelijken toon eenige woorden, maar ik veinsde ze niet te hooren. In ieder geval drong de strekking niet tot me door. Eindelijk stond hij op met een laatsten diepen steunenden zucht en maakte aanstalten weg te gaan.

„Dat zal ik dan maar doen”, zei hij dof.

„Ja”, haastte ik me te antwoorden, blij dat hij wegging.

„Jij weet er ook niets anders op, wel?”

„Nee, niks hoor, salu!”

Thomas ging heen en in zijn houding was iets van het heldhaftige van den man, die in zich voelt den drang tot groote daden.

Dit deed mij het ergste vreezen voor de naaste toekomst.

Deze vrees bleek niet ongegrond. Reeds na drie dagen kondigde het sombere timbre van Thomas' fluitje me aan, dat er onheil op komst was. En minder dan ooit was ik in de stemming me in zijn perikelen te verdiepen, want het was de laatste dag voor het inleveren van de teekenportefeuille en het vooruitzicht van een door te roeien nacht, gewijd aan het opwerken van eenige prenten, was voldoende reden om in een buitengewoon slecht humeur te zijn.

Ik ontving Thomas dan ook opvallend onvriendelijk. Maar zijn overigens niet dikhuidige natuur reageerde ten eenenmale niet op mijn kennelijke ongestuurdheid. Hij plofte in een stoel, keek me aan met groote angstige oogen en geleek ook in andere opzichten sprekend op een in het nauw gedreven dier. Een oogenblik dacht ik aan het bekende „hijgend hert den jacht ontkomen”, maar tevens nam ik me plechtig voor hem duidelijk aan het verstand te brengen, dat hij hier een „lavende bron” vergeefs zou zoeken. Thomas liet me echter den tijd niet dit voornemen op tactische wijze ten uitvoer te brengen. In een plotselinge uitbarsting deelde hij mij het groote feit mee:

„Ik ben geëngageerd!”

Ik liet me niet van mijn stuk brengen. Heel kalm antwoordde ik hem: „Dat is de eerste keer niet en het zal ongetwijfeld ook niet de laatste maal zijn.”

„Dat weet ik wel, maar het is nu met twee tegelijk!”

Totaal overbluft zonk ook ik in een stoel neer. Er waren ten slotte grenzen! Twee lustrummeisjes . . . . twee verloofde meisjes. Ik keek naar Thomas, die in vergelijking met eenige minuten geleden er zeer vergenoegd uitzag en blijkbaar kracht putte uit mijn verbijstering.

„Die twee meisjes van je . . . . zijn dat dezelfde twee als die van laatst . . . . waar je mee gaat lustrumvieren . . . .?”

„Ja natuurlijk, ik ga het geval niet expres nog ingewikkelder maken dan het al is!”

Ik moest hem groot gelijk geven. Het geval had geen extra complicatie van noode.

„Het was zuivere pech”, vervolgde Thomas, „in mijn handelingen heb ik volkomen de lijn gevolgd van den logischen gedachtengang, dien ik je drie dagen geleden uiteengezet heb, maar die toen blijkbaar niet je volle belangstelling had. Uitgaande van het juiste beginsel, dat een meisje dat ik op onverwachte wijze ten huwelijk vraag

„nee” zal zeggen — een incident dat een gezamenlijke lustrumviering min of meer uitsluit — is mij echter gebleken, dat de practijk des levens zich niet volkomen aansluit aan de verschijnselen, waartoe men zou concludeeren bij een streng verstandelijke beschouwing. Het echec bij mijn eerste experiment geleden was niet voldoende om me te doordringen van deze hoogere waarheid: dus besloot ik het te herhalen in geval II, wat bij welslagen toch in ieder geval het niet te onderschatten voordeel zou hebben opgeleverd me van één van mijn beide lustrumdames te bevrijden. Het heeft echter niet zoo mogen zijn, zoodat ik thans sta voor consequenties die bijna onaanvaardbaar zijn...”

Hij hield eindelijk zijn mond en keek zeer verwaand en gewichtig in het rond, blijkbaar diep onder den indruk van zijn eigen woorden.

Toen werd ik oprecht boos:

„Nare pedante schoolmeester! Ga weg! Beroering! Hypocriet! Pedanterik . . . .” Ik verviel in herhalingen. Ik was te boos om goed te schelden.

Thomas stond kalmpjes op en zei alleen maar: „Denk er aan kerel, een eerste vereischte voor een examen is, je kalmte te bewaren.”

Toen stikte ik bijna.

Ik sprak Thomas in een week niet. Toen hij weer eens kwam oploopen, was hij in een stralend humeur. Alle zorgen schenen vergeten en hij was somber noch pedant. Alles wees er op, dat ik ditmaal van zijn bezoek niets te vreezen had. Dus deed ik mijn best hem zoo prettig mogelijk te ontvangen. In deze gemoedsgesteldheid was Thomas een aangenaam bezoeker en ik zorgde zorgvuldig geen herinneringen wakker te roepen aan onze vorige gesprekken, die hem opnieuw bewust zouden maken van zijn eenigszins benarde positie van dubbel verloofd man. Maar ten slotte draaide het gesprek toch naar het Lustrum toe en het was zelfs Thomas „himsel” die het onderwerp met onverantwoordelijke luchthartigheid entameerde. Ik vond het een hachelijke onderneming, maar voorloopig bleven we op veilig terrein. De verdiensten van het Spel, de strategische positie van de Paardenmarkt en de laatste grappen op den Senaat hadden onze belangstelling en ik meende al dat onze genoegelijke conversatie zonder ongelukken zou weggabbelen uit de gevaarlijke zône, toen plotseling Thomas heel bedaard opmerkte:

„Dat is waar ook. Daar moet ik je eens in consulteeren. Welk meisje zou ik voor het lustrum vragen?”

. . . . .
„Wat!?!”

. . . . .
„O”, zei Thomas. „Je bedoelt zeker die kwestie van de vorige week. Die is volkomen geregeld. Kijk maar eens hier.” Hij haalde zijn portefeuille tevoorschijn en nam daar twee kaartjes uit.

„Kijk, hier heb je mijn naamkaartje. Dit heb ik in een enveloppe gedaan met een ander kaartje. Alsjeblieft . . . .”

Ik las:

DUUMKE DIKKEMA

Tjietjerksteradeel

Geen ontvangdag

Geen bloemen

„Dit heb ik aan geval I en II gestuurd. Dus die kwestie is uit de wereld. Maar wat nu mijn lustrummeisje betreft . . . .”

B. A. v. N.

DE MESTVAAL

DE TERUGTOCHT DER KANINEFATEN.

*„Gaaf tot de konijnen, ziet hen krioelen
en vermenigvuldigt U.”*

(Uit: Wenken aan een Massamensch).

In 't nachtelijk duister teekent een donkerder schim zich af. Plotseling straalt licht, een ongeduldig razen scheurt door de stilte; haastig enkele bevelen, dan stuift het reeds weg. De vuurstralende oogen doorploegen den nacht; konijnen in de weilanden, een ondeelbaar oogenblik door een straal getroffen, duiken sidderend ineem, ondanks zichzelf al gevangen door den vurigen blik. Immers geen konijn kan aan de vreemde bekoring van die vuuroogen ontsnappen.

Hoevelen zullen in dezen nacht weer worden vermorzeld, ten offer aan de niets ontziende hartstocht van hun ervvijand.

Wild raast de Tank voort door de wereld, wijkend voor wat krachtig, verpletterend wat zwak is, machteloos alleen tegen 't getal der konijnen.

Konijn, koning der milliarden, het onsterfelijk knaagdier alleen kan den vurigen blik weerstaan. Honderden jaren lang heeft het getracht zijn onderdanen van hun Noodlot te redden. Tevergeefs. Zelf slechts kan het zijn duizendjarig bestaan vervolgen, knabbelend aan wat mooi en goed is, snuffelend aan wat het niet kent. Nooit trachtte het iets door geweld te bereiken. Slechts massa en list had het tot zijn beschikking. Van het konijn van den Haagweg, dat zijn moed met 't leven boette, vernam Konijn, dat de Tank door een nieuwe bestuurder bezet was. Had ieder een eigen manier om den wagen vooruit te doen snellen, hen allen bezielde slechts één woord: de Tank.

Het opperkonijn was nauwkeurig bekend met den weg dien een nieuwen bestuurder verplicht was te volgen. De Noordelijke dijk van den Rijn was de plaats waar konijnen het eenvoudigst den dijk met een talrijke schare doorgraven konden. Doch te laat was begonnen het graven, reeds daverde de Tank in de verte aan die de konijnenheirscharen door 't lokkende oog in 't verderf joeg.

Zoo sneuvelen velen, daar vielen er meer, die de schrik bij het zien van hun vijand het verstand deed verliezen; zij sprongen te ver . . . .

De Rijn is een meter gestegen.

Rhinus Rhinus, geef mij mijn legioenen weder!

De nevelen waarin de Rijn zijn oevers hulde
Als rouwfloers voor konijnen zonder tal,
Belemmerden geruimen tijd den voortgang,
Tot langzaam-aan het licht den hemelkoepel
vulde.

De dageraad sloop aan, wij zagen in 't Oosten
De bergen, die zich hulden in een gouden tooi,
Als om de dagvorstin hun hulde aan te bieden.
De zon kwam op, mijn God, wat was dat mooi.

HET BEEST.

LIEDJE.

De laatste, die haar zijn liefde gaf
Schreef met bevende vingers op haar graf:

In een steegje achter de Doelen,
In de ellende is zij geboren.
Zij groeide op in vuil en modder.
Vader slaat haar, Moeder haat haar.
Waarom, waarom, dat weet zij niet.

Toen zij groot werd ging zij 's avonds
Langs de grachten van de stad,
Waar zij in de lenteschemer
In haar hart om liefde bad.

Maar de dagen zijn gekomen
En de dagen zijn gegaan.
En toen is die stille bede
In een ijlen droom vergaan.

Zij werd gedreven,
Dat wilde het leven,
Naar de studenten, naar de studenten.
En waarom, dat weet zij niet.
Vader slaat haar, moeder haat haar
En zeggen, zeggen kan zij niet.

In de stilte van den nacht,
Is zij vaak naar huis gebracht.
Door de studenten, door de studenten.
En waarom, dat weet zij niet.
Vader slaat haar, moeder haat haar
En zeggen, zeggen kan zij niet.

In zooveel duistere hoekjes heeft zij gestaan
Menige hand is over haar lijfje gegaan,
Van de studenten, van de studenten.
En waarom, dat weet zij niet.
Vader slaat haar, moeder haat haar,
En zeggen, zeggen kan zij niet.

Zij heeft haar kleertjes uitgedaan.
In menig vreemd bed is zij slapen gegaan
Met de studenten, met de studenten.
En waarom, dat weet zij niet.
Vader slaat haar, moeder haat haar,
En zeggen, zeggen kan zij niet.

Zij heeft nimmer haar zieltje bloot geleid,
Zij heeft nimmer haar groot verdriet gezeid
Aan de studenten, aan de studenten.
En waarom, dat weet zij niet.
Vader slaat haar, moeder haat haar,
En zeggen, zeggen kan zij niet.

Zij heeft nimmer genomen, altijd gegeven.
Zoo is ze geboren, zoo is ze gebleven,
Voor de studenten, voor de studenten.
En waarom . . . . dat weet ik niet.

BOTJE, ENSING & Co.

GRONINGEN

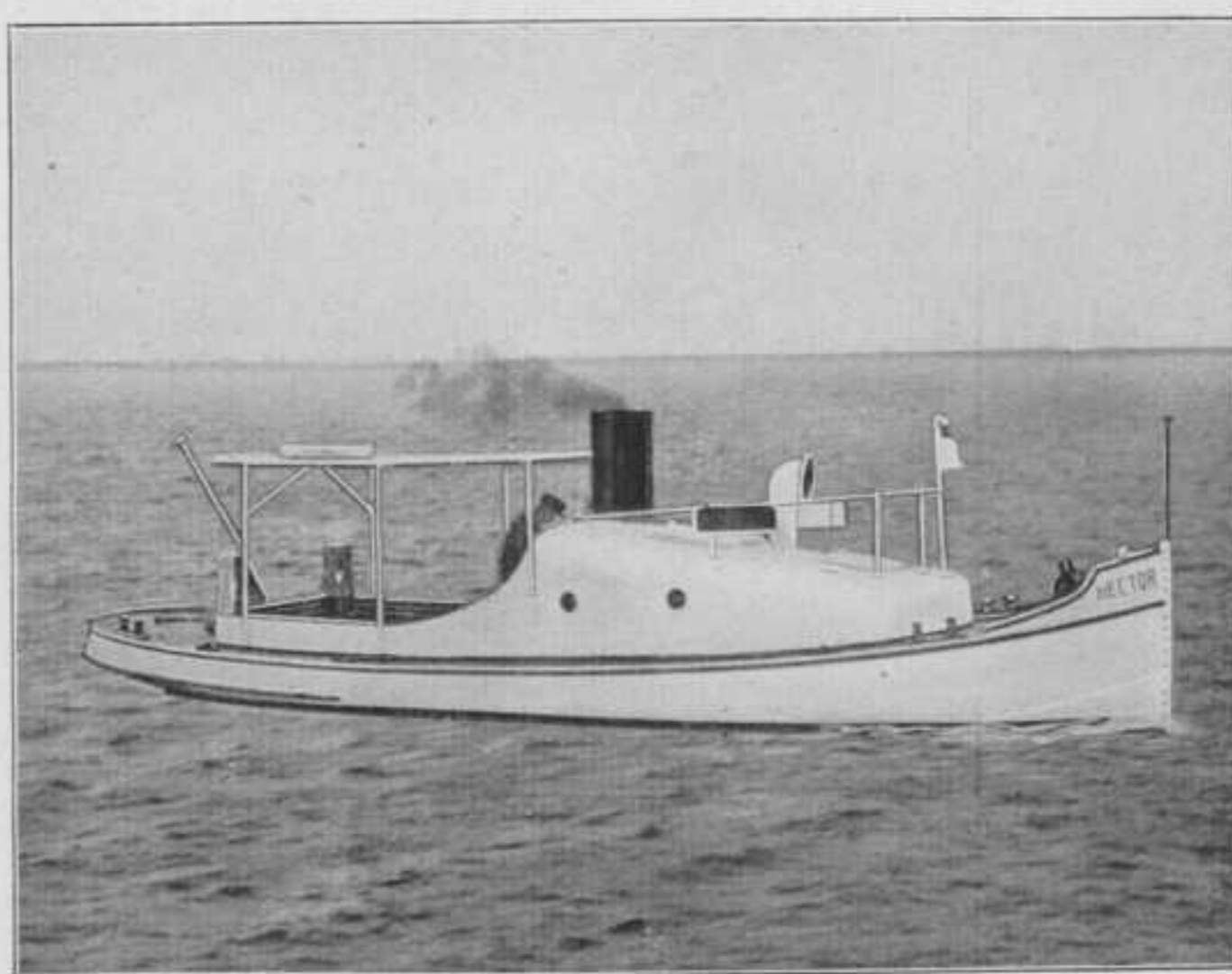
(HOLLAND)

Scheepsbouwers,
Machinefabrikanten,
Ketelmakers

Fabrikanten
der bekende
Beco-Motorwegwalsen

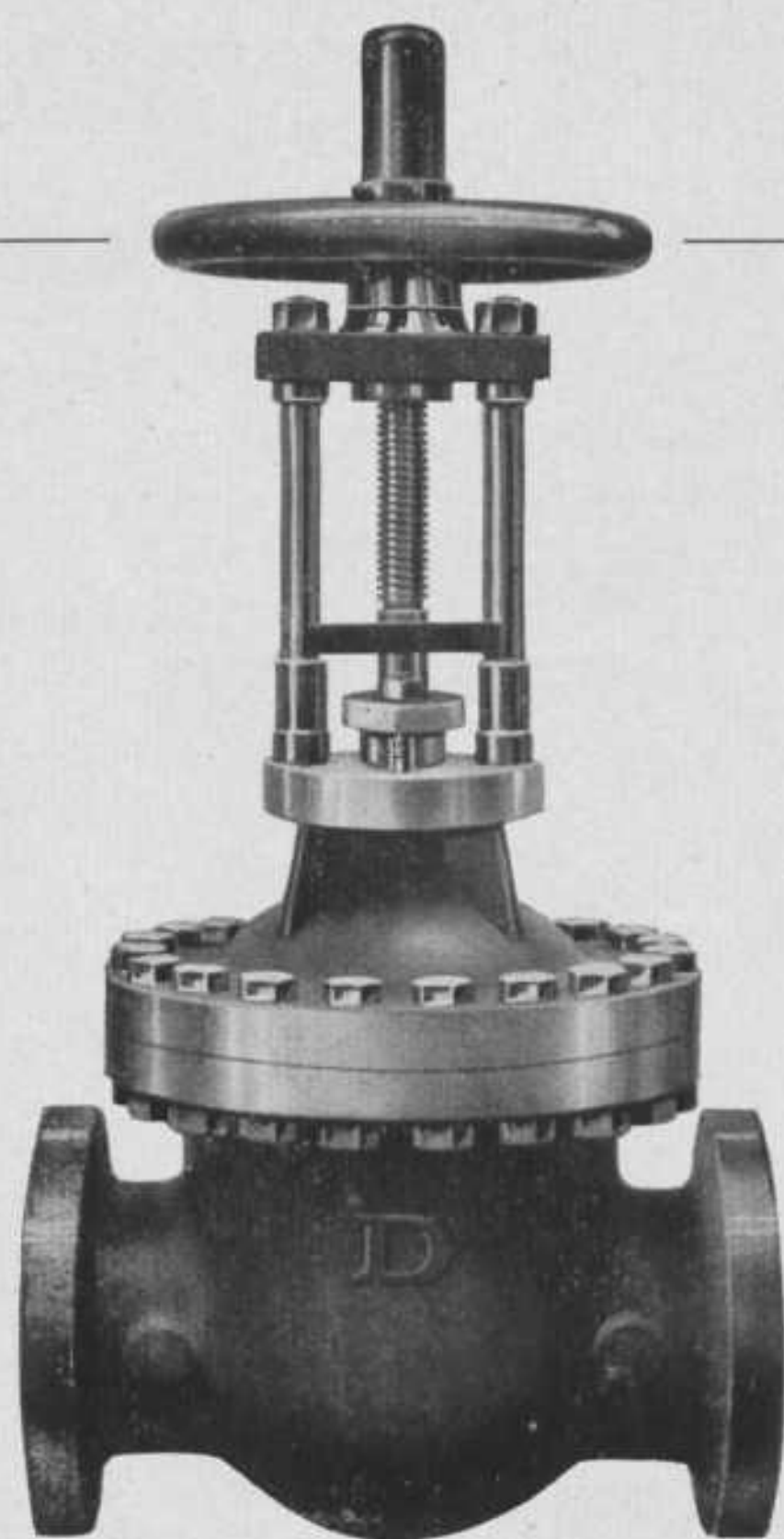

Telefoon 1355

Codes
ABC 5th en 6th Ed.
Bentley

Tel.-adres: Becos

Terwijl in het jaar 1879

de eerste vormen werden volgegoten, kon reeds in 1881 niet alleen onze gehuurde werkplaats worden gekocht, doch werd tevens voor de eerste maal bijgebouwd. Door het steeds toenemend aantal stoominstallatie's en doordat onze fabrikaten het vertrouwen van vele groote machinefabrieken en scheepswerven verwierven en ten volle waard bleken, werd na herhaaldelijke uitbreidingen der oude werkplaatsen, tenslotte besloten een geheel nieuwe fabriek te stichten. ♣

In 1910 werd de tegenwoordige fabriek gebouwd, en nadat ook deze meermalen is uitgebreid en geheele afdelingen in afzonderlijke gebouwencomplexen zijn ondergebracht, leggen thans bijna 1200 arbeiders zich uitsluitend toe op de fabricage van appendages en onderdeelen voor ketel- en machine-installaties. ♣

In onze gieterijen vervaardigen wij gietwerk, zoowel in staal en ijzer, als in alle andere metalen en legeringen. Reeds jaren specialiseeren wij ons in de fabricatie, zoowel in massa, als in serie, van afsluiters voor stoom, vloeistoffen en gassen. ♣

DIKKERS HENGELO

HET RAADSEL.

Kleine oorzaken kunnen groote gevolgen hebben. Hedenmiddag zat een kat in de boom schuin tegenover mijn venster!

Dit was de oorzaak. En ik geloof, dat ik met eenig recht kan zeggen, dat dit een kleine oorzaak is. Want het bloote feit, dat een kat in de boom zit, is niets bijzonders. Hoe vaak gebeurt het niet, dat een kat, achternagezeten door een hond, ten einde raad zijn toevlucht neemt tot den boom. Hij weet, dat hij daar veilig is. De hond kan alleen maar blaffen onder aan den stam.

Ik werd eerst later gewaar, dat het geen gewone kat was in den boom.

Het woei vanmiddag hard. Wild werden de boomen dooréén geschud. De takken slingerden en beschreven grillige lijnen in de ruimte. Plotseeling zag ik door het groen een witte kat, die zich krampachtig vasthield aan 'n tak, die heftig zwaaide. Zij miauwde hulpbehoevend en onophoudelijk.

Voor het huis tegenover den boom stonden eenige menschen met opgeheven hoofden. Te midden van hen stond een vrouw, klein en mager, met een bruin schort aan en met zwarte verwaaide haren. Het was duidelijk, dat zij de eigenares was van de kat. Opmerkelijk was het, hoe sterk de massa meevonde met de nooden van een individu. De omstanders keken van de kat naar de vrouw en van de vrouw weer naar de kat, die maar niet ophield met klagend miauwen. Er lag een groot en oprecht medeleven met deze vrouw in hen allen. Zij hielden zich echter kalm. De vrouw maakte gebaren, stond druk te praten met de nieuwsgierigen. Zoo nu en dan onderbrak zij haar gesprek, om hooge klanken uit te stooten. Iets van: poes, poes, drong tot mij door. Het gesprek kon ik helaas niet volgen, daar was de afstand te groot voor. Maar wel werd mij duidelijk, dat de vrouw zeer wanhopig was. Zij moest zielsveel van haar kat houden, hoewel deze mij uit de verte leelijk en vies toescheen.

De menschen, die stonden te kijken, waren niet zoo maar leegloopers, die uit gebrek aan iets beters, thans hun aandacht vestigden op een kat in een boom. Neen. Zelfs menschen met een uitdrukking van ernst en van grooten haast op hun gelaat, stapten van hun fiets af om eenige minuten naar dit schouwspel te kijken. De kring van kijkers breidde zich langzaam uit. Steeds gingen menschen weg en anderen vulden aan. Maar de vrouw bleef het middelpunt. Zij raakte niet uitgepraat en schreeuwde steeds luider van: „poes, poes, kom dan, thuis krijg-ie toch wa mellek, poes, kom dan . . .” Kleine jongens lachten de vrouw uit. Zij waren de eenigen, die niet harmonieerden in deze symphonie van jammerklachten.

Daar kwam een heer aan met een jongetje aan de hand. Natuurlijk stapte hij dadelijk naar de groep menschen, maar toen hij de oorzaak van de oopenhooping zag, hoorde ik hem ontevreden zeggen: „Het is de moeite niet waard!” Juist dacht ik, dit zijn woorden, die de geheele situatie op een zeer afdoende wijze kenschetsen: Het is de moeite niet waard!

Spoedig zou ik echter van meening veranderen. Menschen gingen af en aan. Verbraken de groep, vulden weer aan. De kat schommelde op en neer tusschen de blaren van den boom en miauwde.

Enkele straatjongens kwamen aangelopen, ook al op het gezicht van deze menschenmassa. Toen zij de kat zagen, riep er een: „Hei, die zit er al van Maandagavond in.” Deze opmerking bracht een algeheele opschudding te weeg. Alle hoofden

der toeschouwers wendden zich naar de kant, waar de straatjongen stond. Deze voelde zich trotsch en stond wijdbeensch en met zijn handen in de broekzakken glunderend te kijken. Het middelpunt was immers verplaatst van de vrouw naar hem: de straatjongen zonder pet en met kapotte schoenen.

Thans ontstond een verward gesprek van stemmen dooreen, dat mij ontging. Alleen hoorde ik enkele uitvallen, als: „die houdt het ook lang uit” en „die zal ook wel honger hebben.”

Nog eenigen tijd bleven de menschen bij elkaar. Maar nu de kans voorbij was, dat de kat naar beneden zou komen, ging men uiteen. Het was toch immers volkomen onwaarschijnlijk, dat het beest nu op dit moment naar beneden zou springen, wanneer het al van Maandag in den boom zat. Nu was het Vrijdag. De mededeeling van den straatjongen had alle hoop weggevaagd.

Toen ik een uur later weer uit het raam keek, stonden er geen menschen meer te kijken. Zelfs de straatjongen en de vrouw waren verdwenen . . . De kat zat nog in den boom en miauwde.

Het raadsel was echter voor mij opgelost. De laatste dagen, wanneer ik in mijn rustig vertrek arbeide, wanneer het buiten geheel stil was, drong door het open venster een klagend miauwen naar binnen. En op het oogenblik nu ik zit te schrijven, hoor ik dit miauwen wederom.

Doch nu weet ik, dat het geen kat is, die langs de straten sluipt, zoekend naar bevrediging, maar een kat, die eenzaam, in hoogen boom, wiegend op lommerrijke takken, zijn hongerlied zingt.

Delft, 1 Juni 1928.

KATER.

VEREENIGINGEN

De D. S. M. stelt zich voor het Lustrum op zeer speciale wijze op te luisteren, door op het tuinfeest een autodraaimolen te exploiteeren. Hiertoe zijn door verscheidene leden der vereeniging de chassi's van hun cars welwillend afgestaan. Naar verluidt zal het geheel een typisch kermisaanzien verkrijgen. Eén der eereleden van het bestuur zal bij die gelegenheid belangeloos als spullebaas optreden. Het bestuur spreekt de hoop uit, dat, waar speciaal het zwaartepunt gelegd is in gesloten two-seaters veel feestgangers van het alleszins onschuldig vermaak een druk gebruik zullen maken.

De D. S. R. V. „Laga” schrijft ons, dat zij het voornemen koestert gedurende de thé-dansant op haar clubgebouw een pieremaggochel-wedstrijd voor dames te organiseeren in „der Schöne Heinrich”. Het Bestuur van de Debatting Club is bereid gevonden eventueele geschillen, welke mochten rijzen, op tactische wijze te beslechten.

De bibliothecaris van de Societeit Phoenix heeft het lofwaardig initiatief genomen tot het afsluiten van de Fransche boekenkast gedurende de Lustrumweek.

Aangezien de D. S. A. F. V. erin geslaagd is alléén een filmvoorstelling te organiseeren, heeft het Bestuur van D. S. D. G. „Vrije Studie” gemeend zijn ruime standpunt naar voren te moeten brengen door het geven van college's in tijdstudie, gedurende de feestweek.

REISINDRUKKEN

SPANJE.

Tot Parijs was alles gewoon.

Toen ontmoetten wij den eersten Spanjaard; het was in den nachttrein naar Bordeaux, dat hij vergezeld van zijn vrouw, in een verder leege coupé zat.

Wij gingen hier ook naar binnen en bezetten de overgebleven plaatsen en bagagenetten.

De Spanjaard keek eerst opletterend, toen onderzoekend en eindelijk boos. Kort daarop verdween hij met zijn vrouw, want met vijf jonge mannen in één nachttreincoupé is in Spaansche oogen veel te gevaarlijk; dit begrepen wij eerst later!

Nu waren wij dus alleen, om dit ook te blijven werd er gerookt.

Een dikke blauwe walm wolkte spoedig in de coupé en schrikte vele reizigers af.

Eén man echter trotseerde dit alles en kwam, ondanks bedwelmende wolken en afwerend gemurmur, binnen met de vervelende opmerking, dat een Hollander wel tegen rooken kon.

Het was dan ook een journalist.

Het merkwaardige van den man was, dat hij dadelijk begon te praten en dit 24 uur lang tot onze aankomst in Madrid volhield.

's Nachts om 3 uur deelde hij mede, dat hij zoo goed in nachttreinen kon slapen.

Vier der *onzes* dommelden intusschen en de vijfde luisterde, hem aanstarend met een wezenloos knipperend oog.

Den volgenden ochtend om 5 uur vertelde hij ons hoe de zon opging, en even welbespraakt liet hij hem denzelfden avond ondergaan. Zoo doende kwamen wij eindelijk in Madrid, na een even weldadig warme, als vervelend stoffige reis.

Het merkwaardige van deze stad is, dat het leven zich meer naar middag en avond verplaatst heeft.

's Morgens om 9 uur slaapt nog iedereen en ziet men in de ruime straten slechts een paar boerenkarren met levensmiddelen van buiten en straatvegers.

Daarentegen is het er 's nachts om 4 uur stikvol, zoo zelfs, dat men in de binnenstad slechts langzaam schuifelend vooruit komt.

De twee hoofdbezigheden van een Spanjaard te Madrid zijn slenteren en kijken.

Benodigde uitrusting: vooral glimmend gepoetste schoenen, een liefst donkere diep in de oogen gedrukte of oolijk schuin staande hoed, baskenmuts ook wel voldoende, en een lusteloos tusschen de lippen bengelende tandenstoker.

Plaatst zorgvuldig met bedachtzame langzaamheid Uw eene voet voor Uw andere, verplaatst op dezelfde wijze Uw tandenstoker van mondhoek tot mondhoek en bezie aandachtig de guappa's (mooie meisjes).

Bedenkt hierbij, dat dit van U verwacht wordt.

Bij Uw beschouwing kunt ge zoonoodig stilstaan of U omdraaien en een opmerking plaatsen.

Dit alles wordt zeer geapprecieerd, buit dus dit voorrecht uit, want verder is niets geoorloofd.

De meisjes gaan gechapperoneerd over straat,

verloofde en getrouwde dansen en praten haast niet meer met anderen.

Zij gaan in een laag stoeltje zitten, nemen een waaier en worden dik.

Vanuit Madrid wordt door een warmstoffige, verder evenwel behoorlijke trein het verkeer met Andalusië onderhouden.

Dan wordt echter het woord behoorlijk overbodig, de gemiddelde snelheid daalt tot 20 K.M., de wachttijden variëren van 20 minuten tot een paar uren.

Verder is het gewoonte in Spanje om meer verbodsschriften en bepalingen op te hangen, naarmate men er zich minder naar houdt.

Het smerigst café vindt het noodig U te vertellen, dat zij elken dag alle zalen ontsmetten enz., een coupé, waarin alles verboden is, is à priori slecht.

Een dergelijk voertuig bracht mij van Granada naar de plaats van bestemming, een dorp in de Oostelijke voortzetting van de Sierra Nevada.

De klokken van de stations liepen volkomen onafhankelijk of stonden stil, de stations lagen tot 10 K.M. van de betreffende dorpen. De trein vertrok, wanneer men het wel grappig vond, dat hij weg ging.

Toch kwam men aan, dus het ging zóo ook wel, zei mij een inboorling.

Vriendelijke menschen droegen mijn koffers weg, en zeiden veel in een onverstaanbare taal.

Tenslotte zat ik in een autobus met het plan om naar een dorp in het gebergte te gaan, 15 K.M. ver.

Dit strookte echter voorloopig niet met de ideeën van bestuurder en voertuig, de eerste was zoek en het laatste stond stil.

Eindelijk kwam hij terug en ontdekte ik de reden van zijn wegblijven.

Hij had maar wat touw meegebracht zeide hij, want zijn auto zat een beetje los.

Zoo vastgebonden begon de tocht naar boven; de weg was het rivierdal, bruggen bleken niet noodig, want men doorwaadde rustig het riviertje wat zich in het breede dal kronkelde.

Toch moest ik den inboorling gelijk geven: men kwam er, dus het ging zoo wel.

Het dorp bestond uit een hoop slordig door elkaar geworpen huisjes, die als verblindend witte vlekken tegen de roodbruine rotswand afstaken.

Het geheel maakte in de heldere lucht een zeer frissche kleurige indruk, toch bleek dat men zijn neus moest dichthouden.

Spoedig maakte ik kennis met een nieuwe eigenschap van den Andalusiër, en wel zijn nieuwsgierigheid.

Het meeste belangstelling heeft men hierbij voor leeftijd en al of niet verloofd of getrouwd zijn.

Heeft men de vele nieuwsgierigen toevertrouwd, dat men zelfs nog niet verloofd is (iets heel bijzonders in Spanje in de kleine plaatsen), dan weten ze dadelijk een goede „novia" voor U, *umy guappa y jamona* (heel mooi en mollig).

Hierin begint zich reeds een der beste eigenschappen van den Andalusiër te uiten, nl. zijn groote behulpzaamheid, altijd vermengd met een groote dosis vriendelijkheid tot een zeer aangenaam geheel.

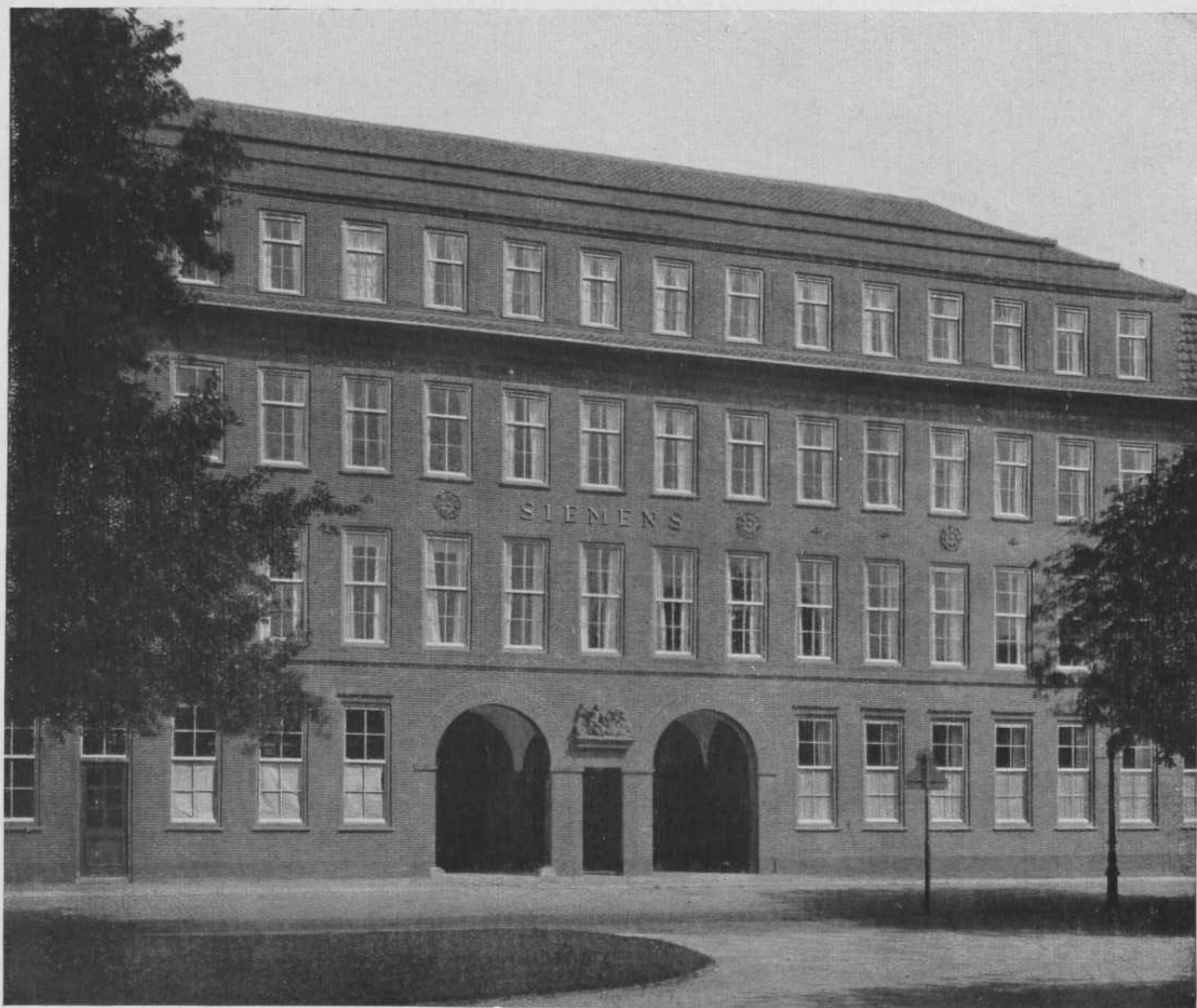
Dit vergoedt alles voor de dingen, die in het begin minder goed bevallen als gevolg van slechte acclimatisatie of onvoldoende aanpassing aan de Spaansche mentaliteit.

Bls.

Siemens en Halske

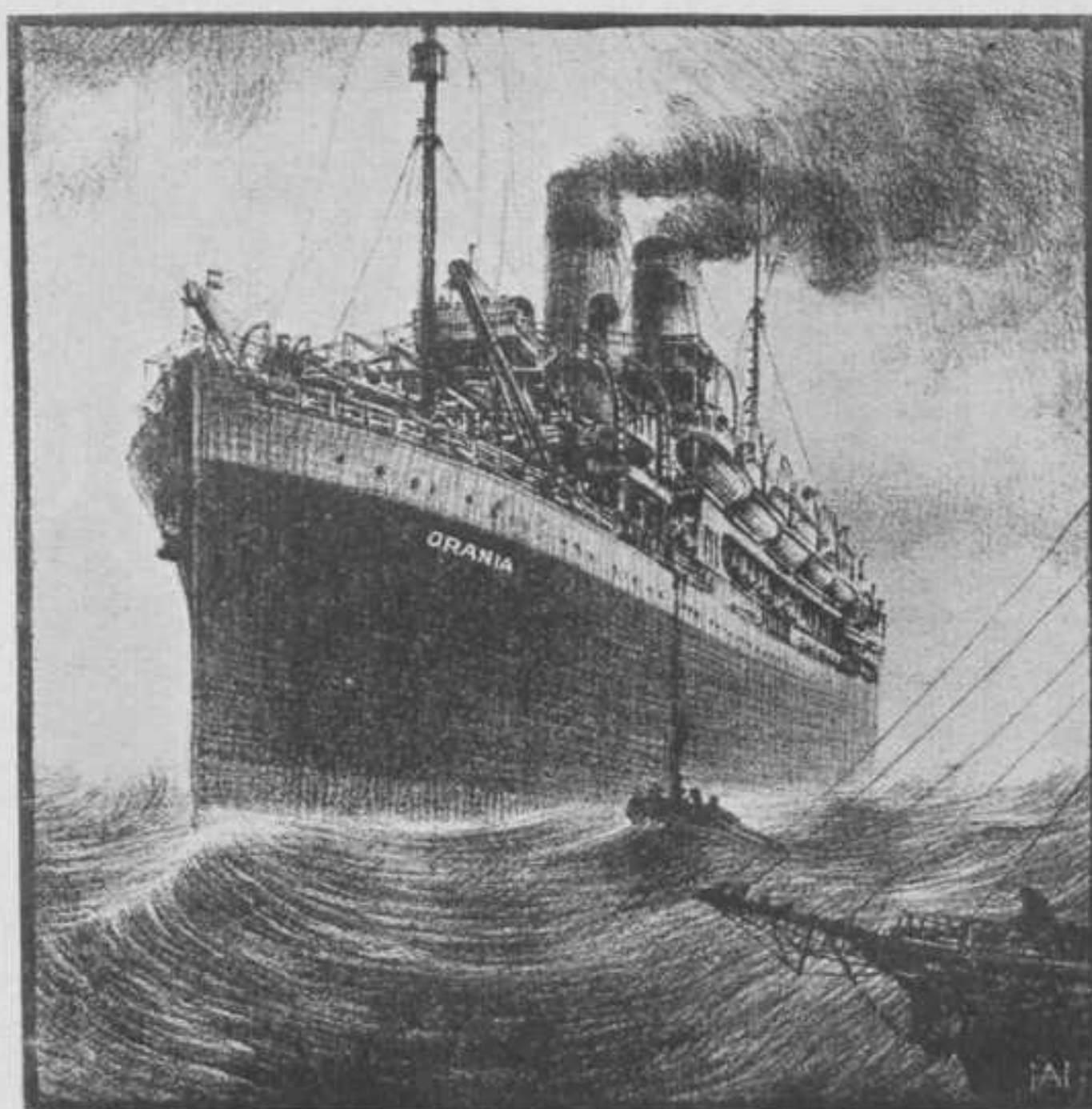
Siemens Schuckert

Siemenshuis
Huygenspark — den Haag

By Siemens werken in
Nederland in den loop der jaren
27 Delftsche ingenieurs. —

KONINKLIJKE HOLLANDSCHE LLOYD

REGELMATIGE POST — PASSAGIERS
EN VRACHTDIENST VAN AMSTERDAM NAAR
ZUID-AMERIKA

KORTE - AANGENAME ZEEREIZEN MET
MODERNE PASSAGIERSSCHEPEN NAAR
L A S P A L M A S

VAN 14 AUGUSTUS TOT 1 SEPTEMBER
VACANTIEREIS
PER S.S. GELRIA NAAR
**SCHOTLAND-IJSLAND
NOORSCH FJORDEN**

VRAAGT NADERE INLICHTINGEN EN BROCHURES BIJ HET
HOOFDKANTOOR TE AMSTERDAM, H. H. AGENTEN EN ALLE
NEDERLANDSCHE REISBUREAUX

VAN DEN KAPSTOEL

LICHT.

Aan de lichtinstallatie van een openluchtspel worden zware eischen gesteld. Heel lastig is het vooruit te bepalen, welke de effecten zullen zijn van de ontworpen belichtingen. Dit is zeer afhankelijk van de bewolking op den avond zelf. Verder blijkt, dat de verlichting altijd zwakker uitvalt dan men zich voorstelt. Indien met kleuren wordt gewerkt, zooals dit met ons Spel het geval is, moeten we onze toevlucht nemen tot booglampzoeklichten. Met gloeilampzoeklichten zijn dan alleen zulke resultaten te bereiken, wanneer de stralenbundels door een uitgebreid lenzenstelsel geconvergeerd worden, zooals bij kustverlichting het geval is.

Tot het verkrijgen van de vlakverlichting doen 4 booglampzoeklichten dienst. 3 van de zwaarste (75 cm. diam.) staan op de achtertribune en verlichten het terrein en het steigerwerk; een vierde verlicht het steigerwerk voor het kerkraam van af de linker tribune.

Voor de meer plaatselijke verlichting en de „spot lights” zorgen een 16-tal genie gloeilamp-schijnwerpers; deze zijn voorzien van een speciaal voor dit doel geconstrueerde projectielamp, zoodat de capaciteiten belangrijk zijn vergroot. Voor het vormen van het transcendentale vlak doen een 9-tal Philips schijnwerpers dienst.

Al deze lampen zijn vanuit 2 centraalposten te bedienen; het in en uitschakelen met of zonder weerstand geschiedt uit deze posten; het verstellen der lampen en het veranderen der kleuren gebeurt natuurlijk op de plaats van de lamp zelve.

Door de centralisatie van deze bediening hopen we deze zoo eenvoudig mogelijk te maken.

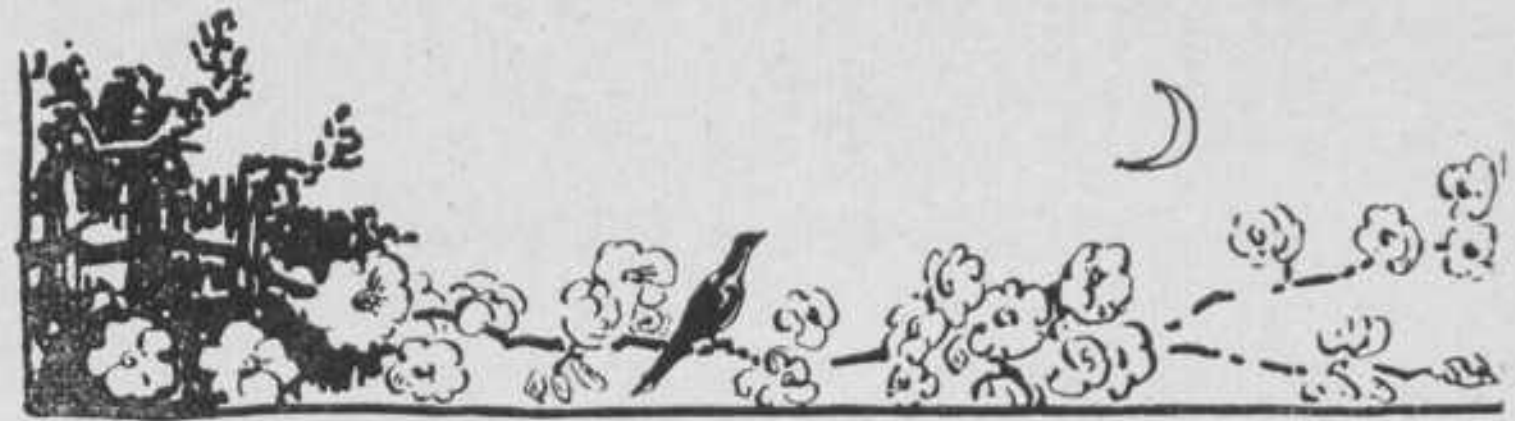
Het heele lichtscenario is verdeeld in ± 70 periodes. In elke periode heeft een andere verlichting van het decor plaats.

De bedieners der schakelaars zijn allen in het bezit van een lijst met de nummers dier periodes, waarin zij hun weerstand in of uit hebben te schakelen. De commandant der post geeft deze nummers, welke hij van den regisseur krijgt, door naar de weerstandbedieners. De bedieners der zoeklichten worden met signaallampjes van uit de hoofdpост gewaarschuwd wanneer hun zoeklicht van kleur of richting moet veranderen. Ook is de hoofdpост telefonisch verbonden met de tweede centrale post, die hierdoor de nummers dier periode te weten komt waarin zij moet handelen. Op deze wijze is een systeem gevormd, dat naar wij hopen, zoo veel mogelijk vergissingen zal uitsluiten.

Vermelding verdient dat de zwakstroomsignaal- en telefooninstallatie door nijvere Corpsleden zijn aangelegd; evenzoo de lichtletters welke in het stijgerwerk hun woorden vormen. Vooral de groote lichtbak, waarin verschillende teksten de menigte kond worden gedaan, heeft veel arbeid gekost.

Het is de eerste maal, dat in Nederland een openluchtspel wordt opgevoerd, waar aan het licht zulk een groote rol is toebedeeld. Dat wij er in geslaagd zijn het geheel klaar te krijgen is voor een zeer groot deel te danken aan den heer Gelderblom, ing. der Genie, die menige nacht heeft besteed aan het oplossen der problemen die zich bij het uitwerken der plannen voordeden.

F. J. Ph.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN

GELUKWENSCH AAN EEN TACHTIG-JARIGE.

De ontwikkelingsmogelijkheden van een groep worden veel minder door de grootheid van enkelen, als door de eenheid harer levens-stijl als geheel bepaald. De geweldige eenheid van levens-stijl van het toch niet brillante Engelsche volk verschafte het zijn onaantastbaren voorsprong. Gedragen door eenheid van stijl, traditie, volkskarakter voelt de enkeling zich links en rechts gesteund, hij vindt de mogelijkheden der uitstekenden, zij het verkleind, in zich zelf terug, het verhoogt zijn zelfbewustzijn, vergroot zijn kracht tot daden.

Zoo gezien spelen de Corpora in ons land een groote rol: in haar midden vond de opgroeiende „intelligentia” vrijheid en aansporing zich van den zuiver-Hollandschen levens-stijl te doordrenken, krachtens welke ons land, een grenssteen oogenschijnlijk slechts tusschen drie groote rijken, zich wist te handhaven en tot rijken bloei te komen.

Zóó werd hier een stempel gedrukt op hen, die later als ondernemer, opvoeder, ambtenaar hun deel zouden bijdragen aan de ontwikkeling en het bestuur van hun land. De Corpora waren de noodzakelijke aanvulling van ons hooger onderwijs waar dit te weinig vormend, te veel informatisch mocht zijn.

Daarnaast bedenken wij, dat de Corpora hun rol slechts spelen konden dank zij de groote vrijheid, die de Student zoowel in als buiten zijn studie in ons land genoot. Een vrijheid, die zijn grenzen had. Academie en Corps zijn geen gelijkwaardige begrippen, maar ondanks enkele momenten van roerigheid bleef de universiteit de natuurlijke voorgangster, de eenige bestaansreden van den Student en een nauwkeurige omschrijving van de vrijheid van Student en Studie bleef onnoodig en onwenschelijk.

Dom is het echter den Student gebrek aan ijver voor te werpen, als zijn illusies, zijn toewijding zich afwenden van de Alma Mater en zich te veel richten op die kleine maatschappij, die hij zich naast zijn studie schiep. Want duidt dit niet hierop, dat zijn natuurlijke voorgangster niet langer haar stempel op hem vermocht te drukken? Jonge menschen begeeren den staf van een levensstijl, zij zijn dogmatisch, hetzij revolutionair, hetzij conservatief. Wat hun de Academie niet vermag te geven, trachten zij zich zelf te scheppen.

Daarom, Tachtig-jarige, heb je wel eens te veel van onze werkkraft, onze toewijding, onze illusies tot je getrokken, het was niet onze luiheid, noch onze lichtzinnigheid. Wij zochten en vonden bij jou onze levenshouding, we leerden echte Hollanders te zijn.

Groei en bloei, Tachtig-jarige, vervul je hooge taak tot in lengte van dagen!

Soerabaja, 28-5-28.

TERSTEEG.

WAT WIJ ONBEWUST MEDENAMEN.

De omgeving, waarin men studeert, moet een zeker algemeen stempel op den mensch drukken. Delft als omgeving is altijd een wonderlijke combinatie geweest. Delft leeft in de verbeelding van den oud-student voort als de stad van Vermeer, met de stille hofjes, de hooge brugjes, de oude torens en de nauwe grachtjes. Een stad, die eeuwen lang geconserveerd is, zooals Rothenburg, Brugge of het eiland Marken. Een vriendelijk oud stadje, met een onmogelijken spoortoegang en bewaakt door een onmogelijk stel reuzengebouwen, welke eigenlijk tezamen een prachtige moderne universiteitsstad hadden kunnen vormen, doch die de een of andere Gargantua schijnt te hebben opgenomen en ze willekeurig als schildwachten in de weilanden om het antiquiteitje gedeponneerd te hebben. De stad ook, waar sinds honderden jaren het stille blauw-witte aardewerk gemaakt wordt.

De oud-student, ver van Delft, kan zich niet voorstellen, dat in die stad iets verandert of veranderen zal. Hij weet, dat de studenten er nog altijd wonen op kamers met scheeve vloeren en verzakkende plafonds, en dat de burgerij op Zondag langs de grachtjes wandelt, elkaar over de grachten heen toesprekend, boven welke steeds nog dreigend de oude toren helt.

Een stilte, alleen verstoord door studentenfeesten of koninklijke begrafenissen. Mijn eerste herinnering is, dat Willem III naar zijn laatste rustplaats op de Grootte Markt geleid werd door een rij van geuniformden aller wereldlegers, die elke maskerade in de schaduw stelde. En een mijner laatste herinneringen aan de stad vormt de intocht van een prins van Oranje in een lijkstaf op een kanon, vergezeld van een basrelief van Canova. Hij was meer dan honderd jaar ergens in het rumoerige Noord-Italië begraven geweest, voordat de eeuwige stilte van den grafkelder in de Nieuwe Kerk hem ontving.

Het gevoel wil niet aannemen, dat in die stad iets verandert. Men gelooft dat de jongeren, die men er gekend heeft, nog altijd bij dag en nacht rondwaren — en wanneer men ze op een lustrum ontmoet als grootvaders, gelooft men aan een nieuw soort maskerade, die der reunisten. Het gevoel negeert ook alle indrukken, die de technicus dagelijks ontvangt, over reuzen-industrieën van gist en spiritus, van olie, lijm en gelatine, van ijzerconstructies om die stad heen, waardoor ze even bekend is als door haar aardewerk, een industrie, waar elken dag vroeg duizenden den regelmaat der machines in hun arbeid volgen. Evenzeer negeert het gevoel, hoe modern de wetenschap in die wild verspreide gebouwen leeft, waar gemeten wordt in veel decimalen en gewogen in fracties van milligrammen; waar de grootste nauwkeurigheid in rekenen en teekenen schrill afsteekt tegen de natuurlijke slordigheid van den twintigjarigen student. Men moge daar zelve verscheidene jaren in tegennatuurlijke nauwkeurigheid hebben gewogen en gemeten, de herinnering daaraan leeft alleen verstandelijk.

De tijd ontbreekt helaas voor de interessante studie, welken invloed die combinatie van antieke stilte, moderne minutieuse wetenschap en groot-industrieële omgeving heeft gehad en nog heeft op de wereldbeschouwing van degenen, die in Delft hun technische opleiding genoten hebben. Maar het is een invloed, dien weinigen kunnen ontgaan, en het feit, dat in vele oud-Delftenaars een vaak geheel onbewust zwaar conservatisme leeft, verborgen achter al hun efficiency en hun

streven om zoo modern mogelijk te blijven, is allicht niet vreemd aan bovengenoemde combinatie van invloeden. Het uit zich in onze waterstaatswerken, onzen spoorwegaanleg, onzen machinebouw, onze chemische industrie, vooral waar oud-Delftenaars de leiding geven. Uitwendig modern — inwendig behoudend. Het geeft hier en daar wel eens conflicten en vertragingen, maar als geheel is het geen slechte geestelijke uitrusting.

A. HELDRING.

NEDERLANDSCH VOLKSLIED.

In navolging van
Klabunds Deutsches Volkslied.

Sta pal, sta pal, wie voor zijn volk van liefde gloeit. Ferme jongens, stoere knapen, wien 't Neerlandsch bloed door d'aad'ren vloeit.

Heelà gij bloempjens, hou zee, hou zee, hou zee! Ei ziet den morgen krieken, kun je nog zingen, zing dan mee.

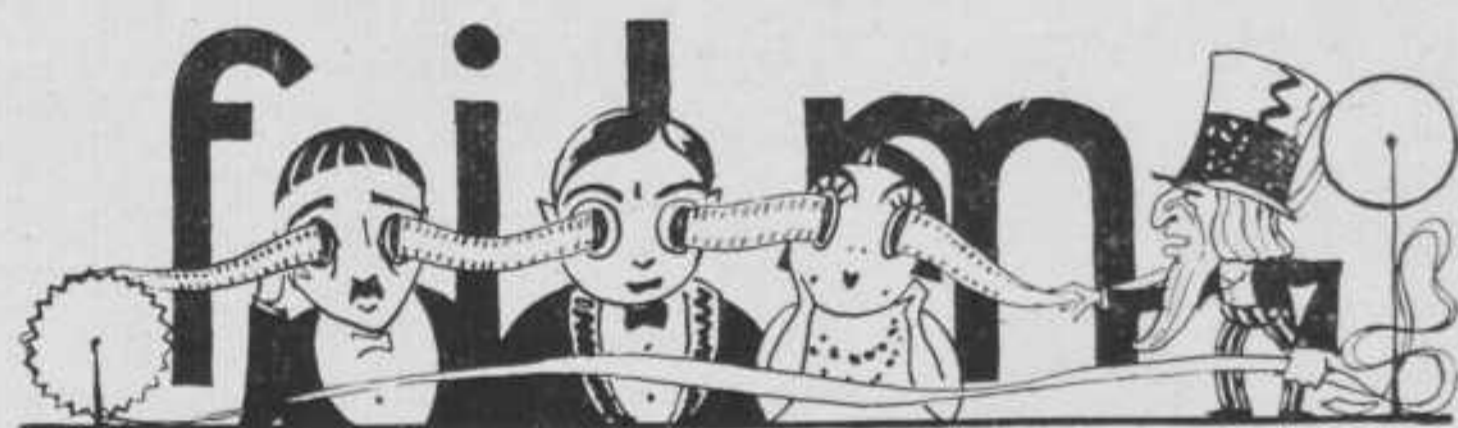
In den Haag daar woont een graaf onder moeders paraplu. Een karretje op een zandweg reed, hu, paardje hu!

Jantje zag eens pruimen hangen aan d'oever van een snellen vliet. Er was ereis een meisje loos, zij schreide van groot verdriet:

Slaap, kindje, slaap, als de zon schijnt door de ruiten. Verhef den stem als wij: Wij gaan naar buiten!

In 't groene dal, in 't frissche dal, draaide hij aan 't groote wiel. Mijn Vader is mijn beste vrind, in zijn blauw geruite kiel.

Gij schitt'rende kleuren van Nederlands vlag, op u zoo wil ik bouwen. Moeder zingt een slaapliedje: Wij willen Holland houen.

AANZIEN DOET GEDENKEN.

Uw verzoek, Geachte Redactie, om een bijdrage voor dit lustrumnummer, — met de verlokken- de toevoeging, dat ook bijdragen van belletristischen aard ten eerste geapprecieerd zouden worden —, riep herinneringen wakker uit den tijd toen wij er naar streefden in het destijds verschijnend „Studenten Weekblad” met welversneden pen te polemiseren, — uit den tijd ook toen wij nog „een lief vers” maakten.

Aan zien doet gedenken en velen met mij zullen met „De Spiegel” voor oogen zich de jaren van het S. W. herinneren, al zijn de meesten, door zakelijke beslommingen geabsorbeerd, aan journalistiek en schoone kunsten ontrouw geworden.

Ongetwijfeld valt het verlies van menig journalist, polemist of dichter in den dop te betreuren, waar 's menschen levensgang veler litteraire aanvechtingen heeft vermoord en eens-rijkelijk-vloeiende dichtaderen heeft droog gelegd.

Zoo voerde dan Uw verzoek mij in gedachten terug naar de uren van redactioneele arbeid, destijds gewijd aan het Studenten Weekblad.

Woensdag, 's middags omstreeks vier uur naar de Vlamingstraat. Bij de drukkerij van Waltman een gang in, donkere trap op naar de redactiekamer, gemeubileerd en laag vertrek met wankelende ronde tafel in het midden, waarboven een roestige graetzin-brander. Bij het rechtsche raam aan de straatkant een rechthoekige tafel, waarop Bolskruik, borrelglazen en ingekomen copy en waaromheen gezeten een kleine kring van redactieleden.

Hoofdredacteur, lang, bleek en mager in armzwaaiende en beenmaaiende actie, een zwaarlijvig redacteur in zeer lichtgrijs colbert, met zeer dikke en dure sigaar in het roode hoofd, een klein stil manneke weggezonden in de eenige aftandsche rieten leunstoel, slurpend van zijn borrel of nu en dan met bewonderenswaardige juistheid rookkringetjes mikkend in andermans borrelglas, een blozende jongeling met roodblonde krullebol en nauw bedonsde perzikwangen, druk doende met geëxalteerde stem, een klein maar parmantig en zwaar gebrild redactielid, zonder borrel, kemphanig interrumpeerend met zakelijke opmerkingen, weinig vatbaar voor humor van 's hoofdredacteurs meer geestige dan zakelijke rhetoriek, een veteraan, geposeerd, groot en kalm, met aangeboren journalistieke vaardigheid om over niets kolommen druks te schrijven, een Indo, zwijzaam met onbewogen gelaats-expressie, slechts reagerend wanneer 't sensitief rechtsgevoel geprikkeld werd.

Andere jaren, andere redactieleden, kwijnende borrellust, intrede van meer dichtelijk aangelegden, waartusschen een zeer rood, vechtlustig en scherp polemiseerend element — en last not least — intrede van het eerste vrouwelijk redactielid.

Bolskruik voor goed verbannen, kamer een weinig opgesmukt met kleedjes over tafels, namaakbloemen in vaasjes en een theeblad. Het is verre van mij over redactioneele arbeid uit dien tijd uittewijden of redactiegeheimen te ontsluiëren.

Wie zich voor het S. W. van vroeger interesseere, moge verwezen worden naar de jaargangen, welke in archieven bewaard zijn gebleven. Genoeg zij deze versnelde film van de S. W.-redactie-sfeer uit het verleden.

Tijdgenooten, die hierin vrienden en bekenden meenen te zien, zullen de herinnering aan hun studententijd weten uittebreiden en voor zich zelf weten te verdiepen.

De redactie van „De Spiegel”, die hiertoe aanleiding gaf, onzen dank.

Oudewater, Mei 1928.

Een der merkwaardigste gebeurtenissen uit mijn studententijd was zeker wel de debatingavond kort vóór de zomervacantie 1910, waarin Ir. R. A. van Sandick stellingen tegen den groentijd verdedigde. Worden debatingavonden veelal slechts matig bezocht, toen verdrongen een 300 à 400-tal Corps- en oud-Corpsleden zich in de benedenzalen van de Societeit Phoenix. Aanleiding voor deze groote belangstelling was een manifest in den aanvang van hetzelfde jaar door eenige mannen met klinkende namen, waaronder de Leidsche

hoogleeraar De Groot, die zijn opinie over den groentijd nooit onder stoelen en banken had gestoken, natuurlijk niet ontbrak, gericht tot de ouders van a.s. studenten, waarin op het „verderfelijke” van den groentijd werd gewezen en hun den raad werd gegeven hun zoons geen Corpslid te doen worden. Waar oorzaken met den groentijd geen verband houdende, toen reeds aanleiding waren dat het percentage Corpsleden onder de Delftsche studenten eerder een dalende, dan een stijgende tendenz vertoonde, had dit manifest ernstige ongerustheid in het Corpswereldje verwekt. Hoe menig angstig moederhart zou door deze vermaning van zulke eerwaardige mannen niet nog heviger gaan kloppen bij de gedachte aan de verschrikkelikheden, waaraan haar jongen bloot zou staan. Dat het per slot van stuk zoo'n vaart niet zou loopen, werd door den toenmaligen Rector-Magnificus, Professor Everts juist ingezien, die mij bij een onderhoud verzekerde, dat er voor het Corps, dat hij altijd een warm hart had toegedragen, weinig reden voor ongerustheid bestond. Wij dachten daarover echter anders en meenden niet passief te mogen blijven. Senatenvergaderingen te Utrecht en Groningen volgden, een tegenmanifest werd de wereld ingestuurd en ten slotte opende het initiatief van het bestuur van Debating de gelegenheid, om over den groentijd direct met den tegenstander van opinie te wisselen. De immer strijdvaardige heer Van Sandick, medeonderteekenaar van het manifest, was ondanks drukke ambtsbezigheden (hij was toen wethouder van den Haag) bereid gevonden om te trachten den groentijd onder zijn argumenten te verpletteren.

Dat zijn betoog in deze omgeving veel instemming zou vinden, was niet te verwachten. Na een zeer geanimeerd debat, waarbij ook verschillende oud-Corpsleden en tijdgenooten van den inleider hun stem ten gunste van het behoud van den groentijd lieten hooren, werden de stellingen met algemeene stemmen op één na verworpen, wat den heer Van Sandick de verzuchting ontlokte, dat zelfs de kleinst denkbare minderheid nog wel eens gelijk kon hebben. De vraag mag echter gesteld worden of iemand, die reeds lange jaren Delft verlaten heeft, nog in staat is over den groentijd een maatgevend oordeel te vellen. De groentijd althans, zooals ik die in mijn tijd gekend heb, was reeds voor de delinquenten zooal niet plezierig, dan toch weinig afschrikwekkend wat de gevaren voor lichaam en ziel betreft.

De groentijd van September 1910 bewees, dat vooralsnog de aantrekkelijkheid van het Corpslidmaatschap het gewonnen had van eventueele angst voor groentijdsexcessen. Het getal candidaatsleden (waaronder zich ook een zoon van den heer Van Sandick bevond, wel een bewijs van het ruime standpunt door dezen ingenomen), was althans over de 100 en grooter dan vorige jaren. Alleen het iets grooter aantal medische attesten door groenen medegebracht, scheen te wijzen op eenigen invloed van het manifest.

Sindsdien heeft de groentijd zich gehandhaafd en m. i. terecht. Deze meening spruit niet voort uit overdreven eerbied voor de heilige „mos”, maar uit de overtuiging, dat het de eenigste mogelijkheid is, om in korten tijd een honderdtal nieuwe leden wegwijs te maken, terwijl ook het samen-geleden „leed” een nieuw jaar bindt. Iemand, die het enthousiasme op groenenkroegen heeft medegemaakt, zal dit laatste moeilijk kunnen ontkennen.

Ik zie daarom in het behoud van den groentijd een essentieel belang van het Corps, mits alle

excessen zorgvuldig vermeden worden, omdat zonder deze „verplichte kennismaking” het karakter van het Corps zich onvermijdelijk zou wijzigen en de eenheid verloren zou gaan. —

Rotterdam, Mei 1928. A. H. SWEYS.

De Redactie van „de Spiegel” is zoo vriendelijk geweest mij te vragen om enkele woorden te schrijven naar aanleiding van het 16de Lustrum van het Delftsch Studentencorps.

Het is 20 jaar geleden, dat ik zelf in Delft was. Sinds dien tijd heb ik geen gelegenheid gehad de verdere ontwikkeling van het D. S. C. te volgen, maar ik veronderstel, dat het in groote trekken nog wel hetzelfde zal zijn als toen ter tijd, d. w. z. dat het nog een trouwe weerspiegeling is van het enthousiasme van de Delftsche studenten.

Als zoodanig is het een prachtig instituut. Stellen de gebruiken zooals die in Holland bestaan het Corps echter in alle opzichten in staat de groote en hoogst belangrijke taak, die naar mijne meening op zijn weg ligt, geheel te vervullen?

Draagt het leven in Delft tot de ontwikkeling van den student ter voorbereiding van zijn later leven in de Maatschappij zooveel bij als het zijn kon? Het spreekt van zelf, dat een vereeniging van jonge mannen, zonder hulp en nauw contact met de besten van hen, die reeds in het volle leven staan, voor dit doel een vrij eenzijdig ding is. Niet dat mijne ervaring is, dat jonge Hollanders, wat aanleg betreft, bij mannen van eenige andere natie ten achter staan in geschiktheid voor het latere leven, maar het komt mij voor, dat zij dit meer te danken hebben aan hun eigen aangeboren eigenschappen dan aan iets of iemand anders. En dus is er, meen ik, nog plaats voor verbetering in het studentenleven. Niet slechts zal dit den jongen ingenieurs in hun leven en carrière ten goede komen, maar het zal ook den tijd in Delft doorgebracht nog boeiender maken.

De industrie en handel hebben behoefte aan een enorm aantal knappe, evenwichtige menschen en vooral mannen, die leiding kunnen geven, niet alleen op zuiver technisch, doch vooral op algemeen gebied en ik heb gemerkt, dat het dikwijls heel lastig is om jonge ingenieurs te vinden, bij wie die eigenschap tot voldoende ontwikkeling is gekomen.

Londen, 22 Mei 1928. J. B. A. KESSLER.

VOOR DERTIG JAAR.

In 1898 bestond het D. S. C. vijftig jaar. Het was dus stellig verantwoord dit gedenkwaardige feit op bijzondere wijze te herdenken. Zooals voorgeschreven was reeds lang te voren een feestcommissie benoemd om plannen voor te bereiden. Maar die Commissie schoot niet op, men had geen initiatief en het liet zich aanzien, dat evenals in 1893 de feestweek een mislukking zou worden. Het studentenleven verkeerde toen in de overgang van ongebondenheid tot „ernstig besef”. De sterke socialistische stroomingen beheerschten toen ter tijde de jonge studenten op zoodanige wijze, dat een luisterrijk lustrumfeest in strijd werd geacht met de op die stroomingen gebaseerde levensopvatting.

In den zomer 1897 werd door den Senaat een verzoek gericht tot de Corpsleden, plannen in te dienen voor een waardig feest ter eere van het gouden feest, wel een bewijs, dat men ten einde

raad was op welke wijze het feest te zullen vieren.

De groote strijdvraag was toen: „maskerade of geen maskerade”. Open luchtspeelen waren toen nog niet in de mode, massaregie moest nog geboren worden.

Ondergeteekende voelende, dat zonder maskerade het Lustrumfeest wederom zou mislukken, en toch geen voorstander zijnde van kostbare geldverspillingen met pralerige vertoeningen, heeft toen een voorstel gedaan tot het houden van een maskerade zonder bepaalde hoofdpersoon, voorstellende den intocht der verbonden edelen in Brussel in 1566. Het voordeel was, dat alle voor te stellen personen jonge lieden waren van één stand, terwijl men tevens een tijdperk bij den kop had met fleurige vroolijke costuums, uiterst geschikt voor een feestweek en voor de daaraan verbonden bals.

Bij gebrek aan andere bruikbare plannen, werd het voorstel zonder eenige geestdrift aangenomen, een maskeradecommissie werd benoemd en alle voorbereidingen getroffen.

Doch toen is tevens iets geheel nieuws geschied. Zonder eenige hulp van buitenaf heeft die maskeradecommissie alle costuums-harnachementen en andere requisiten zelf ontworpen en geteekend. Speciaal releveer ik de namen der twee leden dier Commissie: Ir. F. 's Jacob, thans directeur der Holland-Amerikalijn en S. de Clercq, thans een welbekend architect. Deze twee hebben het overgrote deel der costuums ontworpen en toen in het voorjaar op de leeszaal der Societeit Phoenix de tentoonstelling der ontwerpen werd geopend, verdrongen de Corpsleden zich om die schitterende collectie aquarellen te bewonderen. De maskerade had hiermede haar succes veroverd. In enkele dagen waren *alle* nummers geplaatst. De jaar en clubgenooten konden zelf hun groepen kiezen en zonder veel moeite kwam de samenstelling der maskerade tot stand.

Bij de inschrijving voor leveranciers der costuums kreeg de Antwerpsche firma Verstraete de opdracht. Die firma was tevens directie van een grooten schouwburg te Antwerpen. Verschillende gezellige avonden brachten de leden der maskeradecommissie daardoor door achter de schermen en in de foyers van dien schouwburg.

De groote feestzaal op het terrein van Stads Doelen werd opgericht volgens plannen van Corpsleden. De inwendige versieringen, die ten zeerste de aandacht getrokken hebben van bevoegde kenners, waren eveneens ontworpen en uitgevoerd door studenten in de Bouwkunde, waarbij de toenmalige student J. A. Pool Jr. een belangrijk aandeel voor zijn rekening had genomen.

De feestweek zelf slaagde uitermate goed. Als ik mij wel herinner was er *geen* deficit!

Het groote aandeel, dat de studenten zelf hadden genomen bij de voorbereiding voor de feestweek, drukte hierop een uiterst gunstigen stempel. Voor zoover mij bekend was dit het *eerste* Lustrumfeest in alle academiesteden, waarbij de studenten zelf alle ontwerpen hadden ter hand genomen. Als zoodanig is dus het gouden feest van 1898 baanbrekend geweest.

Het spreekt van zelf, dat de professoren in de kunstvakken hunne medewerking verleend hebben, doch die heeft meer bestaan uit aanwijzingen dan uit daadwerkelijke hulp.

Vermeldenswaard is nog de schitterende reclameplaat voor dit feest van het oud-Corpslid de Wettstein Pfister; ik hoop, dat hiervan nog een exemplaar in het archief van het D. S. C. aanwezig zal zijn.

Ir. J. C. LOMAN.

Kon. Rotterdamsche **BETON-IJzer** Maatschappij

v.H. **VAN WANING & Co. ROTTERDAM**

TELEFOON 1096-1097

FILIAAL ENSCHEDE

GEWAPEND BETON en bijkomende werken

Gewapend-Betonbuizen systeem „BONNA”

ten dienste van
Water-, Gas- en Rioolpers- of
Hevelleidingen
Ruim 2 duizend Kilometer gelegd

Vraagt inlichtingen

MACHINEFABRIEK EN SCHEEPSWERF

VAN

**P. SMIT JR.
ROTTERDAM**

HET LOSSEN VAN EEN ZEESCHIP IN DE ROTTERDAMSCHER HAVEN
MET 10 TONS DRIJVENDE KRANEN VAN HET LAATSTE TYPE

DE SPIEGEL

OFF. ORGAAN VAN HET D.S.C. EN DE C.C. VOOR STUDIEBELANGEN

OUDCORPSLEDEN EN
BELANGSTELLENDEN
IN DE STUDENTEN
JOURNALISTIEK, GIJ
KUNT DE SPIEGEL
STEUNEN DOOR: UW
COPY, HET NEMEN
VAN EEN ABONNE-
MENT à f. 4.50 PER
JAARGANG EN HET
PLAATSEN VAN UW
ADVERTENTIES. ¶

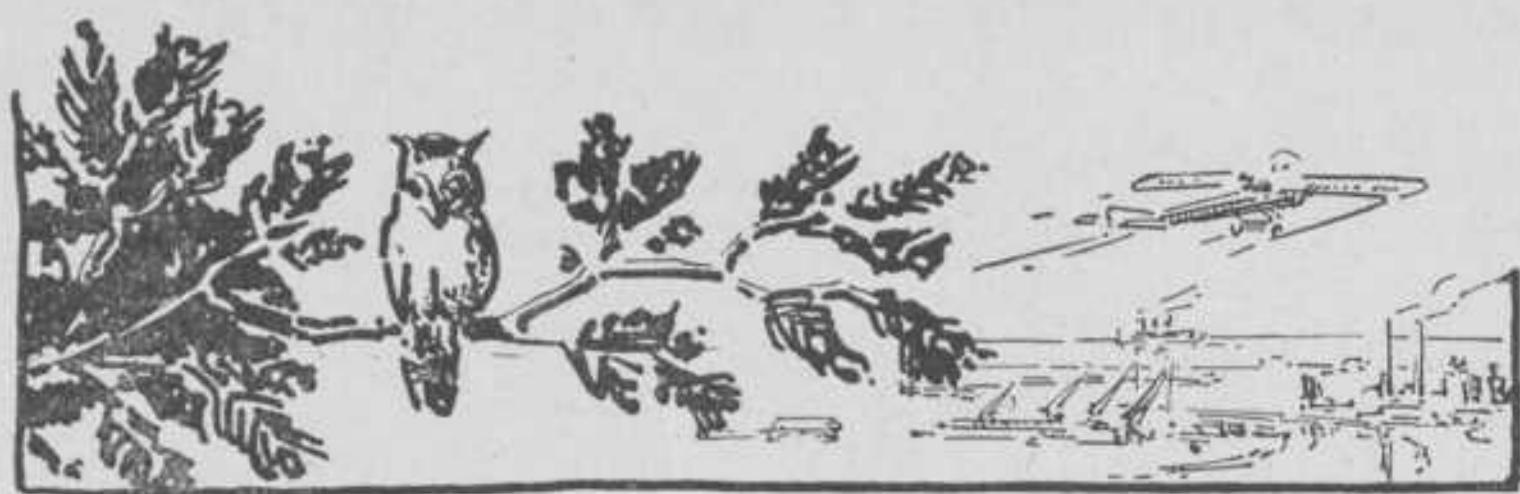

LOSSE NUMMERS VERKRIJGBAAR BIJ DEN UITGEVER
W. D. MEINEMA - HIPPOLYTUSBUURT 6 - TELEFOON 160 - DELFT

TECHN. HOOGESCHOOL

STUDENT EN TECHNIEK.

De student bezet, er is al herhaaldelijk op gewezen, een bijzonderen plaats in, of misschien beter buiten, de maatschappij. Ontslagen van de geestelijke voorgedij van ouders en leeraren, drukken hem nog niet die zorgen, welke een maatschappelijke positie noodzakelijk meebrengt. De student is vrij, zonder zorgen en jong. Drie factoren, die aan het studentenleven die overmoedige bekoring geven, die het tot iets specifiek eigens maken. Jong en vrij, d. w. z. dat de student zich volkomen kan overgeven, zich volkomen kan dompelen in één der veelzijdigheden van het leven met alle energie, alle levenskracht van het zich ontwikkelende. Jong, in de groei, met groote drang naar veelzijdigheid, grijpt hij om zich heen zonder maat. Gelukkig bezitten de meesten een dusdanige vitaliteit, dat ze dezen last kunnen torsen en zorgt het vereenigingsleven voor genoeg afleiding en aantrekkingskracht, om hem niet zoodanig in één der levenskanten onder te laten dompelen, dat men eerder zou kunnen spreken van een ondergaan.

Want merkwaardig is het, dat de student volkomen meester van zijn vrijheid, vrij van zorgen en banden, zich vrijwillig boeien smeedt. Boeien der traditie, die sterker binden, naarmate men meer student is. Er is misschien geen groep te bedenken, die tegelijk zoo vrij is en zoo gebonden, tegelijk zoo ruim en zoo exclusief, geen groep, die tegelijk zoo behoudend en zoo revolutionair is, als de studentenmaatschappij, die zichzelf zoo geheel genoeg is. Een goede traditie heeft hier, in een tijdperk van geestelijk volslagen bandeloosheid sterke uiterlijke banden gesmeed, die ongemerkt blijken een groote innerlijke kracht te bezitten. Banden die een geest weven even heilig als onbepaald, even wezenlijk als ongedefinieerd, een geest, die den zoo zinrijken en toch voor buitenstaanders zoo weinig zeggenden naam draagt van Corpsgeest.

Het studentenleven kent de spanning door het dualisme van de gebonden ongebondenheid. Kent en kende, want getuigen niet de beste stukken studentenliteratuur hiervan in hun neiging tot paradoxen en in hun bitteren zelfspot, in hun cynisch idealisme dikwijls en hun haast religieuze kracht elders?

We willen niet ontkennen, dat we niet over den gemiddelden student schrijven, maar over diegenen, die bezinnend de hoogtepunten markeren, waarnaar de maatstaven worden aangelegd. Diegenen, die de dragers zijn der studentencultuur, zij ook, die de lustrumspelen der laatste jaren in zich omdroegen en verwezenlijkten.

Van alle studentenproblemen is er één wel specifiek Delftsch en wel datgene, dat zich bezighoudt met het hart van onze studie, datgene, dat ook in ons lustrumspel wordt aangeroerd, de techniek. Een probleem te zwaar haast om aan te raken, maar anderzijds ook weer zoo in ons leven geweven, dat het moeilijk te passeeren valt.

De techniek, even jong nog haast als wijzelf, den kinderschoenen nauwelijks ontwassen, pas kort ontslagen van directe voorgedij, poogt nu onge-

bonden zelf haar weg te zoeken en werpt zich met die teugellooze energie, die het kenmerk is der jeugd, vaak onbezonnen op alles, wat zij tegenkomt in wild begeeren het te overmeesteren, het zich eigen te maken.

Velen voelen zich jong en sterk worden in haar greep en stellen zich vol overtuiging in haar dienst, maar anderen schudden het hoofd en zuchten, denkend aan den „Untergang des Abendlandes“.

De techniek heeft zich in betrekkelijk korten tijd in het maatschappelijk samenstel een dusdanige plaats weten te veroveren, dat zij tot één der groote hoofdfactoren dier ingewikkelde belangenconglomeratie, de maatschappij, gerekend mag worden. Het wordt tijd, dat we een duidelijk antwoord krijgen op de vraag: „Bezet de techniek deze plaats terecht of ten onrechte?“

Het zou op hoogverraad lijken, wanneer wij, als technische studenten met een volmondig „ten onrechte“ zouden antwoorden. Maar anderzijds gaat het toch ook niet aan met breeden zwaai een menigte weldenkende en bekwame mensen af te wijzen of hen met een kleinerend schouderophalen voor onbevoegd te verklaren. Ja we weten, dat zelfs onder hen, die hun beste krachten wijden aan de ontwikkeling der techniek en der technici, alleszins bevoegden dus, getwijfeld wordt aan de absoluteitheid dier techniek.

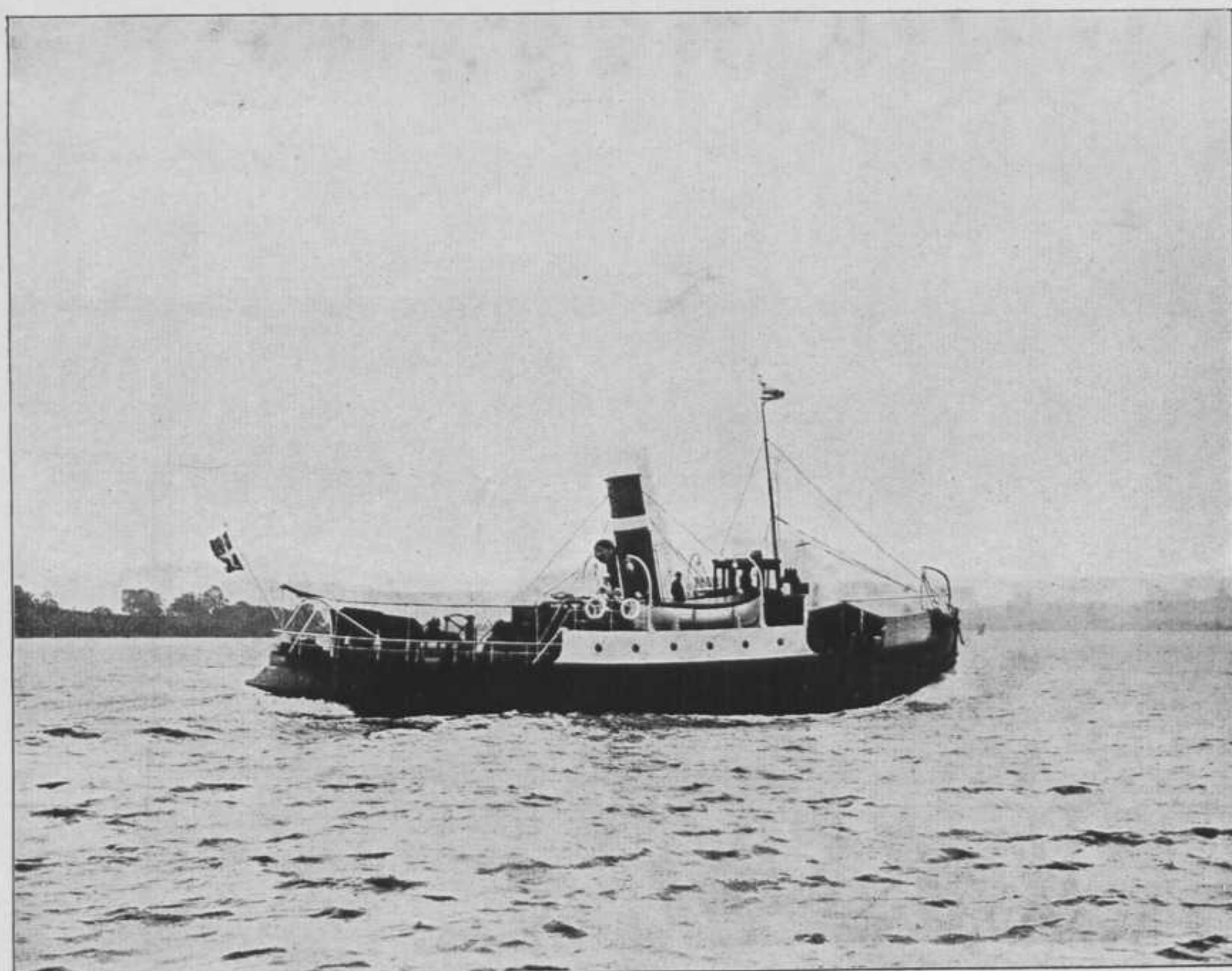
De techniek kan een machtig werktuig zijn in de handen van hen, die het goede (dat helaas tegenwoordig zoo elastische begrip) willen, van hen, die het als werktuig ook beschouwen, maar afschuwelijk verwoestend kan zij werken, wanneer zij zichzelf hare grenzen stelt, wanneer zij om zich zelf gaat bestaan, an sich, absoluut.

Over de techniek denken doet ons als van zelf den blik slaan naar het land der onbegrensde mogelijkheden, Amerika. Daar weerklinkt een juichend koor, juichend in critiekloos bewonderen, verstomd staan, over de schoonheid van het Groote, in extase over het verrukkelijke, dat menschelijk vernuft tot stand bracht en in het hart groeit een verlangen naar dat ontzagwekkende, naar het superlatieve, naar het bijzondere en vooral naar „the biggest on the world“. Door deze juichtonen bijna overstemd, klinkt een plechtige mineur, klaagzingend over de ontmaskering en vermechaniseering van het leven. Ook hiervan zijn de zangers mensen van onzen tijd, modernen, die hun plaats eischen op de wereld en niet wenschen onder te gaan in het nivelleeringsproces, de vervlakking, noodzakelijk gevolg van de mechaniseering en tayloriseering tot eenvoudige eenheden. Zij, die glimlachen over de primitiviteit van een Ford, zij, die in de wereld andere wetten zien dan economische en materiele, maar die rekenen willen met dat ondefinieerbare, ongrijpbare, wisselende, dat wij leven noemen.

Hier woelen en worstelen vragen, die heel den gang van de cultuur behelzen, hier gaat het om onzen, technische studenten, eigen toekomst, en daarom hebben wij er recht op, dat er klare en duidelijke taal gesproken wordt, dat er gebroken zal worden met het systeem, dat ons alleen de techniek laat zien, maar wij willen leeren de techniek te plaatsen organisch op de plaats welke zij in moet nemen temidden der overige culturfactoren. Wij vragen voor de techniek een traditie, die even sterk als in de studentenwereld, desnoods onbegrepen, regelend optreedt en die haar in juiste banen houdt. Wij willen weten of hier alle groei vooruitgang is of dat er misschien gesnoeid moet worden, opdat de vruchten der techniek des te schooner zullen zijn!

v. R.

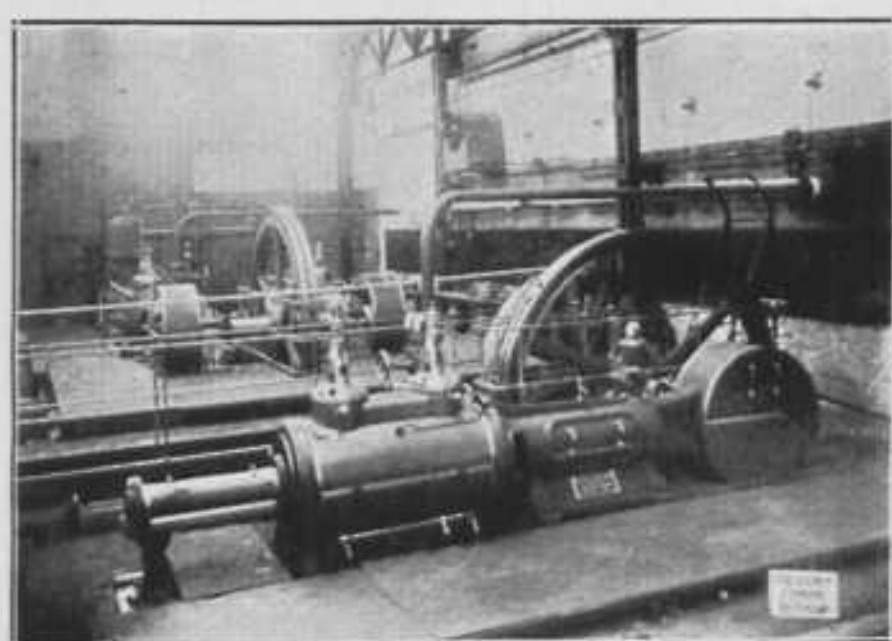

N.V. Werf „Hubertina” voorh. W. H. Jacobs
SCHEEPS- EN WERKTUIGBOUW - KETELMAKERIJ
———— HAARLEM ————

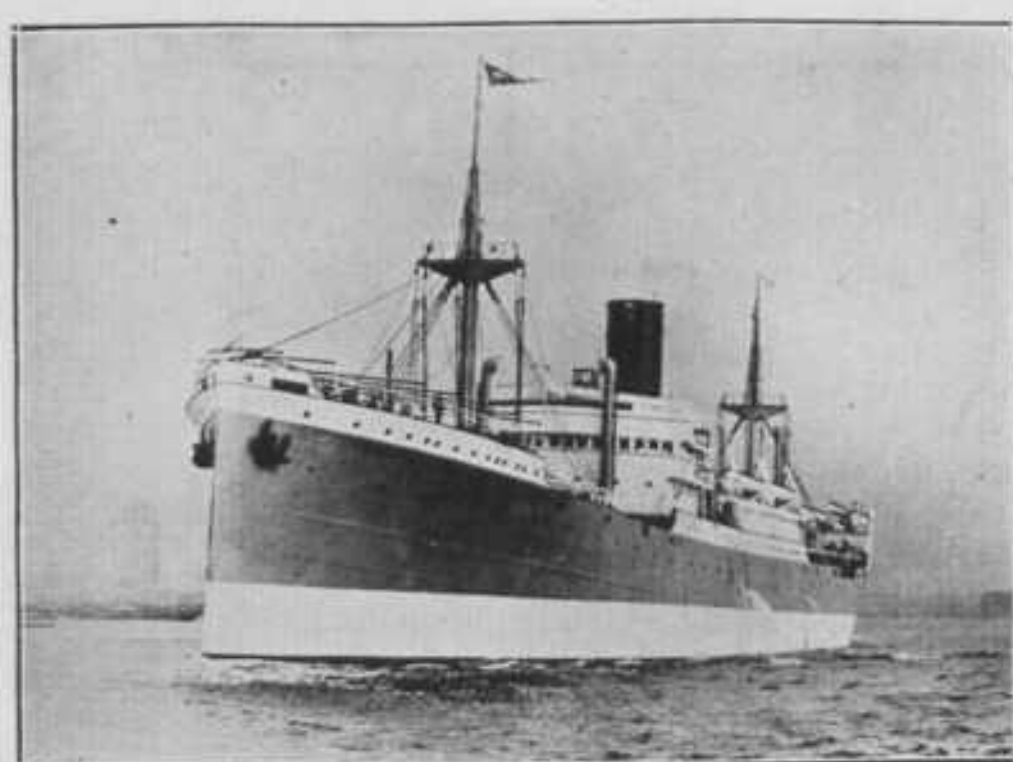
Etablissement „Fyenoord”

Rotterdam
Piekstraat

Stoommachines voor de Suikerindustrie

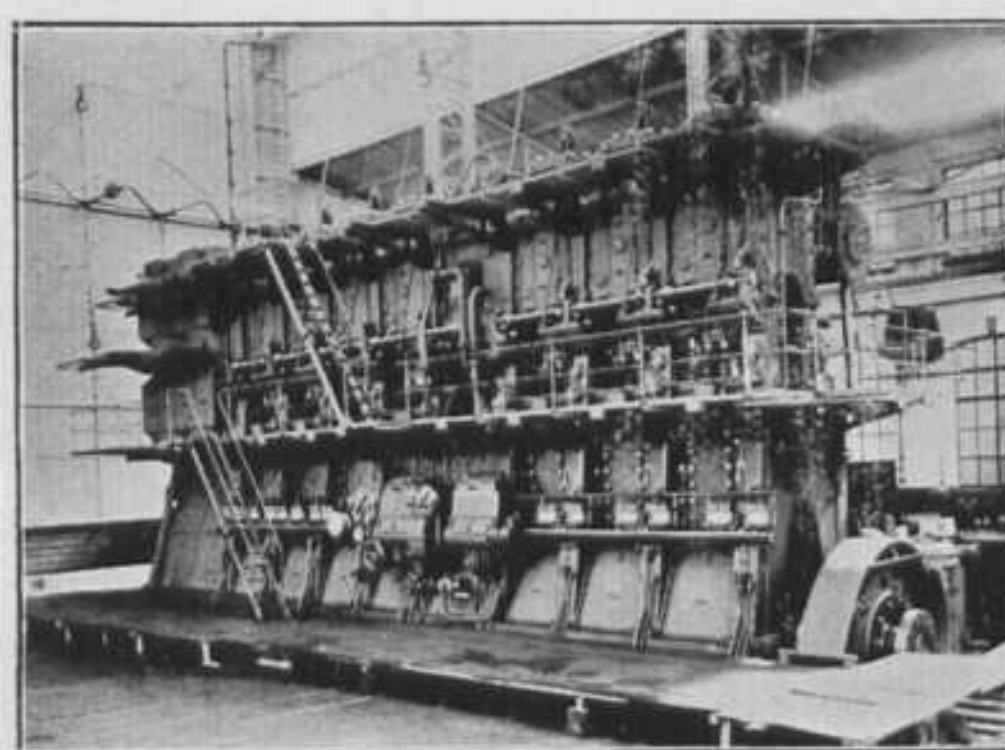
Soerabaia
H.B.S. straat

Motorschip „Kota Inten”

Opgericht
1823

—
Personeel
2000 Man

Dubbelwerkende tweetakt motor 5800 As P.K.

FABRIEKEN JAN

ALLAN

LEVEREN

MEUBELEN

SCHEEPS & KAMER

BETIMMERINGEN

CARROSSERIEËN, SPOOR

EN TRAMWEGMATERIËEL

FABRIEKEN TE
HILLEGERSBERG.

MAGAZIJNEN:

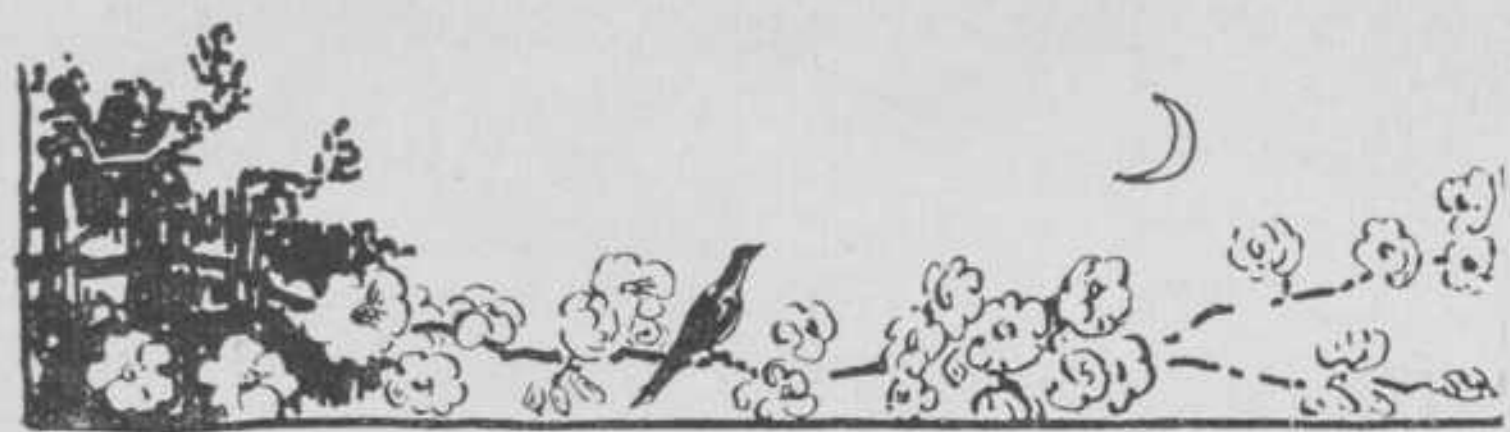
ROTTERDAM

DEN HAAG

GROOTE MARKT.

NOORDEINDE.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN

DE CIRKEL.

Het is jammer, dat de ruiten van mijn kamer zoo slecht zijn, Het zijn geen spiegelruit, er zit maar gewoon glas in, d. w. z. glas met hobbels en bulten, met zwarte punten en kringen erin. Wanneer je er doorheen kijkt, zie je iedere rechte lijn krom en gebroken. Soms verspringt het beeld een heel eind, zoodat je het hoofd van menschen, die voorbijgaan, op of zelfs naast hun schouders ziet. Een eigenaardig gezicht is het, deze onthoofde menschen. Zoo moet dus het lichaam van een misdadiger eruit zien, wanneer hij de guillotine betreden heeft en nadat het mes gevallen is. Door mijn ruiten zie ik de wereld geheel op mijn eigen wijze. Zoo ziet niemand het leven daarbuiten, tenzij hij ook in mijn kamer is en kijkt door de hobbelige ruiten.

Dikwijls is het ook wel erg lastig en hinderlijk, dat het glas in mijn ruiten zoo slecht is. Het gebeurt namelijk, dat er wezens aan mijn raam voorbijgaan, wezens, die een nadere beschouwing overwaard zijn. Vooral den laatsten tijd komt dit meer en meer voor. Ik wijd dit voor een aanzienlijk deel aan het weer en aan den tijd van het jaar. Maar vooral aan het weer . . . . Ik zit aan de tafel en toevallig kijk ik naar buiten. Daar komt iets voorbij in kleurige kleren. Een aardig gezichtje. Ik snel naar het raam en kijk door de slechte ruiten. Ja, inderdaad een aardig figuurtje. Om het nog wat langer na te kunnen kijken, schuif ik het raam open en ik steek mijn hoofd naar buiten. Maar, o wee, weg illusie . . . . En ik vervloek die hobbelige ruiten, die de werkelijkheid niet door laten, maar steeds hieraan iets veranderen, die iets wat dun is dik maken en wat leelijk is schoon en omgekeerd.

Bovendien zijn de ruiten bestoft, wanneer het in lang niet geregend heeft. Ik woon aan een drukke straat; auto's en wind hebben het stof opgejaagd en het in wilde warreling hoog boven de straten geslingerd en het rechts en links tegen de huizen gesmeten. En wanneer het dan regent, druipten druppels langs het glas naar beneden, sporen achterlatend als wormen, die kruipen in nat-weeke aarde. Zoo zijn er geulen te zien met aan den rand opgehoopt stof. Ook dit zijn beletsels, die een goed uitzicht verhinderen.

Er zou veel te zeggen zijn over de teleurstellingen en verrassingen, die deze bestofte en hobbelige ruiten teweegbrengen. Het zou zeer belangwekkend zijn, om eens precies de invloed op te sporen, die de ruiten op mijn gemoed hebben. Want die invloed is groot. Enkel het feit, dat ik 's winters geheel anders gestemd ben dan 's zomers, wanneer ik steeds door geopende vensters kijk, versterkt deze meening zeer. En nu ik er over nadenk, geloof ik zeker, dat ruiten een groote factor zijn in de vorming van iemands karakter. Vooral wat betreft wereldbeschouwing zijn goede ruiten van essentieel belang.

Dit alles is zeer interessant. Misschien zal ik dit later eens nauwkeurig nagaan. Nu heb ik daar echter geen tijd voor. Eigenlijk wilde ik heelemaal niets zeggen over mijn ruiten, maar ik kwam toevallig hierover te praten, toen ik naar buiten keek, naar den cirkel. Want dezen cirkel zag ik

ook weer niet in alle volmaaktheid, die een cirkel eigen is. Hierover werd ik boos en daarom weidde ik uit over de ruiten. Mijn bedoeling was het een en ander over den cirkel te zeggen.

Misschien kennen slechts weinigen dezen cirkel, alhoewel velen hieraan voorbij gegaan zijn. Mijn oog valt dagelijks vele malen op den cirkel; ik woon er dicht bij. Dit is prettig. Is het stil in de straten, overdag of bij avond, zijn er alleen katten of honden te zien, meestal bij den cirkel zijn menschen. Bijna altijd één mensch. Dit neemt alle gevoel van eenzaamheid weg. Wanneer ik 's nachts in mijn alleen-zijn ril voor de oneindigheid en de groote leegte rondom, dan brengt de mensch bij den cirkel mij tot kalmte.

Thans zal ik U openbaren, welke cirkel sinds lang mijn aandacht trekt en welke mij zoo buitengewoon boeit. Ik zal U hieromtrent niet langer in 't duister laten tasten:

Het is een cirkel, te midden van grijze, bijna vierkante steenen, op het kruispunt van twee drukke straten. De omtrek wordt gevormd door steenen van kleinere afmetingen. Dit is de cirkel.

Werpt nu het papier niet weg, maar leest verder!

Want waarom die cirkel mij boeit en wat ik in die cirkel zie, zal ik U nog vertellen. Ik heb mij voorgenomen, heden dit geheim op schrift te stellen en het aan de menschheid voor te leggen. Leest dus verder!

Het zou aardig zijn, eens na te gaan, hoeveel voetstappen neergelegd zijn op dit kleine stukje straat. Want het bijzondere van dezen cirkel ligt in 't feit, dat hier geen menschenvoet mag loopen, dit wil zeggen, geen voet van een gewoon mensch . . . . Het kan heel druk zijn op het kruispunt. Van vier kanten komen menschen drommen, dringend door nauwe straten. Zij kruisen elkaar en gaan elkaar voorbij. Slaan rechts en links af. Auto's, fietsers en karren, alles gaat hier langs en dwars door elkaar heen. Daartusschen voetgangers, als teere visscherspinken te midden van woeste golven. Maar geen stap, die neergelegd wordt op dit heilig plekje grond. Geen wagenrad noch eenige autoband heeft deze gewijde aarde beroerd . . . Misschien wel geen enkele schoenzool. De cirkel ligt daar te midden van aangolvende menschenmassa's, als een omhoog springende rotsklip te midden der eindeloos-deinende zee. Beiden worden omspoeld, doch niet overstroomd!

Zoo juist zei ik, dat misschien geen enkele schoenzool den cirkel zou betreden hebben. Maar één paar schoenzolen betreedt gretig dezen grond. Eén paar voelt zich volkomen thuis, is in zijn element wanneer het den cirkel nadert . . . Het is het paar schoenzolen van den verkeersagent! Want deze is hier heer en meester. De cirkel is zijn terrein. En hierom zijn de schoenzolen van den verkeersagent zoo uitermate verheugd. Een eer, die geen enkel paar ter wereld toekomt, valt hun ten deel: het betreden van den cirkel.

Het is een eenvoudige schoonheid: de cirkel met de verkeersagent erin. Te midden van deze menschenvloed, de agent, rustig zwaaiend met zijn armen. Hij staat daar in zijn cirkel in fel en schrill contrast met de rusteloos voorbijschietende auto's en fietsers. Onbewogenheid ligt op zijn gelaat, maar tevens duiden zijn ernstige en gesloten gelaatstreken op vastberadenheid en wil. Hij is de man, die in deze voortjagende horde lijn en teekening brengt. Hij staat met opgeheven hoofd en ziet naar alle richtingen; de menschen gaan met gebogen hoofden en zien slechts hun naaste omgeving.

De mensch — haast, opgewondenheid, voortgestuwd, dwang, eindeloze massa's, leven.

De verkeersagent — kalmte, rust, onbeweeglijk,

armen, eenling, beheersching, toewijding, plicht.

De cirkel — gelaten, tevredenheid, bovenaardsch, overwonnen . . . oneindig.

Mensch, verkeersagent en cirkel, zij spelen dagelijks hun duivelsch spel onder mijn venster. Wanneer de zon ondergaat, zijn de menschen vermoeid, zij trekken zich terug in hun huizen om den volgenden dag opnieuw te beginnen. De verkeersagent verlaat pas diep in den nacht zijn speelterrein om spoedig weer aan te vangen. De cirkel blijft echter . . . Onveranderlijk, onbewogen.

Van uit mijn venster zie ik den strijd tusschen God, mensch en duivel, zonder oplossing. Het is onzinnig, dat daar in den cirkel een verkeersagent staat. Hij helpt de menschen. Hij doet de menschen volharden in hun dolle, waanzinnige wedren, in hun doel-verloren race naar den afgrond. Verjaagt den duivel en de menschen zullen in ziel-verwoestend rennen tegen elkaar botsen. Lichamen zullen zich ophoopen, verdergaan wordt onmogelijk. En de mensch zal tot bezinning komen en zal inzien, dat dit waanzin is. Hij zal terug keeren tot den cirkel, rustig en deemoedig, en een ieder zal zijn weg weten, doel voor oogen . . .

Maar iederen morgen staat de agent wederom in den cirkel en de menschen gaan in geordende massa's verder . . . steeds verder . . .

Ik vrees, dat maar weinigen het bestaan van den cirkel vermoeden. En dit is ook wel te begrijpen. De cirkel kan om geen enkele reden opvallen en aldus de aandacht der menschen tot zich trekken. Want de cirkel ligt stil te midden der steenen, wanneer schroeiende zonnestrallen uit hoogen hemel neerschieten op zijn grijs oppervlak, wanneer flets bleke manestrallen zijn steenen

zacht betasten, wanneer regenstroommen striemen zijn glimmend gladde huid en wanneer een warrelende wind het stof uit zijn poriën veegt. Altijd zich zelf, zich aan niets storend. Beeld van evenwichtigheid.

Maar, de cirkel is een cirkel te midden van eindeloze, rechte, sombere rijen van grijze straatsteenen!

Hebt ge wel eens lang naar een straat gekeken?

Bekroop U toen geen gevoel van weemoed en troosteloosheid?

Voor mij ligt er iets oneindig eentonigs in een straat. Al maar steenen, steenen, steenen. Allen van dezelfde kleur. Eén steen wat grooter dan de anderen? Neen, allemaal even groot, alle rijen een gelijk aantal steenen. Alles gelijk, gelijk.

Rijen steenen, grijs en somber . . . eindeloos . . . Zoo slingeren de straten zich door de stad als brokken eentonigheid en regelmaat. Zoo voegen zich rij aan rij . . . Tot daar vlak onder mijn venster een cirkel zich bevindt. Van het eentonige is afstand gedaan. De regelmaat is opgeofferd.

Dit verheugt mij zeer!

Ja, misschien is het wel deze wilde vreugde, die mij ongemerkt gedwongen heeft te schrijven over den cirkel. Ja, ja, want de cirkel te midden der rijen steenen wekt bij mij een beeld op:

De straat doet mij denken aan iemand, die altijd doet, wat hij denkt en dus wat verstandig is, die nooit iets doet, dat buiten de eindeloze rij van zijn grijze principes valt. Zoo iemand kent niet het groote, machtige gevoel, dat plotseling opbruist en de geheele persoon stormenderhand veroverst. Het gevoel, dat alle verstand opzij dringt, dat alle principes verbreekt, zooals de cirkel de eindeloze, rechte, sombere rijen van grijze straatsteenen verbreekt . . .

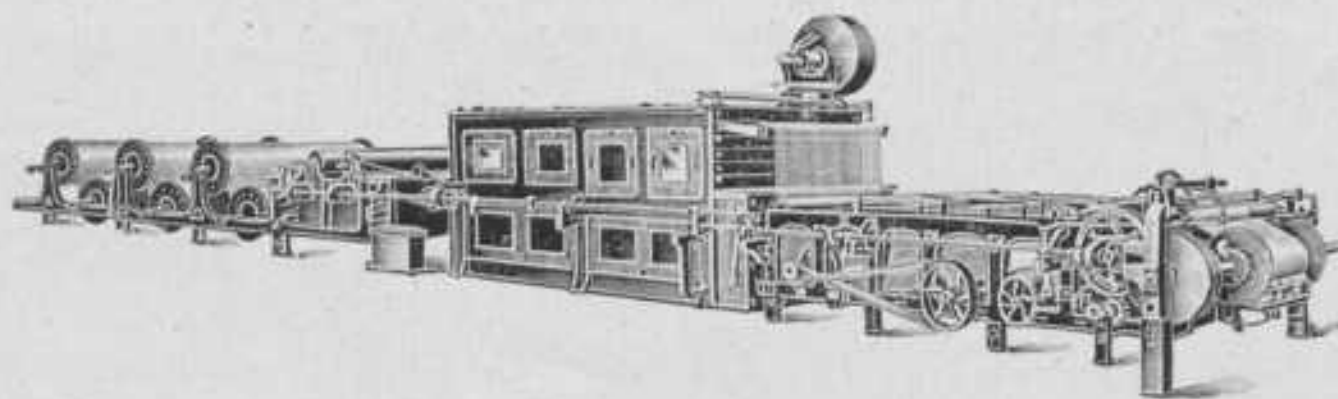
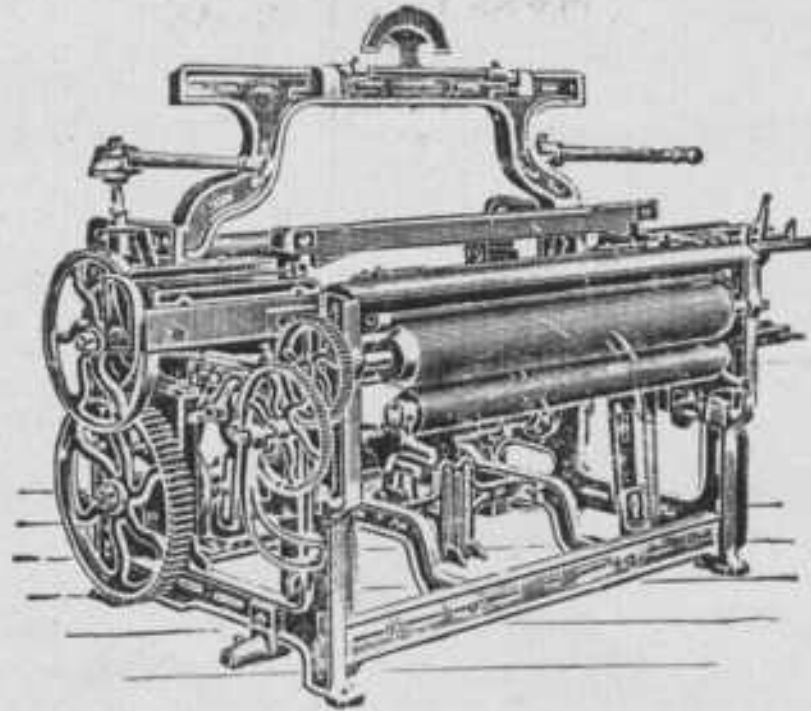
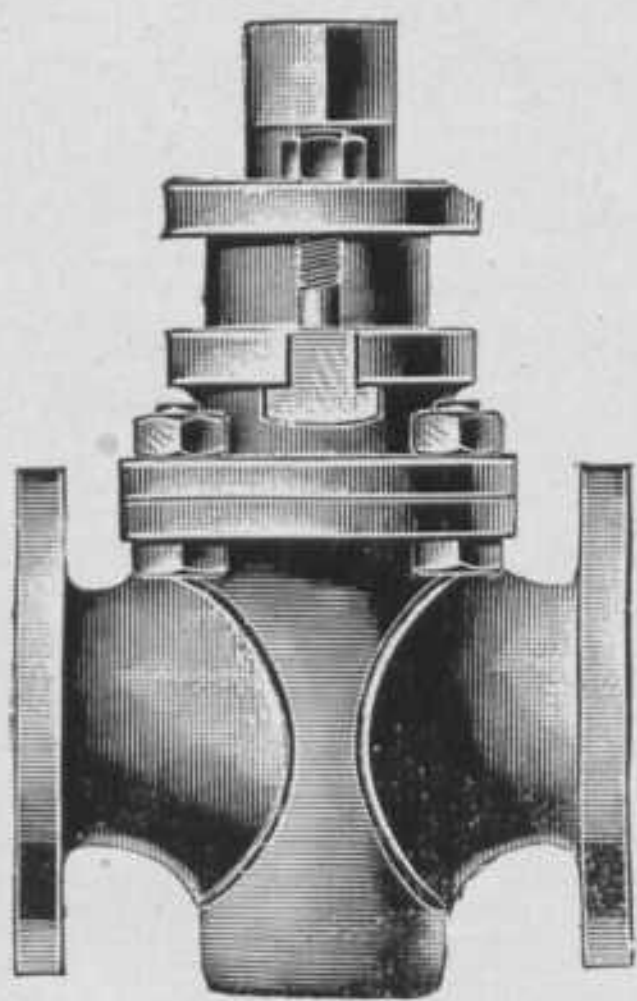
Daarom is het, dat ik over den cirkel geschreven heb.

M.

N.V. TATTERSALL & HOLDSWORTH'S Machinefabrieken en Magazijnen „De Globe” ENSCHÉDE

Filialen: ROTTERDAM — BURNLEY (Engeland) — GRONAU (Westfalen)

MACHINEFABRIEK, IJZER- EN METAALGIETERIJ
SPECIALITEIT: STOOMAPPENDAGES EN TEXTIELMACHINES

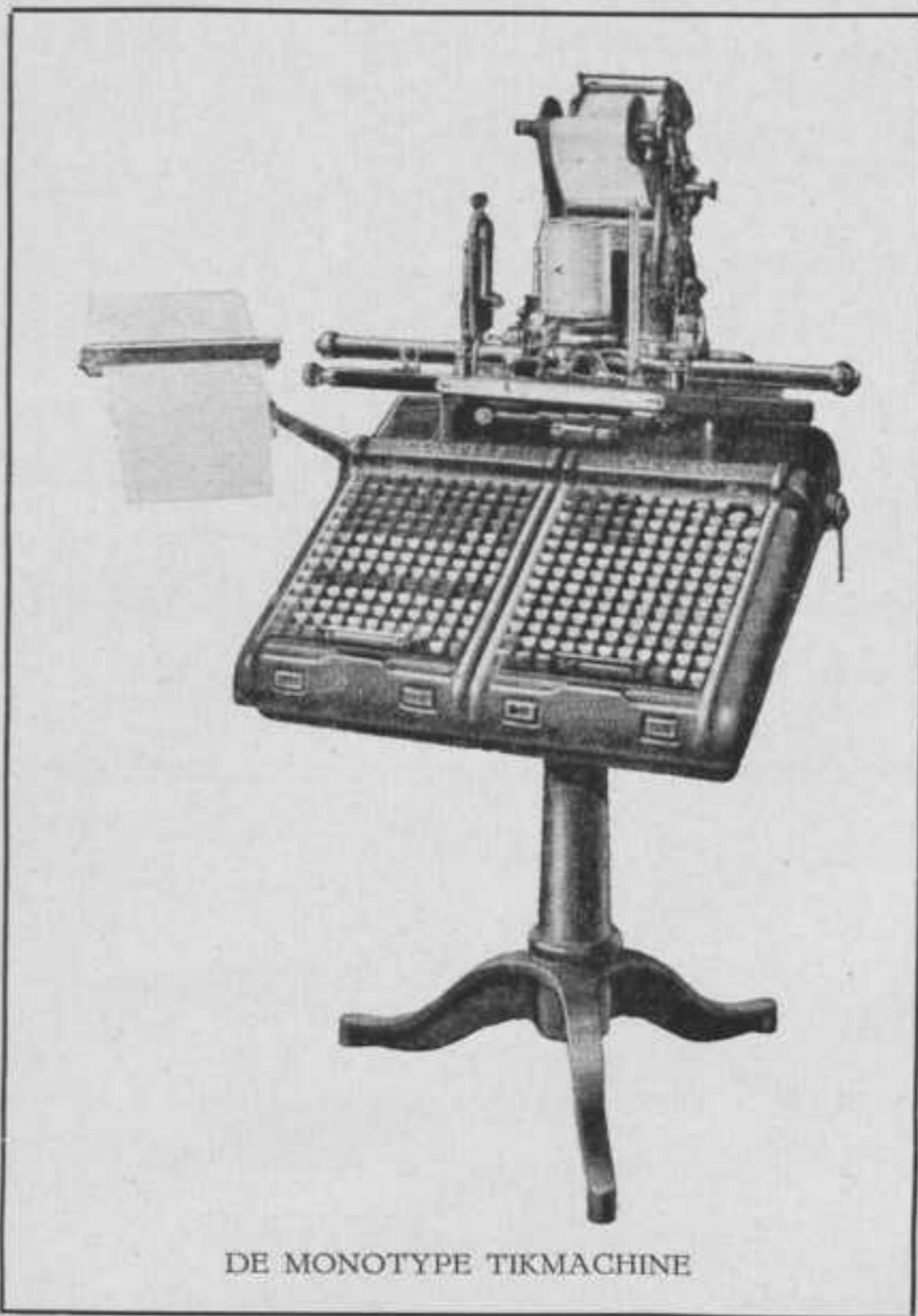

INSTALLATEURS VAN COMPLETE INRICHTINGEN VOOR SPINNERIJEN,
STERKERIJEN, WEVERIJEN, BLEEKERIJEN, VERVERIJEN, ENZ. ENZ.

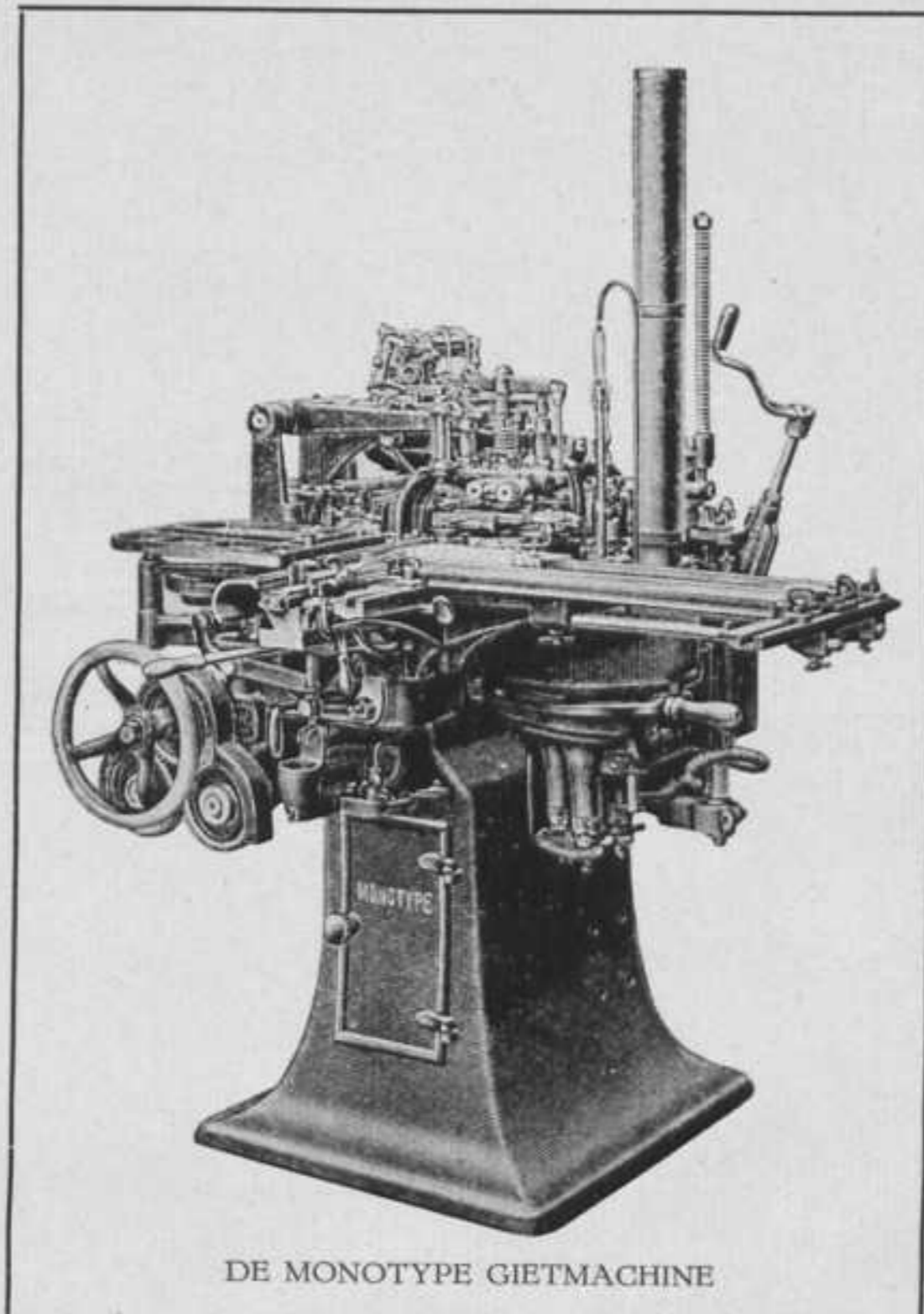
DRUKKERIJ W. D. MEINEMA - DELFT

DE SPIEGEL

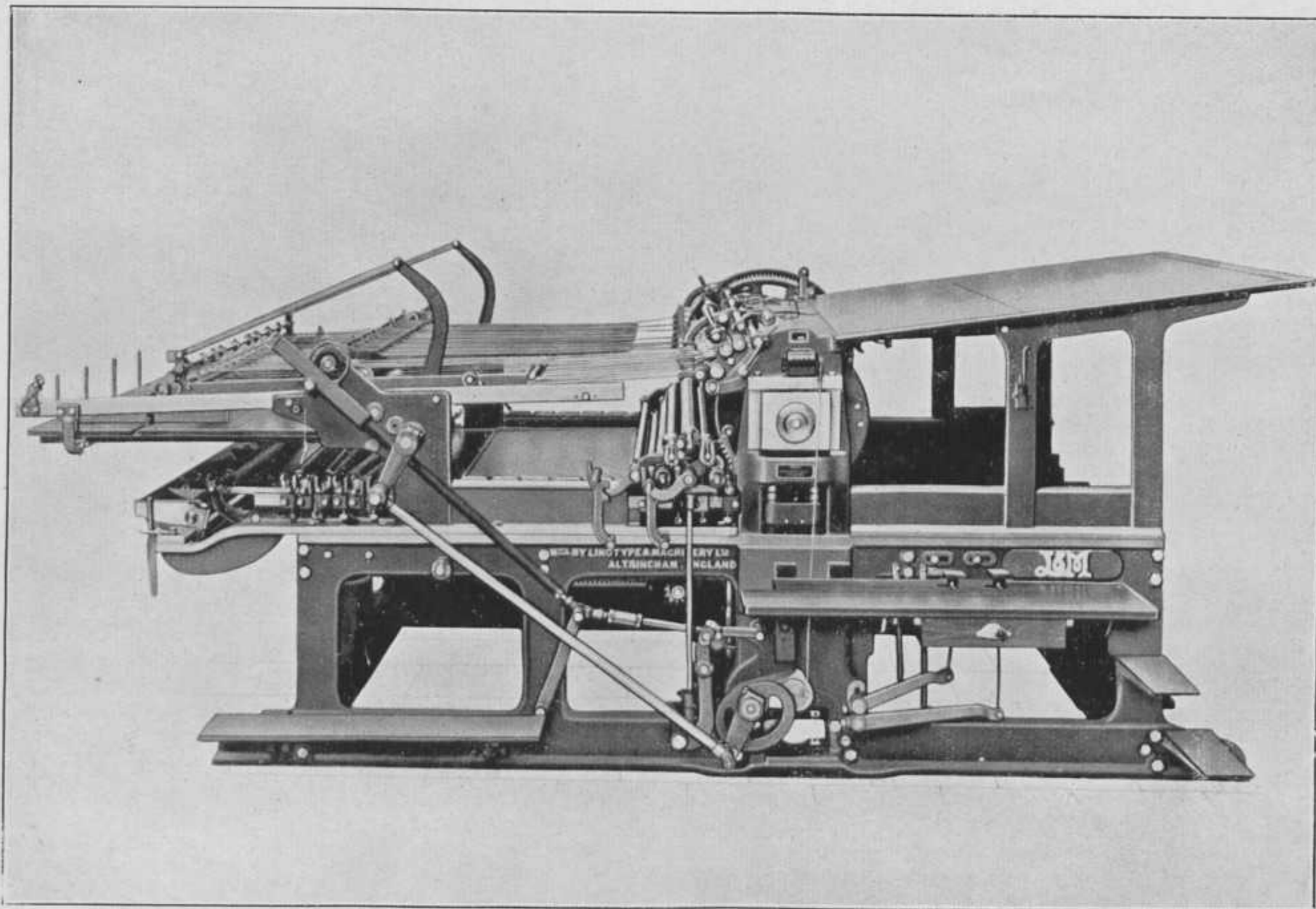

DE MONOTYPE TIKMACHINE

WORDT GEZET EN GEGOTEN MET DE
MONOTYPE ZET- EN GIETMACHINE EN
GEDRUKT OP DE L.M. TWEE-TOERENPERS

DE MONOTYPE GIETMACHINE

DE L.M. TWEE-TOERENPERS

HET PAPIER WAAROP DE SPIEGEL WORDT GEDRUKT LEVERT
DE FIRMA VAN GELDER ZONEN, AMSTERDAM-ROTTERDAM

MODERN INGERICHT BEDRIJF

DE ROTTERDAMSCH DROOGDOK MIJ

TELEGR. ADRES DOCKYARD-ROTTERDAM

REPARATIE EN NIEUWBOUW
VAN SCHEPEN EN MACHINES

DE ROTTERDAMSCH
DROOGDOK MIJ. (Luchtfoto K.L.M.)

SCHEEPSBOUW MIJ. „NIEUWE WATERWEG“. (Luchtfoto K.L.M.)

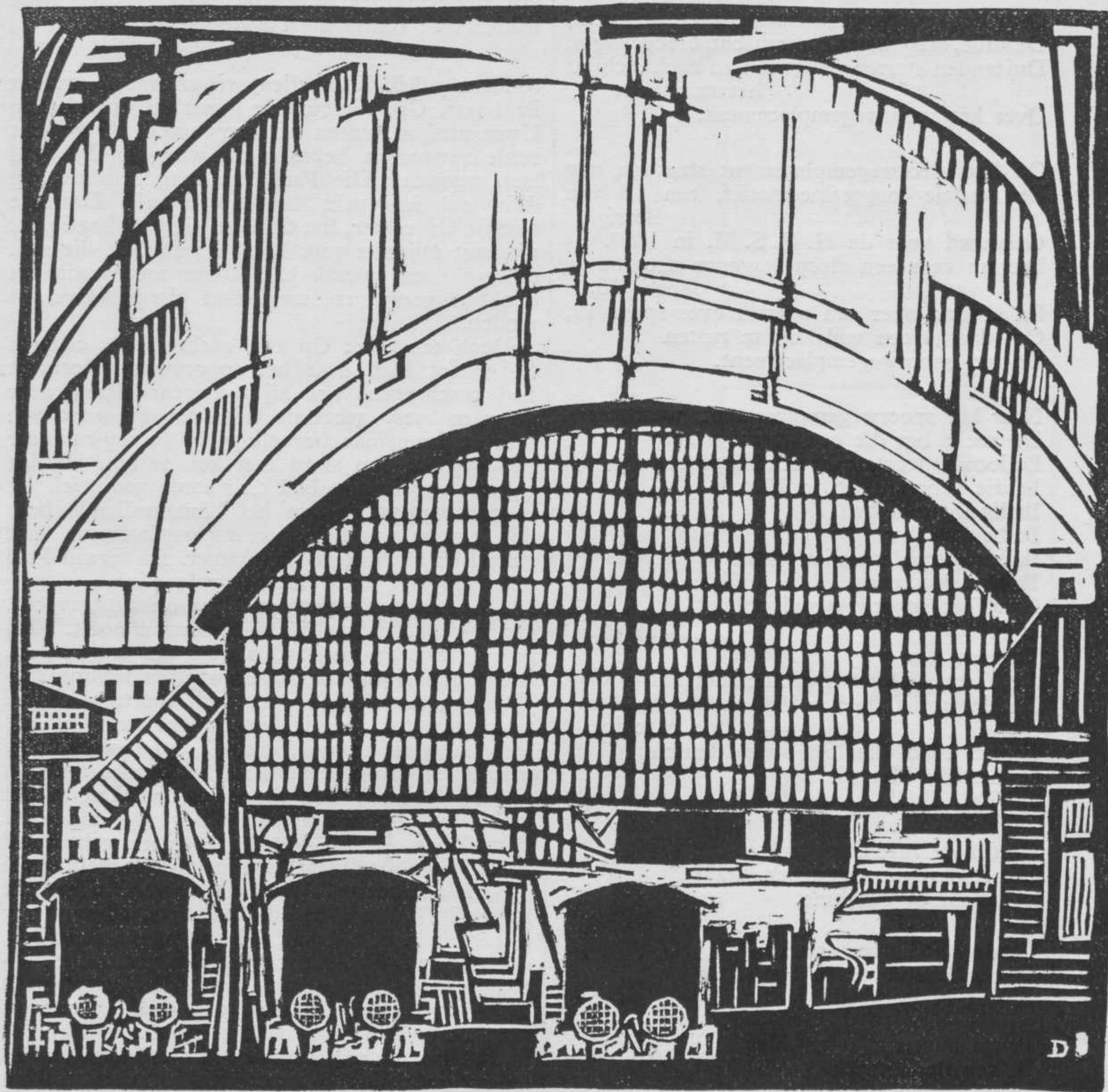
14 HELLINGEN TOT EEN LENGTE VAN 600'—0''
6 DROOGDOKKEN TOT EEN CAPACITEIT VAN 15000 TON

SCHEEPSBOUW MIJ „NIEUWE WATERWEG“

TELEGRAMADRES SHIPYARD—SCHIEDAM

PAUL.

*Ter ernstige overpeinzing
opgedragen aan een groot
aantal leden van het D. S. C.*

Over het spoorwegemplacement ligt de nacht,
De stille, diepzwarte zomernacht, die eeuwig is.
Duizenden sterren schitteren en zacht schijnt
het maanlicht
Over het spoorwegemplacement.

Op het spoorwegemplacement staat nu nog
Een enkele rangeerlocomotief, een 1B van
Börsig,
Gebouwd voor de H. IJ. S. M. in 1880,
Die nu eens een sleep waggons afstoot over
spoor 16,
En er dan weer een optrekt over spoor 17,
Om daarna een wijle uit te rusten
Op het spoorwegemplacement.

Naar het spoorwegemplacement, waarover
De nacht ligt die eeuwig is, waarop
De locomotief staat die in 1880 gebouwd is, kijk
Ik die geboren ben in 1906.
Ik lig in mijn bed.
Ik ben wakker.
Ik kan den slaap niet vatten.
Ik kijk droomerig
Naar het spoorwegemplacement.

Ik weet het:
De nacht, die eeuwig en toch dood is = God.
De locomotief, die van 1880 en toch dood is =
de Machine.
Ik van 1906, die leef = de Mensch.
Ik ben de Mensch!
Ik! Ik!! Ik!!!

Omdat de machine dood is en
Ik een levend wezen ben, sta
Ik boven de Machine.

Omdat God dood is en
Ik een levend wezen ben, sta
Ik ook boven God.

Ik sta boven alles en allen.
Ik ben de Mensch.

Gij moet het mij niet kwalijk nemen, geachte
Lezer, dat ik mijn verhaal op deze, voor U misschien
ietwat vreemdsoortige wijze, aanvang. Mocht Gij
U echter door een der bovenstaande regels ge-
kwetst voelen, dan zal mij dat veel genoeg
doen. Inderdaad. Het bewijst immers, dat Ik
gelijk had, want, wanneer Gij niet kwaad wordt,
dan zijt Ge het dan dus met Ik eens; wordt Gij
echter wel kwaad, dan vindt dit slechts zijn oorzaak
in het feit dat Gij U minder dan Ik voelt, immers
waart Gij meer dan Ik, wat echter, niet tot mijn
spijt, onmogelijk is, dan stondt Gij nog meer dan
Ik boven God en de machine en er was dus
geen reden voor U om kwaad te worden. Wanneer
Gij dit wel wordt, dan zijt Gij dus jaloersch,
dit is leelijk van U, en daarom word ik kwaad op U.
Dank U.

Om echter eventueele misverstanden te voor-
komen, wil ik U, lezer, de volgende bijzonder-
heden mededeelen:

Ten eerste ben ik namelijk niet Ik, dat is een
ander; hoewel, dat moet ik toegeven, ik alles
wat Gij tot nu toe gelezen hebt, wel geschreven
heb, maar nogmaals, ik ben Ik niet.

Ten tweede is Ik een zekere Paul, student aan
de Technische Hoogeschool te Delft, bovendien
heeft hij geen ouders meer. Dit zijn overigens
vrij onbelangrijke bijzonderheden, U ter wille
wilde ik ze echter even memoreeren.

Thans zal ik U vertellen, wie en wat de student
Paul was. Gij, die zich de gunst en vriendschap
Uwer medestudenten wilt verwerven, of wellicht
reeds verworven hebt, zoudt waarschijnlijk van
hem zeggen: „Die Paul, die mag zoo hier en
daar wel iets gekks heeten, ha-ha!” Daarmee
bewijst Gij echter, dat Gij Paul niet zult begrijpen,
dit spijt mij niet voor Paul, hij zou U, die zich
de gunst en vriendschap Uwer medestudenten
denkt te verwerven, zeer zeker uiterst vervelend
vinden.

Doch ter zake: Op een nacht, reeds eenigen
tijd nadat Paul over het spoorwegemplacement
had geschreven, wat hij overigens allang weer
vergeten was, gebeurde het, dat hij, ofschoon
met de kennelijke bedoeling om te slapen naar
bed gegaan, den slaap niet kon vatten. Hij lag
op zijn rug in zijn bed en staarde voor zich uit
in zijn tengevolge van het binnenvallende licht
der lampen van het spoorwegemplacement, niet
geheel en al duistere slaapkamer. En terwijl Paul
daar zoo lag, dacht hij het volgende:

„Nu heb ik al een maand lang niets uitgevoerd.
Op die manier haal ik mijn examen nooit. Haal
ik mijn examen nooit. Dus weer een jaar verpest,
weer een heel jaar verpest. En waarom, waarom? —
Waarom, terwijl ik mij er toch voortdurend toe
tracht te zetten, kan ik niet aan het werk komen?
Heb ik geen energie, heb ik geen wilskracht,
ben ik een slappeling? Waarom kunnen anderen
wel en ik niet? Ben ik zoo stom? Dat is het
toch niet, dat is het niet. Maar wat dan wel?
Wat dan wel? — Wat moet er nu gebeuren?
Weer zoo'n heel jaar, dat precies hetzelfde zal
zijn als alle vorige? Wat moet er van mij terecht
komen? Ik kan niets, ik kan niets, alles wat ik
geleerd heb, heb ik half geleerd, alles wat ik doe,
doe ik half, ik ben ongeschikt voor alles. —
Waarom leef ik, waarom denk ik? Waarom heb
ik dan weer dit, dan weer dat, waar ik niet uit
kan komen? Waarom is het leven van allen die
ik dagelijks om mij heen zie zoo heerlijk onbezorgd
en oppervlakkig? Waarom denken zij niet? Kan
ik niet zijn als zij? Zou ik dan gelukkig kunnen
wezen?

Zouden zij in het bestaan van God gelooven?
Zouden zij er ooit over nagedacht hebben dat
het bestaan van God, zooals zij zich hem denken,
een leugen is? Waarschijnlijk hebben zij dat
nooit gedaan. Wat moet dat gemakkelijk zijn.
— Ik weet, dat ik, als ik wilde, een dichter zou
kunnen zijn. Waarom kan ik het niet zijn?
Waarom niet, waarom niet? — O, godverdòmme,
godverdòmme!”

Zoo ongeveer, Lezer, dacht Paul, terwijl hij op
zijn rug in zijn bed lag en voor zich uit staarde
in zijn tengevolge van het binnenvallende licht
der lampen van het spoorwegemplacement, niet
geheel en al duistere slaapkamer. Hij wilde dat
hij kon huilen, heel lang uithuilen. Maar hij
kon niet. Hij gooide zich om en om, en duwde
zijn moede hoofd in zijn warme kussen en beet
in het laken, dat het scheurde. Een antwoord

HEEMAF

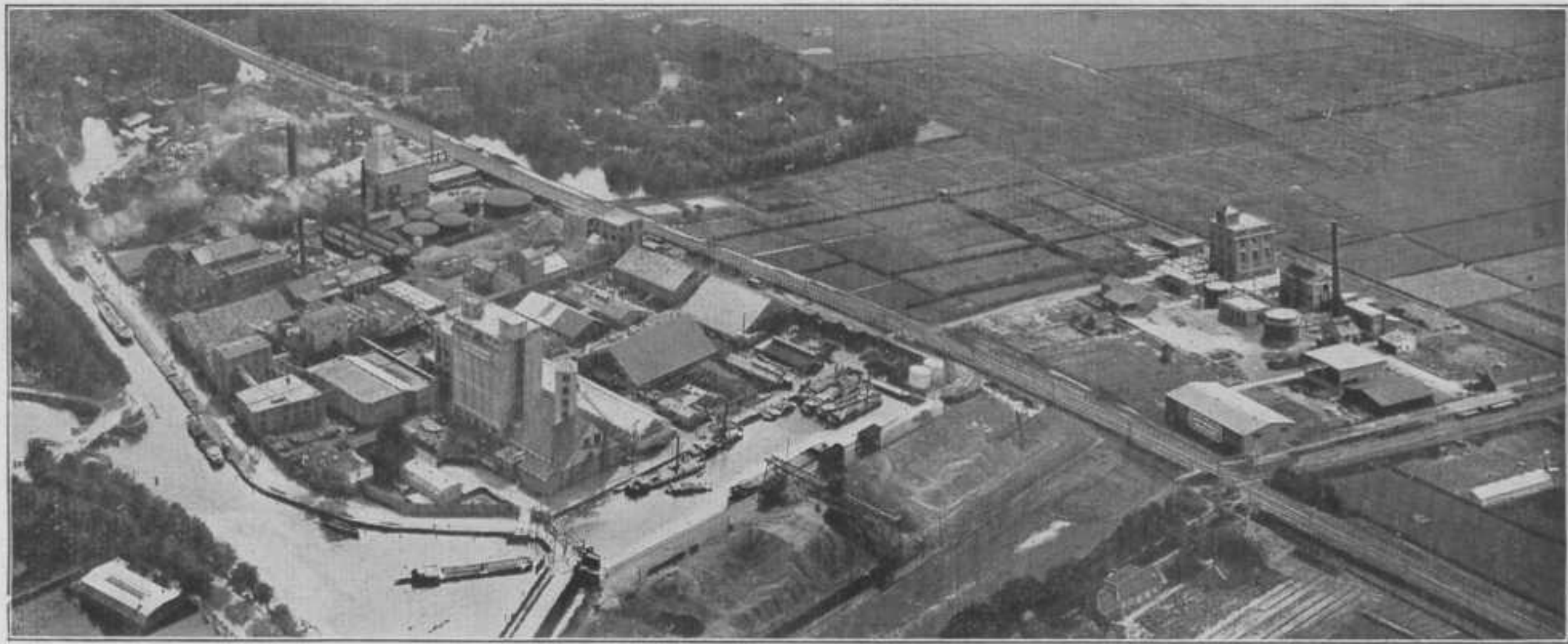
1. SKA motor 2250 PK 300 omw./min gekoppeld met gelijkstroom dynamo 1500 kW geleverd aan de centrale te Stockholm.
2. Schakelbord en lessenaar geleverd voor de P. E. G. U. S. centrale te Utrecht.
3. Twee centrifugaalpompem elk aangedreven door een SKA motor 120 PK 180 omw./min.
4. Motorwagen voor de Nederlandsche Spoorwegen, uitgerust met Heemaf-motoren.

5. Gezicht op boorderij en draaielij.
6. Electriche locomotief voor de Ned.-Indische Staatsspoorwegen.
7. Normale kortsluitmotor.
8. SKA motor 2750 PK 3000 omw./min gekoppeld met compressor geleverd aan de Staatsmijnen in Limburg.
9. Normale SKA motor (Ned. patent No. 10035 uitgevonden door Ir. H. W. Klinkhamer) waarvan reeds meer dan 60000 stuks geleverd zijn.

OLIEFABRIEKEN CALVÉ-DELFT TE DELFT

De fabrieken, waar de Delftsche
Slaolie en de plantenvetten Delfia
en Delfrite bereid worden. - -

In „Calvé-Delft's Zomerboekje” beschrijft
Martine Wittop Koning op leerrijke en aan-
gename wijze hoe onze producten te gebrui-
ken; Jo Spier illustreert hoe zij machinaal
verkregen worden. Onze Afdeeling Reclame
zendt U dit boekje op aanvraag kosteloos toe.

RYNBENDE'S ZEER OUDE GENEVER

PITTIG, FIJN EN ZACHT

DISTILLEERDERIJ V/H SIMON RYNBENDE & ZONEN
SCHIEDAM

OPGERICHT ANNO 1793

op zijn vragen vond hij niet. Het duurde heel lang voor hij in slaap viel.

Alvorens verder te gaan Lezer, moet ik U eigenlijk nog iets meer over Paul mededeelen.

Hij had geen vrienden, hoewel hij onder zijn medestudenten vele kennissen telde. Dit vond zijn oorzaak in het feit, dat hun wederzijdsche levensopvattingen dusdanig uit elkaar liepen, dat een intiemere omgang bezwaarlijk verwacht kon worden. Hij ergerde zich aan hun geestelijke leegheid, hun grenzenlooze oppervlakkigheid, hun absoluut gemis aan zin en gevoel voor humor, hun eenheidstaal, hun eenheidsmanieren. Een gesprek met hen, dat slechts uitsluitend liep over zatte feesten en scharrels, over kaarten en sigarettenmerken, over sport en motorfietsen, over Oppenheim en Gloria Swanson, was hem een onzegbare kwelling. Hij haatte hun genoegens die zich alleen bepaalden tot het bezoeken van plaatsen, waar de ziellooze domheid hoogtij vierde: Scala, Deca, Scheveningen, Bijenkorf. Hun kinderlijk enthousiasme voor Jazzmuziek kwam hem uitermate belachelijk voor, hun volkomen misbegrip van film en bioscoop was te zielig om aan te hooren, hun minachting voor alles wat „intellectueel” was of „deed” maakte hem kwaad. Hun gebrek aan kennis van litteratuur was ontstellend, hun gevoel voor schoonheid nagenoeg niet ontwikkeld. Zij hadden geen problemen, hun moeilijkheden bestonden slechts uit examen-vraagstukken of uit zeer onbelangrijke liefdes-historietjes. Zij wisten van het leven niet meer dan hetgeen zij noodig vonden te weten en dat was maar bitter weinig. Als zij maar op tijd hun maandgeld kregen en hun dans- en spelwoede konden botvieren, dan waren zij gelukkig. Geestelijke proleten waren het, klerken, kappers, handelsreizigers.

Waarlijk, Paul voelde zich niet ongelukkig, dat hij onder deze lieden geen vrienden had. En Gij, Lezer, wat denkt Gij ervan? . . . . ! Wat zegt U? . . . . ! Ach zoo ! . . . . !! Hajo, lezer, hajo !!

Ter afwisseling, en in verband met het bovenstaande, wilde ik even Rathenau's „Zur Mechanik des Geistes” citeeren, een boek, dat U Lezer, waarschijnlijk onbekend is.

„Seelenlose Stätten . . . . . Städte, die als Orte des Glücks, der Sehnsucht, des Rausches und des Geistes gepriesen und besungen werden, die das Land entvölkern, die bis zum Verbrechen das Gelust des Ausgeschlossenen entfachen; notwendig und würdig im Ernst der Arbeit und des Gedankens, furchtbar und irrsinnig als Paradiese der Seelenlosen.”

Den Haag, Rotterdam, Lezer . . . .

Nog meer ter afwisseling Lezer. Het volgende heeft Paul ook eens geschreven. Het doet overigens niets ter zake. Zoo terloops lasch ik het hier in. Paul heeft al eenige jaren Delftsche Zondagen meegemaakt. Wellicht zijn er onder U die in het zelfde geval verkeerden. Zij zullen het dan nog beter begrijpen.

WAAROM IK 's ZONDAGS ALTIJD DRONKEN BEN.

Delft is ontstellend leelijk.
De grachten, de kerken, enkele gevels
Zouden misschien uit te zonderen zijn,
Wanneer ze er niet waren
Voor Amerikanen met Baedekers.
De Delftsche menschen zijn nog veel leelijker,
Vooral op Zondag.
Op Zondag ben ik altijd dronken,
Zoo dronken dat ik niet kan kijken naar
Al die stomme suffe burgerlijkheid.
Die zich daar voor elkaar tentoonstelt.
Al die vaders en moeders met kinderen,
Al die jongens en meiden arm in arm,
Maken je wildnijdig.
Al die mooie Zondagsche kleeren,
Al die mooie Zondagsche smoelen,
Zijn om op te kotsen.
Daarom ben ik 's Zondags altijd dronken.
's Maandags slaap ik uit.
Dat is toch altijd een verpeste dag geweest.

Wanneer het ver na middernacht geweest is, klaart langzamerhand de hemel op. Het zwart trekt weg, in het Oosten wordt het lichter, steeds lichter en dan is daar plotseling: de morgen.

De morgen van den nieuwen dag. De dag, die een aaneenschakeling van ellende en leed is, ook al schijnt de zon uit den stralenden blauwen hemel in de huizen en over het wijde groene land en over het spoorwegemplacement, waar dan de rails blinken en schitteren in het felle zonlicht, waar het een voortdurend leven is van voorbij razende treinen en rangeerende locomotieven.

En als het dan in de huizen donker wordt en de lichten worden ontstoken, als het wijde groene land zijn machtige kleur verliest en stil gaat slapen in het maanlicht, als het gedaver der treinen over het spoorwegemplacement ophoudt en nog slechts een enkele rangeerlocomotief eenzaam achterblijft, dan is de nacht weer gekomen, de nacht die vol angst en wanhoop en vertwijfeling is.

Zoo volgen tot in de eeuwigheid de dagen en de nachten elkaar op, in een lange, oneindige reeks.

Gij lezer, die zich de gunst van Uw medestudenten tracht te verwerven of hierin alreeds geslaagd zijt, zult hier waarschijnlijk opmerken: „Dit heer heeft wel iets enorme moreele kater, godsamme!” Daarna zult Gij U weer aan Uw spelletje poker of baccarat wijden of U in een ernstig gesprek verdiepen over een zoojuist door U ontdekt scharreltje, de Haagsche demi-monde of over Uw jongste belevenissen uit Uw society-kringetjes. Het is te begrijpen, hoewel niet te billijken, dat Gij deze zaken belangrijker vindt dan de moeilijkheden van Paul.

Want Lezer, ik moet U er wel op wijzen, dat Paul geen moreele kater had. Immers hij trachtte te werken, hij was niet lui. Maar het lukte hem niet. En steeds weer koesterde hij de hoop, dat het eindelijk eens gaan zou, steeds weer. Totdat hij voelde: „Ik kan niet.” En steeds weer had hij problemen waarvoor hij een oplossing zocht en steeds weer kon hij er geen vinden. Waarschijnlijk zijn al deze dingen U onbekend lezer.

Dat is heel prettig voor U. Ge kunt U zelfs gelukkig noemen. Maar beseft eens even wat het zeggen wil: „Ik kan niet. Ik weet niet.” Misschien vergeet Ge dan wel een oogenblik te zeggen: „Ik ga een knaak beter” of „Die Jopie is wel iets wijf zoo.”

Mij dunkt Lezer, dat Gij, na hetgeen ik U tot nu toe medegedeeld heb, wel verwonderd zult zijn over het feit, dat Paul zich boven Machine en God verheven voelde; dat hij zich de Mensch dorst te noemen.

Ik zal trachten U hiervan een verklaring te geven. Paul dan had, zooals U zich herinneren zult, het verlangen een dichter te kunnen zijn. Maar hij kon niet. Dit doet er echter niet veel toe; uit het feit alleen, dat hij een dichter wilde zijn, blijkt dat hij een dichterlijken geest had; immers, hij wiens geest meer alledaagsch of laag bij de grondsche gedifferentieerd is, voelt zeker niet het verlangen in zich opkomen een dichter te zijn. Dat is waar, niet Lezer, dat bemerkt Ge bij U zelf wel.

Dus, Paul had een dichterlijken geest, hij was een dichter, maar hij kon zich niet uiten. Waarom niet? Noemt U het maar geestelijke impotentie. Dat is een mooi woord.

Maar in dien eenen nacht, die voor U zou zijn als alle nachten, doch die voor Paul een zeer bijzondere nacht was, in dien eenen nacht, toen Paul uit zijn slaapkamerraam keek naar het spoorwegemplacement, waar de rails even het bleeke maanlicht weerspiegelden, waar de lampen brandden in een wazige mistkring, waar die eene kleine locomotief voortdurend op en af reed, toen voelde Paul zoo sterk de schoonheid van een spoorwegemplacement bij nacht, dat zijn dichterlijke geest even wakker werd. Het resultaat las U aan het begin lezer. Doch terwijl hij dit alles opschreef kwam de gedachte in hem op dat die goddelijke nacht niet leefde, dat zij een dood ding was, dat ook die kleine IB locomotief een dood ding was, maar dat hij, Paul, leefde, dat hij een mensch was, dat hij de Mensch was.

Paul heeft geen oplossing kunnen vinden. Hij weet niet hoe hij eruit zal komen, hij weet niet waar hij naar toe moet, hij weet niet wat er gebeuren moet. „Ik kan niet, ik weet niet”. Het maakt hem steeds wanhopiger. De eenzaamheid maakt hem gek.

„Is er dan niemand? Niemand? Niemand? Waarom ben ik alleen, waarom moet ik alleen zijn? Oh God, waarom ben ik niet gelijk anderen. Waarom sluit ik mezelf op. Waarom pieker en knobel ik hier nog steeds in en met mezelf, terwijl ik toch weet dat ik er niet uitraak, niet uit kan raken. Er moet toch een einde aan komen. Hoe? Wanneer? Vandaag nog? Of morgen? Over een week, een maand, een jaar? — Of nooit?”

Wat is het einde Lezer? Uw twaalfde biertje? Uw tweede thermovraagstuk dat Gij, op de juiste wijze opgelost, godzijdank nog precies en goed! afkrijgt om vijf minuten voor twaalf? Uw verloving met het meisje, dat Gij, natuurlijk! U steeds als het ideaal van een meisje-om-mee-te-trouwen hebt voorgesteld? Het huwelijk van Uw jongsten zoon, wanneer Gij reeds lang een gezeten burger zijt in onze mooie maatschappij? Het feit, dat Gij rustig zult kunnen gaan sterven, wanneer Gij in het evenzoo rustige gevoel verkeert Uw plicht

ten opzichte van meer genoemde maatschappij, Uw plicht tegenover Uw echtgenoot, Uw kinderen, Uw kindskinderen, Uw crediteuren enzoovoort, als burger, echtgenoot, vader, grootvader, debiteur enzoovoort, volbracht te hebben? Is dat het einde Lezer?

„Ja” zullen enkelen Uwer zeggen.

„Nee”, zeggen anderen.

„Waarom dan niet?” vraag ik.

En wat zeggen zij dan?

Wat is dan wel het einde?

Ik zeg ook „neen” Lezer.

Maar ik kan niet zeggen waarom.

Wat is het einde voor Paul? Wat is het einde, wanneer alles als een oneindig hooge muur om je heen is komen te staan, wanneer je opgesloten bent en er niet meer uit kunt komen? Wat is het einde, wanneer je telkens weer je kop tegen die muur, die maar niet wijken wil, kapot stoot, wanneer je er je vuisten tot bloedens toe op stuk slaat?

Zegt U het, Lezer, zegt U het dan!

Ik durf het niet.

Een zelfmoord, onder welke omstandigheden dan ook, is steeds een uitzonderlijk laffe daad en verdient de sterkste afkeuring.

En toch . . . . The happy end, Lezer. Voor U. Alstublieft.

De student Paul werd wakker. Traag rekte hij zich uit en tastte naar zijn horloge. Eén uur. Dan werd 't zoo toch wel iets tijd om er uit te klimmen en te gaan platten en daarna naar Scheveningen te gaan. Vaag drong het nog tot hem door dat hij vrij naar gedroomd had. Over locomotiefjes en God en geen examendoen en dat ie een dichter was (enorm ha-ha!) en zoo. En dat juist terwijl ie gisteren geslaagd was en een feest had gemaakt dat wel zoo iets knotsmocht heeten. Gek dat ie niet eens zoo krankzinnig zat geweest was. Maar dat had je meer als je zoo'n tijd in spanning geleefd had. Want hij was waarschijnlijk wel knijpsch geweest, godsamme ja! Zoo schitterend was 't dan ook niet geweest, dit examen, maar der door is der door, kan 't je iets verdommen?

Hij zou eerst nog een Astra kunnen koopen en die dan straks op de Pier zoo'n beetje doorbladeren. Want ie moest toch ook naar de luizige kuiven kijken die daar rondhobbelden. En dan om zes uur naar de Casinobar, daar kon ie Jopie wel eens zien. Jammer, jammer, dat dit meisje zooveel drinkt. Hij kon er anders nog wel zoo iets gek feest mee hebben vanavond, want 't wijf begreep er ruim wat van. Eigenlijk moest ie ergens nog een flapje leenen, want er was gisteren wel zoo iets belangrijk naar God gegaan. 't Was toch wel luizig dat gevoel, nou geen donder meer hoeven uit te voeren. Van 't zomer wat practisch werken, nou ja, je wist hoe dat ging, en dan de groentijd en dan langzamerhand weer aan 't werk, dat wil zeggen, tot de Kerstvacantie kon je nog klooiën. Enfin, dat alles had de tijd nog . . . . Nou nog even blijven liggen soezen.

't Leven was toch hier en daar wel zoo iets mieters te noemen. . . . . Hajo! hajo!!

NEDERLANDSCHE SPOORWEGEN

Van 15 MEI—31 AUGUSTUS 1928 zijn DAGELIJKS verkrijgbaar

ACHTDAAGSCHE ABONNEMENTEN

geldig op bijna ALLE lijnen

1e kl.	2e kl.	3e kl.
f 29.—	f 22.50	f 16.—

Deze abonnementskaarten zijn dagelijks op mondelinge aanvraag, ten minste één uur vooraf, verkrijgbaar aan alle stations en reisbureaux der Nederlandsche Spoorwegen

GOEDKOOP REIZEN PER SPOOR

GEZELSCHAPSBILJETTEN VOOR TEN
MINSTE 10 TE ZAMEN REIZENDE PERSONEN

a. VOOR EEN ENKELE REIS, geldig op den dag van afgifte, kostende per persoon en per K.M.:

1e kl.	2e kl.	3e kl.
3.75 ct.	3.2 ct.	2.1 ct.

b. VOOR EEN REIS HEEN EN TERUG, geldig één dag voor afstanden tot en met 150 K.M. en twee dagen voor afstanden boven 150 K.M., kostende per persoon en per K.M.:

1e kl.	2e kl.	3e kl.
6.3 ct.	5 ct.	3.5 ct.

